

Tolik se ti po mně stýská?

by Calligraphy

Originální název: So Lonely Without Me

Autor: Calligraphy

Překlad: Slimča

Beta - read: Sevy

Art: tripperfunster

Adresa originálu: <http://archive.skyehawke.com/story.php?no=5658&chapter=1&font=&size=>

Párování: HP/SS

Kategorie: slash

Shrnutí: Dva muži, dvě místnosti a válka...

Varování: sexuální scény, slash (18+)

► 1. kapitola ◀

„Jsi první na řadě.“

„Skutečně?“ Severus Snape konečně vzhledne přes zažloutlé okraje Denního věstce. Do této chvíle ho přečetl celkem šestkrát, od prvního do posledního písmenka. Nevynechal dokonce ani reklamy. V kulturní rubrice našel sedm překlepů a pečlivě je zakroužkoval červeným inkoustem. Pokaždé, když mu padne zrak na křížovky, hořekuje nad svým neprozřetelným jednáním, jelikož všechny vyluštil hned první den.

Potter na jeho otázku souhlasně přikývne a převezme si od něj noviny. „Máš to nachystané, jestli chceš jít.“ Lektvarista se zvedne z jediného křesla v místnosti a mladík se sveze na jeho místo. Jiný sedací nábytek tady nemají, takže Potter obvykle lehává na posteli, nebo se rozvaluje na podlaze a kroutí bosými palci.

„Víš, Pottere, pokud sis chtěl sednout na mé místo, mohl ses jednoduše zeptat,“ mručí lektvarista, zatímco rozepíná desítky knoflíčků na hábitu a odvrací se zády. Nikdy nesleduje svlékajícího se Pottera a ví, že se mu na oplátku dostává stejné zdvořilosti.

„Nemám to křeslo rád. Bolí mě z něho záda,“ prohlásí Potter a zašustí novinami. Vždy, když se jich zmocní, nalistuje nejprve sportovní zpravodajství. Zdá se, že ho baví pozorovat famfrpálové hráče, jak sviští z jedné stany obrázku na druhou.

Už se stalo, že na jednu a tutéž fotografii zíral nepřetržitě sedm hodin. Té noci Snape pečlivě ukryl obě hůlky.

„Tebe bolí záda úplně ze všeho.“

„A tebe zase koleno,“ ohrne Potter nos.

„V mém věku jsou ztuhlé klouby zcela běžnou-“

„Jestli se mi tu zase chystáš bědovat nad svým stářím, tak odcházím,“ vzteká se mladík.

„Teatrální jako vždy, Pottere.“ Snape odloží hábit na háček vedle dveří. Povolí dva knoflíky na košili a přetáhne si ji přes hlavu. „Občas se divím, že jsi skončil tady, a ne v Královské shakespearovské společnosti.“

„To víš, neprošel jsem konkurzem.“

Snape potlačí úsměv a schová si ho do doby, než se ocitne v soukromí koupelny. „V tom případě musela konkurence oplývat snad ještě větším sklonem k melodramatu než ty.“

„Nee, byli jenom vyšší.“

Snapeovi opět hrozí, že se usměje. „Tak o tom to celé je, pane Pottere?“

„Nenávidím, když mi říkáš- Cože?“

„Jedná ve tvém případě o prachobyčejný napoleonský komplex?“

„Nechápu,“ zazní bezvýrazně. Noviny se ohnou.

„Všechna ta touha naplnit osud zachránce kouzelnického světa – je výsledkem smyslu pro povinnost nebo jde o pouhý syndrom malého vzrůstu?“

„Trhni si, Snape,“ zamračí se Potter a pronikavě zírá na polonahého lektvaristu.

Tehdy si Snape dovolí drobný úsměv, ovšem vtiskne mu o něco chladnější výraz, než jaký se mu skutečně vkrádá na rty. „Líbí se ti, co vidíš?“ zapřede sladce. Jen na zlomek vteřiny ho napadne, jak by asi Potter reagoval na vážně míněný návrh, ale pak spatří společníkovy měkké, růžové rty, kroutící se do pohrdavého úšklebku. No jistě. Snad před takovými dvaceti lety mohl v někom pohled na jeho tělo vzbudit nějaký zájem. Zato teď... „Žádné pokukování, Pottere.“

Nepatrný nádech, zlobný a přiškrcený. Několik zamumlaných slov.

„Co jsi to říkal?“

„Kletbu.“

„Hůlku máš položenou na nočním stolku.“

„Nepotřebuju hůlku, abych tě proklel.“

„Pottere-“

„Styďne ti voda,“ utne ho náhle mladík. Zní tiše a ztraceně. „Prostě běž. Nechci- Dneska večer to takhle nechci.“

Potter používá příliš mnoho mýdla a pokaždé tráví ve vaně nekřesťansky dlouhou dobu. Namáčí se jako nějaká akvarijní rybka. To Severus nikdy. Navlhčí si vlasy, odrhne pach ze špatně přístupných míst na těle, použije nepatrné množství šamponu neurčité oranžové barvy, aby si umyl vlasy, a osprchuje se. Když končí s koupelí, zůstává po něm ještě docela teplá voda.

Nicméně, dnes dojde k rozhodnutí, že se ještě chvíli zdrží. Pokrčí kolena, až vykouknou nad hladinu, a opře hlavu o okraj vany. Ticho mu není vzácné, zato samota ano. Postrádá samotu - postrádá *osamělost*, která mu padne jako starý hábit. Schází mu vlastní komnaty a vana, kterou si mohl napustit horkou vodou třeba tucetkrát za noc. Chybí mu možnost používat ohřívací a čistící kouzla. Vadí mu, že nemůže rázovat bytem tam a zpět a mluvit sám se sebou. Teď je tady někdo, kdo ho uslyší.

S Potterem velmi brzy zjistili, že jim sice koupelna poskytne tolik vody, kolik si budou přát, ale že ji pec (bezpochyby stejně stará jako samotný dům) nedokáže všechnu ohřát. Denně zvládne naplnit jen jednu jedinou vanu. Dnes už je těžké říci, kdo přišel s nápadem podělit se. Samozřejmě se jednalo o velmi rozumný a praktický návrh. Jeden z nich si tak může dopřát pořádnou horkou koupel a ten druhý alespoň během sprchování nezmrzne. Navíc - ani jeden z nich stejně nebývá nijak zvlášť špinavý. Když někdo omezí váš životní prostor na dvě místnosti, je téměř nemožné se skutečně zaneřádit. Přesto... Na sdílení vody je cosi... znepokojujícího. Jedná se o další vynucenou důvěrnost v už i tak podivné situaci.

Za ten čas, co jsou tady, toho o Potterovi zjistil víc, než kdy chtěl. Ví, že mladík dokáže usnout jen otočený zády ke zdi. Že chrápe, když se necítí dobře. Že čeká, dokud Severus nezabere, a pak se rozbřečí. Všiml si, že Potterovy nahé štíhlé nohy vypadají jako- A ty útlé křivky jeho břicha... Už ví, že tomu klukovi občas bývá v noci zima a cítí se v posteli sám, takže vyhledává kontakt s jiným lidským tělem, aby ho zahřálo a utěšilo. Tehdy se tiskne k Severusovi jako k nějakému živému štítu. A ráno - ráno se Potter obvykle budívá s neodbytnou erekcí.

Tohle všechno Severus Snape ví.

A také ví, že se brzy zblázní.

Lektvarista si dopřeje ještě posledních pár minut ve vaně. Na Pottera zbude už jen vlažná voda, ale na tom příliš nesejde. Ten blázen by se pravděpodobně dokázal bez mrknutí oka celé hodiny ráchat i v úplně ledovce. Když se mladík koupe, vychází zpoza zavřených dveří koupelny spousta cákavých a šplouchavých zvuků. Jak někdo dokáže při tak jednoduché činnosti, jakou je mytí, vyprodukovat tak neuvěřitelné množství hluku?

„Vydrák Potterák,“ zamumlá si pod fousy Severus a ponoří se hlouběji pod hladinu.

Dveře se otevrou a s tichým klapnutím zase zavřou. „... Jsi vzhůru?“ šeptá Potter.

„Ano.“ Severus slyší šustění látky, jak se jeho společník utírá a obléká. Nedívá se na něj. Má

zavřené oči a tvář zabořenou do polštáře. Dvojpostel, kterou spolu obývají, je dostatečně pohodlná, i když pro náročného nocležníka možná trochu tvrdá.

„Omlouvám se.“

Snape otevře jedno oko, ovšem pohledu na druhého muže se dál vyhýbá. „Za co?“

„Že tě nenechám spát.“

„To bys měl. Protože mě ráno čeká spousta důležitých schůzek.“

Potter si povzdechne. „Proč musíš být vždycky tak... Prostě ty?“

„Kdybych byl někdo jiný, dávno bys mě zabil.“

„To ještě pořád můžu, víš?“

„Jen to zkus...“ Severus se zaboří hlouběji do polštáře. Pokoj mu náhle připadá nepříjemně chladný a peřiny se ještě nestačily zahřát.

„Ani bys nevěděl, co tě trefilo,“ vrací mu Potter poněkud opožděně úder.

„Sklapni, Pottere, už je moc hodin. Přilehni si.“

„To ty si vždycky stěžuješ, že po mých vlasech zůstává na povlečení kaluž.“

Nato Severus vzhledne a konečně upře zrak přímo na svého společníka. Potter je oblečený v příšerném nebelvírsky zlatém pyžamu, své všudypřítomné brýle má odložené na nočním stolku (hned vedle budíku, který před časem raději otočili ke zdi) a jeho zelené oči působí podivně nechráněně a rozostřeně. Přes čelo se mu táhne zanícená jizva ve tvaru blesku. V těchto dnech se nejedná o nic neobvyklého, i když se o tom Severus pravidelně přesvědčuje jen ve chvílích, kdy se Potter vykoupe a odhrne si z čela mokré vlasy. Právě teď mladý kouzelník nebelvírsky rudým ručníkem divoce drhne své vrabčí hnízdo, než o vteřinu později zaregistruje, že je pozorován.

„Co? Dělam něco špatně? Existuje nějaká správná technika vysoušení vlasů, kterou jsem se nenaučil?“

„Ne.“

„Tak co teda?“

„Nic, Pottere, prostě pojď sem.“ Severus sleduje, jak mladík přehazuje mokrou osušku přes opěradlo židle a přichází k posteli. Lehce se přehoupne přes nataženého lektvaristu a zaleze pod peřinu, kde si s notnou dávkou funění a vrtění dělá pohodlí, dokud se konečně neuhnízdí a nezůstane v klidu ležet.

„Dobrou, Snape.“

„Ty jsi ten nejhluchnější kluk v celém kouzelnickém světě.“

„Mám čtyřadvacet, přestaň mi říkat 'kluk'.“

„Dobrou noc, Pottere... Žádné sny.“

„Žádné sny.“

Severus se probudí uprostřed noci s čelem zvlhlým od potu, třesoucíma se rukama a jazykem přilepeným na patro. Doufá, že nekřičel. Křik ho ponizuje snad ještě víc než pláč. Vyškrábe se z postele a potácí se do koupelny.

Opláchne si obličej, uleví si a vypije sklenici vody.

Když se vrátí, deky na jeho polovině postele jsou poskládány v jakémsi uvítacím gestu. Potter zírá na jeho siluetu ve tmě. Bez brýlí trochu šilhá.

„Jeden z těch špatných?“ ptá se.

Snape přikývne. Není si jistý, zda to Potter vidí, a tak dodá 'ano'.

„Mně se zdál jeden odporný asi před hodinou. Už jsem nedokázal zabrat.“

Snape zabručí a uloží se zpět do peřin. „Neslyšel jsem tě.“

„Vypadal jsi, že máš svou vlastní noční můru. Skoro jsem tě probudil, ale...“ Potter se usměje. „Od posledka mám ještě pořád modřinu, víš?“

Snape to přijme zamručením. Pak se mezi nimi rozhostí krátké ticho.

„... Lhal jsem.“

„O čem to blábolíš, Pottere?“ Oba znějí rozespale a nezřetelně. Tak je pro ně jednodušší hovořit, odsunout díky předstírané únavě vzájemnou nevraživost.

„Usmíval ses. Připadalo mi, že je ti fajn - zpočátku. Proto jsem tě neprobral. Myslel jsem, že možná máš nějaký pěkný sen... Vzbudil jsem tě, když to začalo vypadat zle. Praštil jsem tě polštářem.“

„Ach.“ Snape se obrátí na bok, čelem ke dveřím do chodby. Dveřím, které nikdo zvenku nevidí. Dveřím hlídaným a chráněným tolika kouzly, že by pro nějakého útočníka bylo snazší probourat se podlahou nebo stropem, než použít kliku. Samozřejmě, zabezpečen je i zbytek místnosti. „Děkuji,“ dodá lektvarista a cítí se při tom docela velkoryse.

„Není zač.“

Potter je pár minut zticha.

„Bylo to tak zlé, Pottere?“

„Tento týden zatím nejhorší... Myslím, že začínám panikařit.“

„Za hranicí paniky jsem už celé týdny.“

„To teda nejsi.“

„Ale ano, jsem,“ odsekne Snape. Dětinské? Ano. Ale Potter koneckonců *je* dítě, i když čtyřiatdvacetileté.

„Nejsi. Jsi věčně namíchnutý, ale ne vyděšený.“

„To proto, že se cítím naprosto zoufalý, děkuji pěkně.“

„To už je během chvílky druhé poděkování! Kdo jsi a co jsi provedl s mým starým protivným profesorem lektvarů?“

„Severusem Snapem? Ten zešílel. Jsem jeho dvojník,“ zamumlá Snape do polštáře.

„Tak jo. Já jsem Harry Potter. Rád tě poznávám.“ Kolem lektvaristova boku proklouzne ruka. Severus ji popadne, zatřese s ní a snaží se při tom nevnímat horkost kůže a příjemné pocity, které vyvolává její, byť sebemenší, dotek.

„Bezpochyby jsem ti učaroval,“ utrousí starší muž.

Potter se směje jasným zvonivým hlasem a Severus se uculuje do svého podhlavníku. Pak na chvíli opět zůstávají zticha. „Líbí se mi, když jsi takový,“ prohlásí Potter.

„Jaký?“

„Jako teď.“

„Dvojník?“

„Když ke mně necítíš nenávisť.“

„Necítím k tobě nenávisť, Pottere.“ Slůvko 'nenávisť' má lektvarista v úmyslu pronést tak, aby nebylo pochyb, že se místo něj daleko více hodí výraz 'protivit si' nebo 'opovrhovat', ale zamýšlený sarkasmus se mu po cestě někam vytratí, tak jako už tolikrát pozdě v noci v jedné posteli s Harrym zatraceným Potterem. Jeho 'necítím k tobě nenávisť' zní téměř... laskavě. Severus ta slova bezhlesně zopakuje pohybem rtů. *Necítím k tobě nenávisť*. Díky tomu doznání se mu lehce zhoupne žaludek a překvapí ho, že se teď, když ho vyslovil nahlas, cítí o něco lépe.

Nepřichází žádná útočná odpověď. Uplyne pár sekund. „Ani já k tobě necítím nenávisť, Snape... Jsi ještě vzhůru?“

„Ohromený, ale při smyslech.“

„Sklapni,“ směje se Potter a Snape téměř slyší převrácení očí, které ten smích doprovází.

„Potter ke mně necítí nenávisť! Černá je bílá, nahoře je dole a měsíc je vyrobený z plísňového sýra.“

„A Voldemort dobrovolně ukončil válku, aby se staral o ubohé slepé sirotky na jihu Francie.“

Snape si odfrkne. Chce se mu smát. „Prosím tě – to už se spíš ocitnu v posteli s Harrym zatraceným Potterem.“

„Ty *jsi* v posteli s Harrym zatraceným Potterem,“ konstatuje mladší muž. „Ááá, kdyby nás tak viděla Rita Holoubková!“

„Koho by napadlo, k čemu všemu se snížíš kvůli palcovým titulkům na předních stránkách novin.“

„Koho by napadlo, k čemu se snížíme kvůli záchraně vlastních životů...“ Smích, který vybuchá Potterovi z hrdla, zní trochu divně a je z něj cítit závan hysterie.

„Za všechno se platí... A tato cena není zase tak vysoká,“ prohodí Snape.

Potter se neklidně zavrtí. „Myslíš-“

„Přijdou pro nás.“

„Kdy?“

„Brzy.“

„Brzy za týden? Brzy za měsíc?“

„Brzy.“ Severus to říká tak často, že už se nezmůže ani na náznak upřímnosti v hlase.

„To už mi jako odpověď nestačí. Co když jsou mrtví? Co když nikdo neví, že jsme tady, co když nás prodali, co když je po válce a Voldemort zvítězil? Brumbál nás ukryl, nemůže totéž udělat pro sebe. Co zastaví jeho vrahy, aby na něj neuspořádali hon? Co mu zabrání zemřít? On jediný ví, kde jsme, on jediný-“

Severus nahmatá ve tmě mladíkovu ruku a sevře ji. Kouzelník vedle něj trhaně lapá po dechu. „Proto tady máme hůlky, Pottere,“ vydechne Snape a nutí se mluvit klidně. „Pokud se nikdo neobjeví a přestane přicházet jídlo, jestli se stane něco naléhavého... můžeme uprchnout.“

„A co když ti řekl, že dokážeme prolomit ochrany, jen aby tě přiměl s tímhle souhlasit? Co když se nezvládneme dostat ven? Co když to udělal, aby nás chránil před námi samými, jako ten den kdy-“

„Jsi paranoidní, Pottere.“

„Proto jsem ještě naživu.“

„Jsi ještě naživu, protože tě našli včas.“ Severus vypustí dlouhý výdech. Ruka, kterou svírá, se mu vyškubne i se vším teplem a pohodlím. Bříška lektvaristových prstů na okamžik zavádí

o ztvrdlou vystouplou tkáň na Potterově zápěstí.

„Hajzle,“ zasyčí Potter. „Jak se opovažuješ o tom začínat! Byl jsem- Byl jsem-“

Snape už slyšel všechny kolující klepy a všechna možná i nemožná vysvětlení. 'Stres,' tvrdila Minerva. 'Šok,' mínil Lupin. 'Ano, je to nešťastné. Citronový bonbon?' nabídl Brumbál.

„Nedívej se na mě, Snape,“ vyštěkne Potter a vykope se zpod deky. „Podej mi brýle.“

„Nač?“

„Jdu do koupelny. Prostě mi dej-“

Snape popadne kulaté obroučky těsně předtím, než na ně Potter, který teď v marné snaze najít je slepě tápe po nočním stolku, dosáhne. „Je zima. Nemíním si zítra celý den hrát na chůvu jen proto, že se Harry zatracený Potter chtěl ubrečet do spánku ve vaně.“ Starší kouzelník zasune předmět jejich sváru pod postel. Teprve pak si uvědomí vlastní chybu.

Na rameni cítí sevření teplé dlaně, která ho tlačí ho do matrace, zatímco jej Potterova hůlka dloube do boku. „Vrať mi moje brýle!“

„Ne. Běž spát.“

„Sakra, Snape, zlomím ti hůlku!“

„Dobrá, zničím ti brýle.“

„A já pak rozštípnu svou vlastní hůlku. A kde potom budeme, ha?“

„Předpokládám... Vydání na milost a nemilost Brumbálovi,“ odpoví Snape přidušeně.

Potter chvíli nemluví. „... Takže... se vůbec nic nezmění...“

„Budeš slepý.“ Mladík padne zpět na svou stranu postele a Snape prudce vydechne. „Copak ses úplně zbláznil?“

„Snažím se, profesore. Merline, jak já se snažím.“ Potter vklouzne zpět pod příkrývku. „Příšerná zima.“

„Je teprve listopad. Bude hůř.“

„Kam se poděl Snape – optimista?“

„Patrně ho definitivně otrávil napadení ve vlastní posteli.“

„Je to z poloviny taky moje postel... Myslíš, že bychom mohli přimět výtah na jídlo, aby nám poslal nějaké deky?“

„Můžeš to zkusit,“ odhodlá se Severus zariskovat, i když mu náhlá společnickova přeměna v malého, povolného Harryho zatraceného Pottera připadá podezřelá. „Ovšem musím říct, že by mě nějaké kouzlo či kouzelná formule z tvé strany přesvědčilo více než jen prázdné tlachání.“

„Žádná magie,“ zadeklamuje Potter se zívnutím, „nebo nás dokážou najít.“

„Já to vím... Hloupý kluku,“ dodává Snape. Cítí se trochu ztracený. Svrbí ho kůže. A nějaká zrádná část mozku se ho snaží přesvědčit, aby se přisunul blíž do tepla na opačné straně lůžka. Zachvěje se.

„Je ti taky zima?“

Snape si povytáhne příkrývku o něco blíž k bradě. „Nemístná teplota.“

Celé minuty zírá na zavřené dveře koupelny. Nevychází zpoza nich žádný zvuk. Nakonec jemně zaklepe a volá: „Pottere...?“

Žádná odpověď.

Ze Severusových úst se nekontrolovatelně hrnou slova a věty. Většinou jména všech možných božstev, ve která nikdy nevěřil, promíchaná s nadávkami. „Pottere... Pottere!“

Žádná odpověď.

„Ty jeden zatracený usoplenče!“

„Trhni si, S-S-Snape,“ vydechne Potter slabě a hlava mu padne na lektvaristovu hrud’.

„Proč ses prostě neproklel, hmmm? Ale to ne, nač dělat věci účinným způsobem, když se jedná o Harryho zatraceného Pottera-“

„Neříkej mi H...“

Mezitím Snape s vypětím všech sil vytáhne tu zmáčenou živoucí pohromu – Harryho zatraceného Pottera, ještě pořád oblečeného v pyžamu – z vany. Ten kluk je v bezvědomí, zmrzlý na kost a promodralý. Vlastně ne. Kůži má nasáklou vodou a hraje všemi barvami, doslova opalizuje. Vypadá jako nějaká ryba. Zmítá se na podlaze koupelny a nekontrolovatelně se chvěje. Snape kleje, vrčí, prská a strhává jeho mokré oblečení. V kterékoliv jiné chvíli by se mu za podobných okolností třásly ruce. Popadne menšího muže kolem pasu, zvedne ho a táhne jeho téměř mrtvou váhu do vedlejšího pokoje.

Pak použije vlastní ručník, aby setřel nejhorší vlhkost. Odhodí peřiny, svalí Pottera do středu lůžka, přikryje ho a, s prsty třesoucími se dozajista pouhou přemírou adrenalinu, svléká vlastní noční oděv.

„Nějak se s tím srovnej, Pottere. Nemáme oheň,“ zamumlá do neslyšícího ucha a omotá kolem nehybného muže – kluka – kluka! všechny končetiny. Přetáhne jim přes hlavy deky a doufá, že tak oběma zajistí trochu více tepla. Poté uchopí Potterovu ledovou dlaň a soustředěně ji tře, než muž-kluka otočí k sobě a vsune si jeho ruce do podpaží. Teplým stehnem vklouzne mezi mladíkova promrzlá kolena a pevně se k němu přitiskne.

Ústa má jen pár centimetrů od Potterových rtů. Už nejsou tak růžové a perfektní. Ne teď.

Severus je zahřívá.

„Tohle je velmi špatné,“ říká té zpropadené místnosti kolem.

Nikdo neodpovídá.

Potter je v bezvědomí, ale dýchá hluboce a pravidelně. Pomalu, ale jistě se zahřívá.

Severus objeví studené místo poblíž mladíkovy klíční kosti. „Velmi špatné,“ zašeptá a zmlkne, aby mohl ten kousek kůže políbit. Dokáže se ovládnout, aby neštípal, nesál a nekousal, ale... Jak on by si Pottera označoval! Jen kdyby-

„Tohle je – skutečně – špatné. Je to ubohé... Já sem ubohý... A tohle ještě ubožejší.“

Snape je vděčný, že se místnost opět rozhodne nechat si všechny morální odsudky pro sebe. Nakonec, tady se nejedná o znásilnění. Kdepak. S tím nehezkým slovem to nemá zhora nic společného. Zvláště, když se Severus ještě nezbavil spodního prádla a záměrně se vyhýbá Potterovým partiím, které se skrývají mezi hrudníkem a koleny. Ovšem ostatních předností s chutí využívá.

Prsty pročesává černý chomáč vlasů a pravidelnými pohyby z nich pečlivě vymačkává poslední zbytky vody.

Mapuje roztřepené jizvy, vyryté kolem Potterových zápěstí. Mají téměř tvar blesku... Slyšel, že

to Harry udělal nožem na dopisy. Po jakési schůzi ho ukradl z Brumbálova stolu a ukryl v kapse hábitu. Čekal do setmění, aby se pokusil ukončit svůj mladý život. Neuspěl.

A v poněkud sebevražedném útoku provedeném následujícího rána jej nezabili ani Smrtijedi.

A nepovedlo se jim to ani dalšího večera.

'Existuje jedno místo, Severusi. Ještě není zcela připravené, ale mělo by posloužit. Nepotrvá to déle než pár týdnů... Bylo zbudováno pro jednoho, ne pro dva... Ale ten chlapec nemůže zůstat sám. Rozumíš?'

„Ano, Albusi,“ šeptá Snape stále dokola a mysl se mu pomalu vyjasňuje, když na okamžik zmlkne, aby políbil koutek Potterových úst. Harry Potter k němu perfektně pasuje. Je jen o pár centimetrů menší a malinko robustnější. Zjizvený, hladký, měkký, tvrdý... Snape rukama zkoumá povrch studené kůže a nakonec proklouzne jazykem mezi mladíkovy rty.

„Tohle je velice špatné,“ zalapá po dechu, když se celý roztřesený a napjatý odtáhne.

Ale Potter mu neříká ne.

Severus se probudí a čelí skelnému zelenému pohledu.

„Ahoj,“ zašeptá mladší kouzelník a protahuje se mu v náruči. Jeho rozehřátá kůže se tře o Snapeovu vlastní. Kluzký pot, ztuhlé bradavky, jemné chloupky... A pod tím vším praskání potlačované magie.

„Pottere,“ zamumlá místo pozdravu. Pravou nohu má uvězněnou mezi dvěma svalnatými stehny.

„Já se vůbec nebudím,“ prohlásí Potter pevně a zaboří tvář do Snapeovy hrudi. „Už jsem se rozhodl. Tohle je sen, můžu si dělat, co chci. Prostě se neprobudím.“

„Pottere,“ zasyčí Snape a velmi teplé mladé tělo se přitáhne do ještě těsnějšího objetí. Potter ho klouby na prstech bezmyšlenkovitě hladí v kříži. „Není to tak, jak to vypa-“

„Tohle je sen, profesore,“ povzdechne si mladík rozespale. Oba jsou unavení. Byla to dlouhá noc. „Je to sen. Od teďka. Sen. A ve snu tě nemusím nenávidět a ty nemusíš nenávidět mě. A můžeme... se jeden o druhého postarat. Dobře? ... Tak dobře?“ prosí Harry. „Protože se nám to zdá, vidíš?“

Severus cítí z Potterových vlasů šampon. Mohl by bojovat, ví to. Mohl by jen jedinkrát odseknout a během okamžiku je vrátit do reality jejich malého vězení.

Ale Potter hřeje. Potter je kolem něj omotaný jako drak, co hlídá zlatý poklad.

„Brýle máš pod postelí,“ řekne nakonec a Harry si povzdechne. I Snape vypustí povzdech, a pak je oba znovu přemůže spánek.

Tráví s Harrym den v posteli.

Něco takového ještě nikdy neudělali. Už krátce po příjezdu si vytvořili každodenní rutinu, kterou striktně dodržují. Snape obvykle vstává první a začne s ranní hygienou. V době, kdy ji dokončuje, bývá Potter vzhůru. Snědí spolu snídani, přičemž ji neopomenou náležitě zkritizovat, a pak se Potter pouští do složité série cviků. Celá sestava mu zabere zhruba dvě hodiny, během nichž Snape čte některé ze starých novin, nebo si vybere jednu z nepatrného množství knih, jež tady mají k dispozici. Někdy také píše. Po absolvování rozcvičky se Potter omluví a odchází se do koupelny umýt...

Bouchnutí poklopu kuchyňského výtahu je upozorní, že právě dorazila snídaneň. Dostávají čaj, toust, máslo, džem, vajíčka a dva párky na osobu. Dnes Severus přinese ták do postele a uloží jim

ho na kolena.

„Ta vejce jsou vždycky přesolená.“

Severus nedokáže vypotit žádnou trefnou poznámku. „Vejce jsou vejce, Pottere.“

„Ale tahle jsou slaná.“ Harry je pod dekou nahý. Nezdá se, že by mu to vadilo.

Po jídle se lektvarista s omluvou vydá do koupelny. Vypustí z vany vodu, pověsí Potterovo mokré pyžamo, uleví si, vyčistí zuby a opláchne si ruce a tvář.

Po návratu zjišťuje, že Potter uklidil prázdný podnos do výtahu. Deky na Severusově straně lůžka leží shrnuté na stranu. „Pojď zpátky,“ požádá mladík.

Severus poslechne.

Příliš se nehýbou. Ani nemluví. Když se Severus posune nebo otočí, Potter změní polohu s ním. Snape odmítá zkoumat, co se děje nebo neděje pod peřinou, jestli je Potter tvrdý a zda by se to pružné tělo pod jeho dlaněmi prohnulo.

Než dorazí večere, mladík se vykutá z postele, aby použil koupelnu. „Za pět minut jsem zpátky,“ zavolá přes rameno. Ten chlap má nádherný zadek!

Severus otočí hodiny a stopuje mu čas.

„Přeskočil jsi svou rozcvičku,“ řekne nakonec, když už je napětí po dvou hodinách mlčení nesnesitelné.

„Já vím,“ povzdechne si Potter. „Slibuju, že zítra už zase budu hodný malý vraždící stroj.“

„To je morbidní, Pottere.“

„Ale pravdivé.“

„Bud' zticha.“

„... Chtěl ses dnes večer koupat?“

Snape se zamračí.

„Vím, co si myslíš,“ dí mladší kouzelník.

„Nikdy jsi nebyl tak dobrý nitrozpytec, Pottere.“

„Říkáš si: Udělá něco hrozného, zatímco budu ve vaně? Nebo: Provede něco strašného, zatímco tam bude on?“

„Na tohle jsem nemyslel.“

„Myslel.“

„Nemyslel.“

„Myslel.“

„Nemyslel.“

„Ano, myslel.“

„Vydržím se klidně dohadovat celou noc, Pottere.“

„Vím, já taky.“

„Ne, nevydržíš.“

„Ano, vydržím. A nehádej se. Já už nechci bojovat. Prosím,“ zaúpí Potter a schová nos do společníkova kostnatého ramene. Jeho dech měkce laská Severusovu klíční kost.

„Ty sis začal.“

„Pak se omlouvám. Pane.“

„Neříkej mi pane, když se se mnou mazlíš.“

„Já se nemazlím... Jak tě mám oslovovat?“

„Já nevím.“ Což je pravda.

„Budu ti říkat, jakkoliv si přeješ... Prosím, už mě netituluj Harry zatracený Potter.“

„Tak jak na tebe mám volat?“

„Potter je v pohodě.“

„Tobě by se nelíbilo, kdybych tě oslovoval Harry?“

„Nedoufám v zázraky.“

„... Vzhledem k tomu, že sníme...“

„Ano?“

„Když mi budeš říkat Severusi... A zdržíš se poznámek ohledně mé současné či minulé umaštěnosti, nebudu se bránit oslovení 'Harry'.“

„... Platí.“

Pauza. Severusovi se občas zdá, že slyší cvrčky. Což je nesmysl, takže možná začíná mít halucinace.

„Severusi?“ splyne Potterovi ze rtů. Je to nové, zvláštní.

„Harry,“ odpoví stejně váhavě.

„Jdu se vykoupat. Chceš být první nebo druhý?“

„Kdo je na řadě?“

„Ty,“ řekne Harry a Severus přikývne, i když ví, že Potter lže. „Mám ti to připravit?“

„Ne... Nechám otevřené dveře,“ rozhodne se lektvarista. „A až vlezeš do vany, očekávám od tebe totéž.“

„To zní férově,“ vzdychne Potter.

Když se s Potterem míjejí, Severus zaznamená, že si Harry oblékl zmačkané kalhoty. Kývne na něj a trochu se mu uleví, že Harry Potter není až tak doslova zatracený. „Voda už dlouho nevydrží teplá,“ prohodí.

„Jo, dobře.“ Dveře mezi nimi se přivřou.

Zatímco se Severus souká do svého velmi praktického černo-šedého bavlněného pyžama, naslouchá zvukům doprovázejícím Potterovo cachtání. Ten člověk nemá žádné zábrany. Žblunknutí, když se usadí do vany, tiché šplouchání, jak začíná velmi jemným mýdlem drhnout pevné svalnaté nohy – možná dokonce mezi roztaženými stehny. Dotek mýdla je na tak měkké kůži jistě drsný a chladivý. Třeba sám sebe laská. Možná je pro něj koupel vítanou příležitostí, jak strávit pár chvil o samotě, bez cizích neodbytných pohledů. Se zády zapřenými o bok vany a s krkem napjatým jako struna hypnotizuje pootevřené dveře, zatímco dlaní divoce zpracovává ztuhlé mužství. Snad si kouše spodní ret a nemůže se rozhodnout, zda si přeje být vyrušen, nebo se toho děsí.

Severus sedí na kraji lůžka a zatíná pěsti. Potter se obvykle koupává dlouho. Většinou. V lektvaristovi se sváří strach s touhou. Obavy nakonec získávají trochu navrch. Kouzelník nadzvedne příkrývku a zaleze do postele. Ještě pořád je vyhrátá, jak v ní... proleželi celý den.

Plně vzrušený, zmatený a velmi čilý Severus si udělá pohodlí.

Z koupelny to zní, jako by si Potter umýval vlasy.

Snapeova pravá ruka se jakoby z vlastní vůle rozběhne dolů, sklouzne po břiše, prodere se přes okraj kalhot, a pak konečně dosáhne k nalité erekci. Ještě než ji Severus začne v pravidelném rytmu zpracovávat, jemně obkrouží vlhkou hlavičku. Oči upírá na dveře. Kdyby to tak stihl, než se Potter objeví...

Jenomže on chce, aby ho Harry přistihl. Ach ano, přeje si, aby mladík sledovat, jak tohle dělá, touží toho muže líbat a šoustat a nechat si totéž líbit od něj. Chce, aby se na něho Harry ušklíbal a urážel ho, zatímco ho bez milosti přišpendlí k matraci. Přeje si, aby mu Harry seděl obkročmo kolem boků a šeptal ty nádherné lži – tohle je tak dobré – chci tě – potřebuju tě-

Necítím k tobě nenávisť.

Severus s prudkým výdechem vyvrcholí.

Kosti mu na pár okamžiků zrosolovají potěšením a pocitem viny. Potter se ještě myje. Lektvarista se toužebně zadívá na svou hůlku, přinutí se vstát a očistí se papírovým ubrouskem, který tady zbyl od večere. Pak ho hodí do kuchyňského výtahu. Zaklapne dvířka, uslyší bouchnutí a zase je otevře. Ubrousek je pryč.

Představuje si, jak strká do výtahu jejich hůlky. Jak si rve srdce z těla a schovává ho do té malé dřevěné krabice, zavírá poklop a poslouchá tichý úder.

Jenomže slyší jenom vodu.

„Co tam děláš, Pottere? Baletíš?“ vyštěkne.

Snape se probouzí s křikem.

Harry se tiskne ke zdi. Buď ho neslyšel, nebo to možná předstírá.

Je to, jako by se včerejšek nikdy nestal.

Potter cvičí, Snape uklízí a čte.

V době oběda se zaseknou dvířka od výtahu na jídlo. Severus do nich praští pěsti a ona se lehce otevrou.

„Do prdele, snažíš se to rozbít?“

„Ach, omlouvám se. Už ses se mnou opět uráčil hovořit?“ Dostali rajskou polévku, krekry a sendviče s kuřecím salátem.

„Nebud' pitomec. Jsme na té věci závislí, tak s ní zacházej trochu slušně. I když... Tady vlastně mluvíme o tobě a já si nemyslím, že by někdo jako ty dokázal rozeznat slušnost, i kdyby tě kousla-“

„Nejsem nějaká zasraná chůva, abych tady snášel tvé urážky, Pottere! Na,“ vyštěkne Snape, popadne z nočního stolku hůlku a mrští je na Harryho. „Buď chvíli užitečný a zabij se jednou pořádně.“ Lektvarista má sotva okamžik na to, aby zaregistroval nepokrytý šok v Harryho tváři, než se otočí na patě a vrazí do koupelny. Zabouchne za sebou dveře, opře se o ně zády a svěsí hlavu. Setrvá tak, dokud se jeho důstojnost nerozpustí v dešti bezhlesných slz.

Tiché zaklepaní. „Je tady večere.“

„... Nezájem.“

„Máme pečené maso a brambory. Myslím, že se nás obsluha snaží navzájem udobřit.“

Snapeovi zakručí v břiše. „Nemám hlad.“

„... Já se taky chci udobřit.“

„Běž pryč, Pottere.“

„Ne, já... Děkuju. Víím, že... Víím, že jsi tady kvůli mně. Všechno je to moje vina. Kdybych nebyl takový zoufalý ubožák, možná bys teď žil na místě, kde bys měl alespoň vlastní postel a něco nového na čtení-“

„Pro Boha svatého, Pottere – drž hubu!“

„Omlouvám se... Prosím, pojd' ven.“ Není to obyčejné kňourání, spíš úpěnlivá žádost. „Prosím.“

„To se ti po mně tak stýská?“ zavrčí Snape.

„... Jo.“

Snape se nezmíní o koupeli. Potter také ne. Obvykle večerní očistu nepřeskakují. Lektvarista už dříve vedl dlouhý poučný monolog na téma 'nebezpečí plynoucí ze zanedbávání osobní hygieny v uzavřeném prostoru – byť na jediný den či dva', ale nikdo z nich na to nepoukáže. Jedí a pijí v relativní tichosti. Potom se převléknou na spaní a každý při tom sleduje opačnou stěnu.

Když si lehají, je pro ně poněkud jednodušší hovořit.

„Brambory byly vynikající.“

„A pečeně?“

„Hrůzostrašná.“

„Hezké slovo.“

„Ve velké knize, která se jmenuje Slovník, je takových spousta.“

„K čemu by mi byl, když mám tebe?“

„Je zázrak, že jsi dokončil školu.“

„... Vymysli další takový vznešený výraz.“

„Pravděpodobnost.“

„Ještě jeden.“

„Ilusionismus.“

„Dneska večer je opravdu zima. Za chvíli tady uvidíme vlastní dech... Vadilo by ti, kdybych se přisunul trochu blíž? Jsi skoro tak dobrý jako radiátor.“

„Cokoliv si zamaneš, Pottere.“

Potter je cítit vodou a tím oranžovým šamponem. Rty má růžové a perfektní a Severus se odmítá mučit tím, že by si je prohlížel. „Mhm... Myslel jsem, že Zmijozelové jsou chladní.“

Snape přesně rozezná okamžik, kdy si mladík uvědomí, co že to vlastně řekl, protože se celý napne. Než ten kluk začne koktat své nesmyslné omluvy, rozhodne se ho starší kouzelník vysvobodit. „Jen obrazně.“

„Teploučko... Vymysli další.“

„Svažítý. Pojd' spát.“

„Žádné sny.“

„Žádné sny.“

Probere se omotaný kolem Harryho. Mladší kouzelník se mazlí s jeho krkem.

„H... Pottere?“

„Tohle nutně nemusí být mizerné. To, že jsme tady. Není třeba, abys...“ Pohybuje rty k nahé kůži pod Snapeovým límečkem a zašeptá: „Můžu pro tebe udělat pár věcí.“ Zelené oči přelétnou odkrytou část jeho těla. „Tobě.“

Severusovi se zasekne hlas v hrdle a než se stihne přesvědčit, že to není pouhý sen, Potter ho jemně přetočí na záda a jednu nohu mu zahákne kolem pasu. Pak se lehce vyhoupne nahoru a obkročmo se na něj posadí. Většinu své váhy drží vlastními koleny.

„Pottere,“ zalapá Snape po dechu. Dívá se, jak si mladík nad ním rozepíná knoflíky, a jeho dosud klidný penis začíná reagovat.

„Ššš,“ tiší ho Potter a hypnotizuje přitom bod někde poblíž Snapeových očí. „Děje se to. A jsem Harry, vzpomínáš?“ Vršek mladíkova pyžama se rozevře, sklouzne ze širokých ramen a odhalí téměř holou vypracovanou hrud'. „Severusi...?“

Snape zaklapne víčka, a pak je zase obezřetně otevře. Ve slabém světle doléhajícím z koupelny a bez brýlí vypadá Potter skoro směšně. Vlasy mu trčí na všechny strany, nejistě mrká a hrudník se mu nervozitou zvedá a zase klesá takovou rychlostí, jako by právě uběhl maraton.

„Tohle přece chceš, ne?“ ptá se Potter potichu a ochraptěle. Položí lektvaristovi dlaně na prsa a klouže jimi dolů, níž a níž... Pak zaměří pronikavý pohled na jeho ploché břicho. „Nebo snad ne?“ domáhá se odpovědi a rozhoupe pánev.

Severus natáhne ruku k mladíkovu boku a uchopí ho v místě, kde jeho hladká kůže mizí pod lemem pyžamových kalhot. Zastaví jeho pohyb. „Co chceš ty, Pottere?“

„Harry,“ je opraven. „Nechci nic. Chci tebe.“

„Takže já jsem nic, Pottere?“

„C- Ne, nejsi nic. Neztěžuj to tolik. Může to být docela jednoduché,“ prosí Potter sladce. Jeho čistý dech voní mátou a Severus přemítá, jestli vstal a vyčistil si zuby, než ho začal svádět. Mladší kouzelník se skloní blíž a nabízí mu svá perfektní růžová ústa. „Nechceš mě políbit?“ zašeptá.

► 2. kapitola ◀

Snape si přeje jazykem po zadní straně zubů. „Nikdy jsi to nedělal.“

„Dělal,“ ohradí se Potter, než jeho spravedlivé rozhořčení trochu zakolísá. „Jen... S nikým kdo by mi mohl říct, jestli něco provádím špatně. Pokud vyžaduješ... cokoliv jiného... Pověz mi to. Můžu- Jsem přístupný návrhům.“

Bez brýlí vypadá Harry starší i mladší zároveň. Když se Severus pořádně podívá, zahlédne v něm stín Jamese Pottera. Lilly. Cedrika Diggoryho. Siriuse Blacka. Desítky stínů, jeden temnější než druhý. „Co chceš, Pottere? Na co si to hraješ?“

„Zatraceně, Snape!“ odsekne mladík a vztyčí se jako rozčilený had. „Chceš vědět, co chci? Co chci! Tak jo. To, co si doopravdy přeju, je přestat si alespoň na pět zasraných minut připadat jako nějaký vězeň. Nic víc. Chci se cítit dobře. Nejen, aby mi nebylo zle, ale opravdu *dobře* – v tom je

totiž rozdíl. Jenom na chvíličku,“ zaprosí. „Už mě nebaví hrát tyhle divné hry plné falše, ve kterých podle všeho tolik vynikáme. Nechci se na tebe pořád zlobit. Protože na tebe nemám vztek! Teď už ne. A nechápu, proč musíme...“ Prohrábne si rozčuchané vlasy, a pak sjede rukama dolů po krku. Jeho nehty tam na kůži zanechají nenápadné bílé čáry, jež téměř okamžitě mizí. „... Vím, že jsi mě líbal. Ten den kdy jsem- Já vím, žeš mě líbal... Cítil jsem to... Nebo... ne...?“ Potter svěsí hlavu. Působí naprosto nesvůj. Nejistě, zlomeně, jako by ho někdo polil ledovou vodou.

Severus zarývá prsty do mladíkových boků. Intenzivně vnímá horkost sálající z jeho pokožky. Připomíná mu to jednu dětskou hru, kdy musíte natahovat ruku k plameni svíčky, abyste zjistili, jak blízko se můžete dostat, než vás bolest donutí ucuknout.

„... Chvíli se na mě nedívej,“ vydechne Potter.

„Pottere!“ vyštěkne lektvarista a setká se se smaragdovým pohledem. „Málem sis ve vaně přivodil zápal plic. Snažil jsem se tě zahřát.“ Což je směšná výmluva, pokud ne vyložená lež. „Jestli se to zvrhlo... v něco víc... intimního... Omlouvám se.“

„Nestojím ti o žádné omluvy!“ vřískne Potter. Pod kůží mu jiskří magie.

„A já nemám zájem o sex ze soucitu!“ prská Snape. Občas mívá pocit, že je jeho jazyk až příliš ostrý.

„Ne...?“ zasměje se Harry hořce. „A mohl bych o jeden požádat já?“ zašeptá. Nakloní se dopředu a zpod vlasů mu vykoukne nafialovělá jizva.

Severusovy paže, brada i dolní partie sebou cuknou na souhlas. Pamatuje si Potterovu chuť, jeho vůni... A vzpomíná si také na pocit viny. Tentokrát chce udělat správnou věc. Chce Harrymu vysvětlit, že se tím nic nevyřeší. Že ho to nezmění. Ani jednoho z nich. Rozhodně ne k lepšímu. Dál se budou hádat a křičet na sebe. Díky vzájemným intimnostem se s největší pravděpodobností rychle naruší jejich křehké příměří z poslední doby, a pak začnou jeden druhého skutečně nenávidět. Chce Harrymu říct, že by měl na svůj nápad zapomenout, že by si měli lehnout a spát... Uložit se a zapomenout. Spát. Chce opakovat lži. *Ráno bude líp. Přijdou si pro nás. Brzy.* Touží alespoň jedinkrát v životě nezradit důvěru, kterou do něj druzí vložili. Třeba jen protentokrát si přeje být dobrým člověkem, prahne po tom stejně jako po odpuštění, respektu, samotě, vlastních komnatách, Albusově náklonnosti, pomstě, netknutém předloktí, Potterově těle, Potterově vděčnosti... Tolik *chce*. Cítí příchut' toho slova v ústech i ve všech vnitřnostech. Vnímá ten pocit tak intenzivně, až hrozí, že ho stáhne na dno.

Řekni ne.

„... Udělám, cokoliv chceš,“ ozve se Potter.

Je to zkouška. Řekni ne. K čertu s tebou! Řekni ne!

„... Severusi?“

Snape se zachvěje. Jednou nohou pomyslně vykročí na správnou cestu... a zastaví se.

Padá a padá, stále hlouběji.

„... Nasad' si brýle.“

Harry na okamžik zaváhá, ale to už Severus vyndává kulaté obroučky z nočního stolku a nasazuje mu je na nos.

„Do tohohle nepůjdeš poslepu.“

„To jde dost těžko, když je jeden krátkozraký,“ snaží se Harry vtipkovat.

Lektvarista se proti němu nadzvedne a mladík instinktivně couvne. Překvapeně pootevře ústa a zelenýma očima nervózně těká nahoru a dolů. „Už jsi to někdy dělal?“ zeptá se starší muž dřív, než se stačí zastavit.

„Jo... Ale vůbec to nebylo takovéhle,“ přiznává Potter. Srdce mu buší tak prudce, že to vnímá i Severus.

„Já *usiluji* o to být výjimečnou zkušeností,“ vydechne Snape v očekávání a přemítá, jak by asi Albuse zklamalo, kdyby tušil, že se jeho mistr lektvarů právě vzdává posledního kousku vytoužené počestnosti. V duchu si přísahá, že jestli teď ten kluk – muž – couvne, v životě mu to neodpustí.

Ve skutečnosti však toto drobné pošádlení vlije Harrymu do tváře lehký ruměnc. Mladík vypadá, že je rozpolcený mezi zíráním na jejich poněkud intimní pozici a vymyšlením nějaké povzbudivé odpovědi. „Pochybuj, že by se na tohle dalo zapomenout,“ zamumlá, ale Snape ho slyší a rozhodne se, že už má mluvení až nad hlavu.

Vytáhne se ještě o kousek výš, zapře se dlaněmi o matraci a napne krk, aby se zmocnil Potterova spodního rtu. Harry se mu na zlomek vteřiny vyškubne, vzápětí se však s nenasatným stenem vrátí a zaútočí na jeho ústa. Snape si to nechá líbit. Je poddajný. Dovolí Potterovi, aby mu oždiboval rty, dokud mladík špičkou jazyka zkusmo neobjede jejich semknutou křivku. Teprve pak ho vpustí dovnitř, do tepla svých úst. Je to, jako by druhému muži právě otevřel pečlivě ukrytou a dávno ztracenou pokladnici, pro niž je pohlazení vlhkého jazyka tím jediným správným heslem, které ji odemyká.

Stojí to za to.

Potter líbá sladce. Má hebké rty a mrštný jazyk, jímž by dokázal i mučit, je něžný. Přesně pro takový polibek se lidé za noci potají plíží na Astronomickou věž, kde si ho vychutnávají s červenajícím se společníkem. Severusovi připomíná pošetilé historiky z dětství, v nichž se až na samém konci příběhu dozvíte, že mrtvý čaroděj ve skutečnosti jen spí, nebo kde zkrotne i ta nejlítější saň, když jí ze škvíry mezi drápy vytáhnete trn.

Lektvarista popadne Pottera za krkem a hrubě si ho přitáhne blíž. Potřebuje být tvrdší. Drží ho u sebe tak dlouho, dokud ten kluk nepochopí, že se nedočká žádné milosti. Že polibky jsou nejlepší, když se do nich vedle jemného laskání rtů stejnou měrou zapojí také zuby, jazyk a horký dech. Severus se uloží zpět na polštář a stáhne Harryho s sebou.

Potter se silou vši vůle vzepře a strhne si z tváře mlžící se brýle. „Jen mi překážejí, přísahám,“ zasyčí a znovu se noří do polibku. Divoce spojí jejich ústa. Jednou rukou přitom svírá povlečení a tou druhou uhlově černé vlasy. Tady už předvádí daleko méně zkušeností. Vlhké lízání a sání je plně naléhavosti. Ne, že by si Severus stěžoval. Je čirá radost nemuset oplývat spoustou vlastních zkušeností, když se Harry přisune blíž, vydechne mu do úst, a pak se na vteřinu zarazí, než se s novou vervou vrátí ke svému snažení.

Stojí to za to, stojí, stojí- přestaň už, do háje, myslet-

Snape nechává Harryho ještě pár okamžiků vést, než sklouzne níž a zuby zažloutlými věkem a láskou k černému čaji sevře hranu mladíkovy brady.

Potter se zachvěje a ještě pevněji se k němu přimkne. „Koušeš – věděl jsem, že budeš kousat – věděl jsem to,“ lapá po dechu a naráží boky do těla pod sebou.

Severus souhlasně zapřede, přesune ústa k mladíkovu hebkému krku a znovu skousne, dost na to, aby po sobě nechal zarudlou značku. Dlaněmi mapuje Harryho hrudník a probírá se jeho jemnými tmavými chloupky.

„Do pr- och, do prdele,“ křičí Harry, zpevní sevření v Severusových vlasech a k lektvaristovu překvapení jej drží na místě.

Teď už Severus jasně cítí Potterovo vzrušení, otírající se mu o břicho. „Tak ty jsi přístupný návrhům, hm?“ zapřede a hlas mu pomalu klesá až k chraplavému šepotu. Mladík se zasténáním přikývne, zatímco mu starší muž začíná svlékat pyžamové kalhoty. Každým zataháním za látku odhaluje další kousek krémově bílé pokožky. „Já rovněž. Máš nějaké speciální přání...?“

„Cokoliv chceš, je fajn,“ vzdychá mladší a jako uhranutý sleduje klesající pásek svých kalhot.

„Jakkoliv si užívám poslušnost ve třídě, Pottere-“

„Harry!“ vykřikne mladý čaroděj, popadne Snapea za zápěstí a zatlačí mu ruku níž, jak se ho snaží povzbudit, aby mu vklouzl pod šaty. „Říkej mi Harry. Nechci, abys mě šukal a volal na mě Pottere.“

„Copak, troufáme si?“

Potter se zamračí. „Ty mě nebudeš oslovovat Harry?“

„Harry. Ujišťuji tě, že mám rád pořádnou soulož, stejně jako ostatní muži. Nicméně, nedisponujeme žádným ucházejícím lubrikantem. Nemám zájem trávit následující týden v bolestech a ty určitě také ne.“ Pyžamové kalhoty sklouznou z Potterova pěkného zadku, vzápětí jsou odkopnuty a končí kdesi pod postelí.

„Mám bolest rád.“ Harry se pomalu zhoupne dozadu, a odhalí tak své naběhlé mužství, které teď míří přímo k Severusovým ústům, jako virgule ukazující vodní zdroj.

Snape si představuje, jaké by asi teď bylo sevřít ten nádherný penis mezi rty – nebo stehny, když už jsme u toho. „Mezi dobrou a surovou souloží je velký rozdíl.“

„Řekni ještě jednou 'soulož',“ vydechne Harry přerývaně, zatímco shrnuje lem Snapeova kabátku.

„Proč?“

„Máš sexy hlas.“

Severus se zarazí. Nikdo mu nikdy neřekl, že by se některá část jeho osoby dala považovat za přitažlivou. Když se jednou Lucius opil, prohlásil o něm, že je 'docela kus'. Zdůraznil přitom slůvko 'docela'. „Skutečně?“ Předkloní se, když se mu Potter snaží přetáhnout přes hlavu vršek od pyžama, který pak odhodí někam do prostoru. Ten už před časem spolykal i Harryho vlastní oděv.

„Jo.“

Dva páry rukou, společně s Potterovými nohama, pomáhají Severusovi z kalhot. Okolní ticho prořízne Harryho smích. „Co?“ vyštěkne lektvarista. Ten kluk by přece měl být krátkozraký! A je tma. Kolik toho může vidět?

Harry potřese hlavou a usměje se. „Jsme nazí.“

„Kolik ti je?“ ptá se Severus poněkud roztržitě, protože Potter si právě naslinil prst a dráždí mu jednu bradavku.

„Líbí se mi, když spíš na zádech. Můžu si tě prohlížet. Nebo vlastně pŕlku z tebe. Tvůj profil.“

„Ten tvoří hlavně nos,“ odpoví Severus trhaně. Špička prstu mu krouží kolem bradavky, dokud nevytvoří tvrdou hrudku. Pak ji zlehka poškrábe.

„Je hezký. Ehm... Můžu – můžu se tě na něco zeptat?“

„Ven s tím. Nemám svatou trpělivost.“ Snape už si napětím div nedrtí nehty.

„Jak – jak chceš – protože jestli nebudeme – a já nemyslím, že zvládnou – měl bych si lehzáda...“ Zmlkne a naléhavě tře svou erekci o Snapeovo břicho.

„Pro Merlina! Neděláš OVCE z věštění z čísel. Tohle zvládnou dokonce i mudlové. Udělej si pohodlí. Tím začneme.“

Potter přikývne, sklouzne na stranu, kde se uloží na matraci, a pak Snapea přitáhne blíž. Pečlivě je naaranžuje tak, aby leželi těsně vedle sebe, skoro jako v noci. Ted' však lektvaritu šimrají na boku Harryho lehké doteky a co víc, dnes se starší muž rozhodně nerozpakuje a prudce se přisaje

k prohlubni mladíkova krku.

„Do prdele,“ zavrni Severus těsně předtím, než se pevně přitiskne k Potterovu svíjejícímu se zarudlému tělu. Mezi jejich semknuté boky proklouzne ruka, pak druhá... A právě v okamžiku, kdy se lektvarista ocitne v plné Harryho péči, se i jeho vlastní dlaň sevře kolem přirození mladšího muže. Jemně masíruje sametovou kůži, prsty mapuje nové území od kořene až ke špičce a dráždí vlhnoucí žalud.

„Řekni to ještě,“ prosí Harry.

„Do prdele,“ zavrčí Snape a přiráží do Harryho stisku. Jejich pozice sice působí trochu těžkopádně, ale dovoluje mu líbat, kousat, hladit a třit - „Do prdele.“ Severus si uvědomuje, že má tato poloha ještě jeden bonus navíc. Není náročná pro Potterova záda a jeho vlastní pochroumané koleno.

Harry sténá, hází hlavou ze strany na stranu a jeho uhlově černé vlasy drhnou o povlak na polštáři. „Uh – já,“ zanaříká jen, než začne pohybovat boky kupředu. Pak už oba ztrácejí pojem o realitě a místnost se zaplní zvuky dvou srážejících se těl. Severus si všimne, že Potter vydává tiché, vysoko posazené výkřiky odněkud ze zadní části krku, zatímco on sám se uchyluje k roztřesenému úpění.

„Se-ve-ru-si,“ zakňučí Potter. Slabiky od sebe odděluje v rytmu sladěném s jednotlivými výpady.

„Ano,“ vydechne Snape. Máš krásný hlas. To už ovšem nevysloví a raději Harryho umlčí svými ústy. Zkrátka jen proto, že to smí udělat.

Potter divoce saje jeho jazyk, lapá po vzduchu a své hrdlo nabízí tak nepokrytě, že má Snape sotva na výběr, co dělat. Zkrátka přiloží zuby k bledé pokožce a kousne. Mladšímu kouzelníkovi poklesne brada v němém výkřiku, zatímco vyvrcholí na Snapeovo břicho.

Severus nechce zůstat pozadu, tím méně právě za Potterem, a tak se jen o pár sekund později vyprázdní do Harryho dlaně. Mladík zabrouká jakési nesmysly a políbí ho na čelo.

Stojí to za to.

Někde hluboko uvnitř Snape přemítá, jak špatně asi tohle celé skončí. Možná proto jeho touhu nakonec vždycky přehluší strach – Severus musel za všechno, co si kdy v životě přál, tvrdě zaplatit.

Potter se směje. „... Vesele, vesele, vesele, vesele... život je jen sen...“ zpívá tichým netrénovaným hlasem.

Snape nedokáže vymyslet žádnou odpověď.

Po pár minutách Harry vstane, přinese žínku a utře si ruku. Nabídne vlhký kousek látky i Severusovi, ale ten se nemůže pohnout, takže ho Potter očistí sám. Vráti žínku do koupelny, vyleze zpět na postel, zavrtá se pod příkrývku na své straně lůžka, majetnicky Snapea políbí na rty, přitulí se k němu a jde spát.

O hodinu později řekne Severus ztichlému pokoji a spícímu kouzelníkovi: „Jsi strašně otravný. Víš to, že?“

Snape zapadá do své obvyklé rutiny.

Ráno se probudí první, popadne z věšáku oblečení, vklouzne do koupelny, uleví si, ustrojí se, opláchně obličej, vyčistí si zuby a pár minut zkoumá v zrcadle svůj odraz (přičemž vzdychá nad stavem vlasů, chrupu a – ano, děkuji pěkně – nosu). Počká dalších pár minut, sesbírá kuráž a vyjde ven, načež je přišpendlen ke zdi ospalýma zelenýma očima. Severus ani nepostřehne, jak se Potter dostal z postele až ke koupelně, dokud se dveře mezi nimi znenadání nezaklapnou. Lektvarista náhle neví, co s rukama, a tak ustele postel.

Je cítit sexem.

Harry zakrátko opouští svůj úkryt a je stále stejně nahý, jako když rázoval dovnitř. „Brr,“ říká. Snape si pomyslí, že pečlivě srovnané lůžkoviny musely trochu pozměnit jeho plány, protože mladík zařadí zpátečku, zvedne z podlahy zmačkané pyžamo, které se tam celou noc povalovalo, a navlékne si ho.

Snape stojí v rohu. Cítí se asi stejně hloupě jako po svém prvním tanci na školním plese.

„Je zima,“ ozve se Potter.

„... Ano.“

„Fakt veliká zima.“

„Ano.“

„Je to – bude to v pohodě, když-“

„Ty chceš-“

„Znova tu postel ustelu, přísahám-“

„Ne – klidně běž – Já jsem-“

„Jenom proto, že je takové chladno.“

„Jistě.“

Potter vklouzne zpět do peřin. „Myslím, že už toho před snídaní stejně moc nestihnem.“

„To je pravda.“

„... Chceš se přidat?“

Severuse tlačí v kříži chladná stěna, o kterou se opírá. „Už...“ Polkne a zkusí to znovu: „Už jsem se oblékl.“

„Ach. Dobře. No... Jsi si jistý, že ti není zima? Později bude tepleji.“

„Nač všechno to tlachání o teplotě, Pottere?“ Snape se zarazí dřív, než začne pochodovat tam a zpět. Někdy je ten pokoj strašně malý-

„Je chladno, nic víc. Nemusíš se na mě utrhouvat.“

„Neutrhuju se na tebe,“ utrhne se Snape. „Ach, sakra...“ Sveze se do křesla. „Byl to špatný nápad.“

„Co? Vylézat z postele?“ Harry se snaží mluvit vlídně, ale vyzní spíš pobaveně.

„Ty víš, o čem mluvím. Nemožný fracku.“ Zaboří se do křesla a založí paže.

„No, tak si vyber, Snape. Jsem dítě nebo muž? ...Nebo tě odrazuje právě představa, že jsem kluk?“

Severus se na něj dívá, jak leží napůl natažený na posteli. Harry ho na oplátku sleduje ostražitým, ale vzdorovitým pohledem. Bojová maska. Snape odolá pokušení vyrazit pro hůlku. „Ano, Pottere, odrazuje mě ten do očí bijící nedostatek zkušeností. Šílím z toho.“

„Do prdele s tebou! Ach, počkej, to je přece přesně to, co neuděláš. Jsem na to až moc křehký – a nebo možná – no ano – tak. Co kdybych předstíral, že jsem v bezvědomí?“ Potter sebou praští na záda a zavře oči. „Takhle to chceš?“

„To, co chci, Pottere, je někdo, kdo *sám*, pro Merlina, doopravdy ví, co si přeje. Zatracených studentů už jsem si užil dost!“

„Vybíráš si nějakého z každého ročníku? Jsou na jedno použití jako papírové kapesníky?“

A kolikátý v pořadí jsem já? Desátý? Nebo více? Trvalo ti docela dlouho, než ses ke mně propracoval. Co jsem dělal špatně? Dáváš přednost blondákům? Třeba jsi pokaždé, když jsem ležel v bezvědomí na ošetřovně, vymazal madame Pomfreyové paměť a vrhl ses na mě--“

„Pane Pottere,“ zavrčí Snape. „Než učiníte takové závažné obvinění, mohu vám připomenout, že byste si měl zamést především před vlastním prahem? Já nebyl ten, kdo se sápal na svého profesora a žadonil o soulož.“

„Jako bys to sám nechtěl! Byl jsi tvrdý ve vteřině, kdy jsem tě probudil!“

„Do ničeho jsem tě nenutil, Pottere!“ křičí Severus ve chvíli, kdy mu pod koleny zakřupe okraj matrace. Ocitá se tvář v tvář zelenookému monstřu, které se zvedlo do kleku a zuřivě na něj vrčí. „Nenutil jsem tě!“ opakuje Severus. Albusi, věř mi. „Řekl sis o to! Přiznej to!“

„Tak uznej, že jsi to chtěl a že se ti to líbilo!“

Severus zaskřípe zuby a bez obalu přikývne. „Fajn! A teď ty.“

„Řekl jsem si o to,“ připustí Potter klidně. „Chtěl jsem to a chci to pořád. A teď už,“ prohlásí a natáhne ruku, „pojď sem. Hřeješ.“

Snapeovi se rozšíří oči.

„Ale... proč?“

„Protože. Sklapni.“

„Jsi blázen.“

„Možná. Nemluv.“

„Udělej mě, Pottere.“

„Řekl sis o to.“

„... Na mně toho není moc ke koukání. Pohled na mé tělo ti nemůže chybět.“ To už ale Severusovy ruce hledají pásek od kalhot.

„Pff. Taky nejsem žádná výhra,“ odpoví Harry. „... Mohl bys mě zase kousnout?“

„Řekl sis o to.“

Vracejí se do zajetých kolejí, ale s několika změnami.

Stále probíhá pravidelný trénink a nemění se ani opakovaná četba starého vydání nedělního Denního věštce. Ze snídaně se však stal neuspěchaný rituál. Teď si spolu povídají, i když pečlivě volí témata jako třeba počasí, slovní zásoba, famfrpál, jejich bolestivá zranění, jak moc slaná jsou dnešní vejce, oblíbená jídla, bradavické portréty, nebo proč asi dostávají ostružinový džem právě jednou za tři dny. Severus se snaží držet na uzdě svůj sarkasmus, Potter potlačuje neustálé nutkání bránit se.

Obvykle se vyhýbají hovoru o osobním životě.

Potter mu vychází vstříc a podává mu sůl, pepř a máslo. Severus okrajuje kůrku z chleba.

„... Můžu se tě na něco zeptat? A klidně mi odpověz podle pravdy,“ ozve se Harry. „... Jsem aspoň trochu dobrý?“

Severus zamrká. „Trochu dobrý?“

„No vždyt' víš... v tom. Chápeš.“

Zvednutá obočí.

„Tak jo, nedívej se na mě tak – fajn – беру tu otázku zpět.“

„... Řekněme to tak. Kdybych byl nucen tě oznámkovat... prošel bys.“

„Ach.“ Harry se usměje. Snape má pocit, že zahlédl dokonce trochu červeně ve tvářích.
„Děkuju.“

„Já jsem – skutečně – spíše ošklivý člověk.“

„Ne, nejsi.“

Snape si založí ruce.

„Nejsi. To mi nerozmluvíš,“ prohlásí Potter a vyplázne jazyk.

„Použij tu pusu na něco účelnějšího, Pottere.“

„Řekl sis o to.“

Ta věta se mezi nimi stala jakýmsi vtipem.

„... Raději bychom se měli vykoupat.“

„Kdo je na řadě?“

„Nevím,“ funí Harry a usmívá se proti Snapeově vlhké pokožce. „Když tě pustím prvního, můžu se dívat?“

„Smím se dívat.“

„Jistě, že můžeš, Severusi. Takže jdu první, ne?“

Severus se snaží být rád, že Potter našel novou cestu, jak se srovnat se svým životem. Jmenovitě sex. Ale určitě to není zdravý způsob, jak se vypořádat se smutkem a osamělostí. Nemůže být, když máte za partnera chlápka, umaštěného, o dvacet let staršího mistra lektvarů.

Severus Snape není dobrý člověk. Kdyby ano, nezneužíval by s takovou chutí Potterovy zranitelnosti. Už pomalu začíná nenávidět vlastní odraz v zrcadle.

Občas jen tak leží vedle Pottera a představuje si, co by se asi dělo, kdyby sem za jiných okolností místo něj poslali Lupina. Přemítá, jak dlouho by asi trvalo, než by se mladík tomu prašivému vlkodlakovi pověsil na krk. Ovšem přemýšlet o tom je, samozřejmě, nesmyslné. Jakmile by nastal úplněk, Potter by skončil rozcupovaný na kousičky nebo přeměněný na temné stvoření.

Když teď lektvaristu přepadne noční můra, Potter jej probudí a políbí.

Místnost je velmi malá.

Lepší výraz Severuse nenapadá. Nemůže se totiž rozhodnout mezi přívlastky 'útulná' a 'stísněná'.

„Nezírej na mě.“

„...“

„Myslím to vážně, Pottere. Vyber si laskavě jiný objekt.“

„...“

„Co! Tak co chceš? No dobře. Oč jde? O čem si chceš promluvit?“ Severus odhodí vidličku, až zazvoní o talíř. Trocha míchaných vajec vystříkne na podlahu. Potter dál zírá. „Předpokládám, že-“

„Co říkáš na rozpuštěné máslo?“ přeruší ho Harry.

„Cože?“ zarazí se Snape.

„Jako lubrikant. Rozpuštěné máslo.“ Potter ukáže na máselničku, která leží na tácu před nimi. „Dostáváme ho každé ráno.“

Snape zamrká. „... Už od prvního dne.“

„Jo.“

„... Jsme naprostí pitomci.“

Severus je neustále ve střehu, teď dokonce víc než kdy dřív. Pořád čeká, kdy mu zase Potter provede jednu z *těch* věcí. Jako třeba, že se na něj bez předchozího varování vrhne, rozepne mu košili a začne mu dráždit bradavku.

Musí se jednat o nějakou prapodivnou formu mučení.

Kolem čtvrté hodiny ranní ho probudí vrznutí dveří, když Harry opouští koupelnu.

„Sen?“ hádá Severus, zatímco se Potter vrací do postele.

Mladík hned neodpoví. Zaleze pod deku a povzdechne si. „Žádná noční můra. Jen jsem přemýšlel.“

Severus polkne. Nevedou spolu konverzace tohoto typu. „... O čem?“

„Nevím... Jak nejlépe někomu říct, že lituješ, že jsi z něj udělal mrzáka?“

„... Co takhle uhradit léčbu, ať to stojí, co to stojí?“

Harry se zamračí. „Dost nešikovně zvolená slova.“

„Ach... Nebylo to záměrné.“ Snapeův hlas je ještě stále nasáklý spánkem.

„Já vím.“

„... Měl bych ti říct, že to nebyla tvá vina?“

„Ne.“

„Vůbec se toho útoku neměla účastnit... Grangerová bývala vždycky lepší taktik než pěšák. Předpokládám, že dostane protézy a stráví zbytek války na zadku v místnosti plné map, zatímco bude přesouvat připínáčkové kouzelníky z místa na místo.“

„... Říkáš to jen proto, abych se cítil líp. A navíc ti to vůbec nejde. Copak tě nikdy nikdo naučil vcítit se do jiného člověka?“

„Pottere, když se Albusovi poláme jedna z figurek, odsune ji stranou, aby se zotavila. Podívej se na nás.“

Harry mlčí. „... Jenomže ty nejsi zlomený.“

„Věř tomu nebo ne, Pottere, nejsi jediný, kdo tady občas dělá směšná rozhodnutí.“ Harry stočí pohled k jeho temnému znamení, ačkoliv právě na to Snape nenaráží.

„Bolí to?“

„Ano.“

„Pořád?“

„Ne. Jen občas.“

„Stejně jako to moje,“ ukáže Harry na svou jizvu ve tvaru blesku. „On je pořád někde tam, venku. Myslím, že to znamená, že v té době zrovna zuří nějaká bitva.“

„Pravděpodobně.“ Vypadá to jako konec rozhovoru. Severusovi už klesají víčka, když Harry opět promluví.

„... Jsem rád, že poslali tebe. Napřed jsem tu myšlenku nenáviděl, ale teď... Neumím si představit, že bych tady byl s kýmkoliv jiným.“

„Mysli, Pottere. Kdyby poslali Tonksovou, mohl bys mít každou noc jiného kouzelníka.“

Harry ho praští polštářem.

„Proč ses k nim přidal?“

Severus se pohodlně natáhne na postel. Do vlasů mu klouže kapka potu. „Proč to chceš vědět?“

„Ze zvědavosti. A protože o tobě chci zjistit víc, než jen jak ti chutnají vajíčka.“

Snape má nohy jako z rosolu. „Dobrá, Pottere. Toužíš slyšet zdlouhavou, hloupou, klišoidní odpověď, kterou jsem dal Albusovi, nebo chceš pravdu?“

„... Můžu slyšet obojí?“

Severus se zavrtí. „Albusovi jsem řekl v podstatě tolik, že to bylo kvůli slávě, moci, penězům, rodině, nátlaku vrstevníků, pomstě a tak dále.“

„A tohle není pravda?“

„Snůška přijatelných motivů, ale ne skutečný důvod.“

Harry se přisune blíž. „A co bylo pravým důvodem?“

„Požádali mě.“

„... Nenávidím Siriuse. Za to, že zemřel. Nenávidím ho za to, že mi něco slíbil, a pak mi prostě zmizel ze života.“

„... Taky ho nenávidím.“

„...“

„No co?“

„Albus napouští své sladkosti lektvary.“

„Ne!“

Severus přikývne přes hranu novin. „M-hm. Citronové bonbony... Řekněme, že už mu chuťově nepostřehnutelný uklidňující lektvar a malá kapka Veritaséra nejednou posloužily.“

„Děláš si srandu.“

„A víš, co dělá s čokoládovými sušenkami?“

„Ale ty jsem jedl!“

Snape zvažoval, že bude nahoře, ale nakonec se rozhodl odhalit své skutečné preference. Přirozeně tak neučinil proto, že vlastně nikdy nebyl žádný Cassanova. K této volbě došel čistě na základě svých předchozích zkušeností.

Přiznal se příliš brzy.

„Připraven?“ ptá se Harry a drsnou dlaní hladí Severusovu zářivě bledou pokožku.

„Tak už dělej.“

„Řekl sis...“ Potter mu vklouzne dvěma prsty mezi půlky, „... o to.“ Jeho dotek je tak lehký, že se pod ním Severus svíjí jako had.

„Neplýtvej máslem.“

„Ššš. Jinak se nemůžu soustředit.“ Potter ho plácne přes vyšpulený zadek.

Lektvarista pevněji sevře opěradlo a zachvěje se. Stojí rozkročený nad jednou opěrkou mohutného ušáku, většinu své váhy drží zdravým kolenem zapřeným o sedák a nemocnou nohu má pohodlně nataženou vedle křesla. Tato poloha umožňuje Harrymu, aby si jej zezadu vzal a nezpůsobil při tom ani jednomu z nich bolest.

Ne, že by si to Harry nepřál zkusit tváří v tvář – přál – ale Severus už neměl sílu komukoliv vysvětlovat, proč přesně nechce sledovat Pottera, jak se na něj dívá.

„Praštil jsem tě moc?“

„Ne, ale nenechávej se příliš unést.“

Prsty mu obkrouží konečník, a pak začnou pracovat uvnitř. „To bych si nedovolil.“

Z mladíkova hlasu číší pobavení a Severusovi je jasné, že nejspíš v nejbližší době dostane párkrát přes zadek. Musí své tělo naučit disciplíně. Harry totiž prokázal jeden nesporný talent. Ne v lektvarech či nitrobraně, ale v jiném hloupém, leč populárním umění. Pečlivě zaznamenává a třídí každý Severusův vzdech, a pak opakuje vše, čím si dříve u svého partnera vysloužil příznivou odezvu. Pro lektvaristu je zvláštní být takto pod drobnohledem. Připomíná mu to život špeha. Člověk si musí dokonale uvědomovat každý svůj čin, každé gesto, jinak riskuje nechtěné odhalení něčeho osobního.

„... Jsi duchem úplně mimo.“

„Prostě to udělej, Pottere. Té přede hry už bylo dost,“ zasyčí Snape. Prsty se stáhnou stejně pomalu, jako vklouzly dovnitř. „Přestaň mě dráždit a pohni se,“ vrčí lektvarista.

Harry ho jednou rukou obejmě kolem pasu a předkloní se. Jeho ztopořené mužství se přitom otírá o Severusovo pozadí. „Proč pro jednu nemůžeme postupovat pomalu?“

„Pomalé tempo je pro milence, ne pro dva lidi poskytující si oboustranně výhodné uvolnění.“ Osten v jeho prohlášení není úmyslný, ale bez ohledu na to zasáhne svůj cíl přesně a efektivně. Snape cítí na svém vstupu kluzký, tupý žalud, a tak na něj zatlačí.

„... Přál bych si, abys mě měl rád,“ sténá Harry a opatrně proniká hlouběji, dokud není zcela pohlcen. „Abych pro tebe znamenal tolik, že si o mě sám řekneš, místo abych pořád žadonil jenom já,“ zavrčí a začne se pohybovat. „Nechal bych tě nahoře, kdybys měl zájem – jestli chceš, tak to řekni – poprvé to bylo fajn – vykouřím ti ho – jen mi dej vědět – nebo nedávej, prostě si mě vem, ukaž mi, po čem toužíš, a já to udělám.“ Výpady zrychlují a dřevěné nohy křesla buší do podlahy.

„Děláš – to – právě – teď – ty – pito- ach, píchej,“ dostane ze sebe Snape. Potter přiráží stále hlouběji a hlouběji a jeho silný penis zastiňuje všechny ostatní vjemy. Severus skloní hlavu, opře se čelem o ruce, pevně se drží a s každým dalším vpádem zanaříká. Víčka mu rozechvěle kmitají

a v zorném poli se mu tak střídavě objevuje a zase mizí temné znamení.

Když lektvarista vešel do koupelny, hodiny ukazovaly tři ráno. Teď může být něco kolem páté.

Severus si nenapustil vanu ledovou vodou, navzdory skutečnosti, že se teď cítí asi stejně zničeně jako Potter. Popravdě - nenapustil žádnou vodu.

Pár minut o samotě...

Je zima.

A kůži má načichlou máslem. Ne, že by si na to nezačínal zvykat.

Přitáhne kolena k hrudi a jedním si podepře bradu. Má zkřehlé prsty. Přemítá, že dokud se mu do nich nevrátí cit, bylo by zřejmě naprosto zbytečné pokoušet se Pottera uškrtit. Nějaký čas nemění polohu. Připadá mu to jako věčnost, ale ve skutečnosti muselo uplynout jen něco kolem patnácti minut.

Když vzhlédne, ode dveří ho provrtává pár zelených očí. Zmuchlané nebelvírsky zlaté pyžamo svou barvou podivně připomíná žluč. „... Jsi v pohodě? ... Snape?“

Snape vycení zuby. „Tak ty si přeješ, abych tě měl rád!“ vyprskne, když opakuje Harryho prohlášení. „Chceš, abych tě měl *rád*? Řekni mi, Pottere, kdyby mi na tobě nezáleželo, zapáchal bych teď jako stánek s rychlým občerstvením? Pokud bych tě neměl rád, zachraňoval bych ti život? Kdybys mi byl úplně lhostejný, nesouhlasil bych s touhle- Kdybych tě neměl rád, *neobtěžoval* bych tě ve spánku.“

„Pořád se kvůli tomu cítíš provinile?“

„Mohl bys laskavě vypadnout, Pottere?“

„Ne. Nemůžu usnout. Postel vychladla.“

Zírají na sebe. Snape natáhne nohy, nakolik mu vana dovolí, a překříží je v kotnicích. Ohne ruce a spojí ukazováčky do stříšky. „Uvědomuješ si, co udělají, až zjistí, že zneužívám *Chlapce, který přežil*-“

„Tak za prvé mě nezneužíváš a za druhé nejsem chlapec. Tohle už jsme řešili. Náš zájem je oboustranný a rozhodně to považuju za lepší variantu než potají masturbovat. A teď pojd' do postele.“ Harry natáhne ruku, aby mu pomohl vstát.

„Nebyl jsem s nikým čtrnáct let,“ vyhrkne Severus.

„... Co prosím?“

„Přerušil jsi velmi dlouhý půst.“

„... Čt – čtrnáct let?“

„Téměř polovinu tvého života, Pottere. Tři pětiny, mám-li být přesný. Nikoho jsem neměl celých čtrnáct let, dokud...“

Potter se opře o umyvadlo a zhluboka se nadechne. „V duchu tvého předchozího přiznání...“

„Bože, nic mi neříkej,“ odfrkne si Snape. „A nedělej si starosti. Já to vím.“

„... Bylo to tak znát?“

„Měl jsem silné podezření. Nakonec, jednou z důležitých součástí mého životního poslání bylo sledovat tě na každém kroku. Dost pochybuji, že bys mi, zvláště v posledních pár letech, dokázal proklouznout s někým jiným než Weasleyem, Pastorkem nebo Lupinem.“

„Ron je na holky, Pastorek miluje jen svou hůlku a Lupin mi připadá jako... můj vlastní táta.“

„Přesně.“ Snape si znovu přitáhne kolena. „Merlin mi pomáhej. Jsem zodpovědný za ztrátu věnečku Harryho zat-“

„Jestli mi řekneš Harry zatracený Potter, prokleju tě.“

„Proklej si sám sebe.“

„Odprejskni.“

„Kašlu na tebe.“

„Umaštěný mizero.“

„Pitomé děcko.“ Z jejich dohadování už zmizela veškerá zášť. Harry nabízí ruku. Snape se na ni podívá, a pak vzhledne k Potterovi. „... Už to moc dlouho nevydržím. Musí pro nás přijít. Prostě musí!“

„Přijdou. Brzy,“ říká Potter s náznakem úsměvu na rtech.

„Kdy?“

„Brzy.“

„... Ty jsi strašný lhář.“

„Ech, nojo, řekl sis o to. Tak pojď.“

Severus se chopí nabízené dlaně, vytáhne se nahoru a následuje Harryho do postele.“

Jedno odpoledne zápasí v páce.

Potter ho čtyřikrát porazí a jako odškodnění mu dopřeje orální sex.

Snape nedokáže odolat pokušení a prohlásí, že Potter už v životě nebude chtít jiný penis než ten jeho. Stejně neodbytná je myšlenka, že je to zároveň ten jediný, který kdy Potter měl.

„Čtrnáct let, hm? Co donutí chlapa čekat čtrnáct let?“

„Takhle si zrovna nepředstavuji pohádku na dobrou noc.“

„Chceš kvůli tomu vstát? No tak! Mrzne.“

Snape se vzdá a zahrne Pottera výčtem některých méně odpudivých detailů ze své minulosti. Podobná budoucnost čeká i jeho vztah s Harrym. Odhalí je, rozdělí a Severuse odstrčí stranou. Ví to.

„Ach,“ zívne Harry. „To je mi líto.“ Severus ho pohládí po neposlušných vlasech.

Harry nakonec odpoví na mnoho otázek, aniž by mu byly položeny.

„V jeho kanceláři bylo deset lidí. Všichni mluvili o mně. Vzal jsem ho přímo zprostředka jeho stolu a strčil do kapsy. Nikdo si mě nevšiml.“

„Já jsem tam nebyl.“

„Ne. Poslali tě na nějakou misi. Kdyby ses té schůzky účastnil, prohledal bys mě, a pak mi před celým Řádem vynadal do zlodějí.“

„To není prav...“ Snape protočí oči. „No tak jo. Ale zasloužil by sis to.“

„Ech, možná... Jen jsem chtěl něco udělat, víš? Poradím si s vědomím, že funguju jako živý terč, jen když nemusím sedět na zadku a čekat. ...Lidé umírají, právě teď, jsou tam venku a přicházejí

o život. Já mám být ten, kdo to zastaví, ale nikdo mi neřekne jak, kdy nebo proč, chápeš? No nic, zrovna v téhle chvíli se mi o tom nechce povídat. Pojďme mluvit o něčem jiném. Nebo dělat něco jiného.“

„Co třeba?“

„Já nevím, cokoliv. Do háje, dokonce bys mě mohl něco naučit. Ale ne lektvary,“ dodává rychle.

O dvě hodiny později umí Potter zazpívat irskou píseň 'Plačky nad Finneganem'¹⁾. Slova ovládá dokonale, jen melodie mu občas trochu zakolísá, ale na tom bude v hospodě sotva záležet.

Pokud ještě někdy v životě uvidí hospodu.

► 3. kapitola ◀

Objevují další hry. Nebo lépe řečeno, Potter je objevuje.

Někdy v průběhu odpoledne začne Snape vypočítavě přecházet po pokoji tam a zase zpět. Dělává to tak od samého začátku. Ráznou chůzí záměrně ukrajuje zbytečné minuty. První polovinu své 'procházky' se otáčí doprava, tu druhou doleva. Má rád symetrii ve všem, dokonce i v bezcílném křížování místnosti.

Potterova hra vypadá následovně:

Harry klidně leží na posteli a sleduje rázujícího Snapea. Pokaždé, když se od něj lektvarista vzdaluje a nemůže vidět, co mladík dělá, zaujme Potter novou polohu. Nějakou hloupou, podivnou a naprosto oplzlou. Na změnu má sotva pár sekund. Hra končí ve chvíli, kdy se Severus zarazí a začne toho provokatéra urážet, přestane pochodovat a rozesměje se, nebo když jej Potter popadne a násilím mu zabráni v chůzi.

Takové zadržení je následováno zápasem, zápas se mění v osahávání a tak dále.

Snape zjišťuje, že se mu ta hra líbí. Vlastně v ní vyhrávají oba.

Jednoho rána se oba probudí poněkud rozmrzelí. Okázalým způsobem se pohádají a vytáhnou na světlo staré křivdy a neshody – minulost, rodinu, přátele, fyzický vzhled, nedostatek zkušeností a podobně. Když Harry popadne hůlku, Severus se zamkne v koupelně.

Samozřejmě, že mladíkovi po chvíli vychladne hlava a omlouvá se. Celá ta záležitost ho velice mrzí a jako odškodné nabízí Snapeovi masáž nohou (nebo cokoliv jiného mu lektvarista navrhne).

Severus ho neslyší. Ne doopravdy. Upřeně zírání na svůj odraz v zrcadle nad umyvadlem.

Když se konečně odhodlá vyjít ven, Potter už má úhledně naservírovanou snídani. Severus však jeho smířlivé gesto ignoruje. Ve skutečnosti nemá nejmenší chuť chovat se hezky, a když se na něj Harry usměje, schválně si připomene každou nepříjemnou věc, kterou kdy to idiotské děcko řeklo. Vráti Harrymu úsměv, přisune si nádobku s máslem a bohatě si potře toast.

„Pochopil jsem,“ prohlásí Harry a celý zbytek dne se ho nepokusí dotknout.

Snape se cítí hrozně. Má dojem, že na něj nespíš něco leze.

Probudí ho další noční můra a on provede svou běžnou rutinu – koupelna, záchod, umyvadlo, sklenice vody, zpátky do postele.

„Jeden by si myslel, že má Voldemort na práci důležitější věci než trávit celou noc tím, že nás zásobuje špatnými sny,“ zamumlá Potter.

„Nezdává se mi o Voldemortovi,“ opáčí Severus. „Zdává se mi o mém otci.“

Probere se zalehnutý Harrym.

Severus lehce chrápajícího kouzelníka opatrně odstrčí a uloží jej do polohy, díky níž by si ten otrava zítra neměl celý den stěžovat na loupání v kříži.

Harry tiše zahuhňá něco jako dotčené 'umpf' a znovu se po něm natáhne.

„Upřímně, Pottere,“ zafuní Severus podrážděně a pevně se přimkne k přítulnému mladému tělu, „já nejsem žádný pestrobarevný plyšák.“

„Víš, co se mi líbí? ... Tohle.“ Harry přejíždí prsty po Snapeově podbřišku a kopíruje linii tmavých chloupků táhnoucí se od mužova pupku až do klína. „Tuhle tvou část. Měkký podbřišek,“ zazubí se.

„Sklapni, Pottere,“ zabručí Severus, příliš uspokojený na to, aby se hádal. Každíčkou buňkou v těle vnímá své končetiny a pravidelný dech.

„Víš,“ ozve se znovu mladík a zacloumá mu břichem, „že když se uděláš, otevřeš pusku a zezadu narazíš jazykem do zubů? Takhle?“ předvádí.

„... Ne. Ne, to jsem nevěděl.“ lektvarista se přiměje necítit rozpaky kvůli vlastnímu orgasmu.

„... Tušíš, co je na dnešku zvláštního?“

„Ani v nejmenším.“

„Už je to měsíc.“

Snape zamrká. „... Co prosím?“

„Uplynul měsíc. Od – však víš.“

„... Ach.“

Harry mu majetnický přejede dlaní po bříse. „Necítíš se kvůli mně nepohodlně, že?“

„Právě teď by mi asi způsobilo nepohodlí jen máloco.“ Severus si odhodí z očí pramen vlasů a přinutí se k úsklebků. „Pokud mi naznačuješ, že bychom té události měli věnovat pozornost, obávám se, že jsem ti nic nekoupil.“

„Vždycky odkládáš návštěvu obchodů na poslední chvíli a podívej, kam jsi to dopravoval.“

„Pod zámek s kouzelnickým erotomanem,“ odpoví Severus, zavře oči a chystá se na zasloužený odpočinek. „Jaká muka.“

Potter se mu zavrtá pod ohnutou paži. Ve spánku se na něj dokáže tlačit tak silně, že lektvaristu budí. „... Možná v tobě koluje vílí krev, a proto se tě tak rád dotýkám.“

„O čem to mluv- Pšššt.“

A tak je Potter zticha. Po několika minutách se zdá, že podřimuje. Severus má takové chvíle rád – když jsou oba vzhůru, ale předstírají spánek. Je na nich cosi úžasně mírumilovného a uklidňujícího.

„Šťastné výročí,“ zamumlá mladík.

Probere je doručená večeře.

„Ryba s hranolky! Skvělé,“ hlásí Harry. „Přísahám, Severusi, kdyby nebylo tebe a jídla...“

Snad je to tím nedbalým, nepřímým způsobem, jakým se mu dostalo komplimentu. Nebo třeba proto, že je Harry právě příliš zaneprázdněný bojem s lahví plnou kečupu a nečeká na odpověď. A nebo možná, jen možná, je Severus připraven uvěřit něčemu dobrému. Takové malé, zvládnutelné pochvale – jako třeba, že je stejně dobrý jako jídlo.

Vana je mimořádně vhodným místem k přemýšlení. Severus přemítá, že jestli ještě někdy v životě opustí tento pokoj, nechá si jednu nainstalovat hned vedle kabinetu. Nebo možná přímo uvnitř. Mohl by tvrdit, že se jedná o speciální kotlík. Pokud už z jeho pracovny dávno nezbyl jen dýmající kráter.

Lektvarista ponoří hlavu pod vodu.

Slovo 'výročí' pro něj až do dneška nic neznamenal. Skutečnost, že ho Potter vůbec použil, byla absurdní. Takové formální, korektní slovo – a spojené s čím?

S měsícem šoustání.

Sentimentální, hloupé děcko. Tak vyhladovělé po poplácání po hlavě, že je ochotné udělat cokoliv. Komukoliv.

Snape děkuje osudu, že je Sirius po smrti. Kdyby se ten bastard nezabil, byl by tu teď s Potterem právě on. A Severus? Nejspíš by seděl někde ve Voldemortově kobce a snášel bičování, kopance a kletby.

Pokoj je malý. Zapáchá. Mají v něm jen masivní tvrdou postel, nepohodlné křeslo, noční stolek, šatník, řadu háčků na pověšení oblečení a pár osobních věcí, které s Harrym stačili během těch deseti minut, jež měli na sbalení, naházet do tašek. Nenávidí to tady.

Ovšem hlubší nenávisť v něm budí představa, že odsud odejde.

Severus se se zalapáním po dechu vynoří nad hladinu.

Důkladně se vydrhne – Potter mu nacpe pusku všude, drzý spratek. Lektvarista nemůže to jeho 'výročí' dostat z hlavy. Nikdo, s kým kdy byl, to slovo nikdy – nikdy – ani nezmínil. Jeho rodiče nic podobného neslavili. Pokud by vůbec podobnou význačnou událost zaznamenali, nejspíš by to datum oplakali.

Měsíc šoustání. Nic víc. Samozřejmě, vzájemná fyzická přitažlivost se nedá popřít, ale určitě v tom nejsou žádné city.

Ozve se zaklepání na dveře, které vytrhne Severuse z jeho snění. „Haló, ty tam. Nech nějakou vodu taky pro rybičku.“

Lektvarista se utře do ručníku. Z okolního chladného vzduchu mu naskáče husí kůže. Má takový zvláštní pocit. Možná je na vině ta strašná zima. Snad právě kvůli ní přeskočil navlékání pyžama a rovnou zalezl do postele. Ano, jednoznačně zima. Zahřeje se pod peřinou a pak se obleče.

Minuty ubíhají.

Z koupelny se ozve klotavý zvuk odtékající vody a Harry vychází ze dveří. Kolem boků pevně svírá osušku a natahuje se pro noční úbor.

„Harry.“

Potter se zarazí s jednou rukou na ručníku a druhou na pyžamu. Vypadá obezřetně.

„Nechtěl bys raději slavit?“ zeptá se Snape.

„... Nedělej si ze mě legraci,“ varuje Potter. Nehýbe se.

Severus se posadí a zády se opře o čelo postele. Stojí mu všechny chloupky za krkem. Lehce pokrčí jedno koleno. „Ještě nikdy jsem neměl výročí.“

Potter má možná bídný zrak, ale zdá se, že při studiu Severusovy nahé hrudi mu nic neujde. „Tohle je tvá verze svádění?“

Snape protočí oči a zruší svou pózu. „Chtěl bych říct, že jsem vyšel ze cviku, ale, popravdě, nejsem si jistý, zda jsem kdy vůbec něco podobného ovládal. Fajn, Pottere, tak dobrou noc.“

„Počkej minutku. Nikdo neřekl, že máš přestat.“ Harry nechává své pyžamo viset na háčku.

Severusovi právě v té nejnevhodnější chvíli vyschne v ústech. „H...“ Pokusí se získat čas. Protáhne se a odhodí pramen dlouhých vlasů na záda. „M...“ zajíkne se a pak na pár okamžiků zcela ztratí kontrolu nad svým hlasem, to když Potter nechá sklouznout k zemi osušku ze svých boků. Jeho štíhlá silueta chvíli balancuje uprostřed kruhu rudé látky jako ztělesnění čistokrevné touhy a pak se vydá k lůžku.

„Dnes večer je zima, nemyslíš?“ zeptá se mladík a sundá si brýle.

„... Až příliš hovoříme o počasí.“

„Můžem mluvit třeba o jídle. Nebo o koupání.“

Severus si prohlédne mladíkovu tělo a pozvedne obočí. „Nevěděl jsem, že ti koupel připadá tak stimulující.“

Harry potřese hlavou. „Nepřipadá mi... Máš tady pod tím něco na sobě?“

Deka se sveze Snapeovi k pasu. „Mohl bys to zkontrolovat.“

„Chceš, abych to udělal?“

Bude takové docela malé přiznání bolet? Nemůže to být tak strašné, ne? „... Nebyl bych proti.“

Mladší kouzelník se připlíží k nohám postele a klekne si kolem lektvaristových kotníků. „Co to d...“ Severus se zarazí v půlce věty. Potter sevře příkrývku, pomalu ji táhne k sobě a kousek po kousku odhaluje mužovo bledé, vyhublé tělo.

„Přece jen jsi mi koupil dárek,“ zamumlá nakonec a sleduje lektvaristovu rostoucí erekci.

Snape se rozpačitě posune a snaží se uvolnit. „A kdo říká, že je to pro tebe? Mohl jsi mě přistihnout uprostřed příjemné masturbace, co ty víš.“

„Jo. S myšlenkou na mě.“

„Copak ti to dvakrát denně nestačí? To o tobě mám fantazírovat i během těch čtyř minut, které mám sám pro sebe?“ Severusovi se zadrhne dech.

Harry jej políbí na bok pochroumaného kolene. „M-hm. Musíš na mě myslet...“ Potter mu olizuje vnitřní stranu stehna a jazykem lechtá jemně porostlou kůži. „... pořád.“

„Pořád, hm?“ Potterovy rty kloužou vzhůru a Severus se vyklene.

„Pořád.“

„Pak je tedy, myslím, báječné, že mě nic nerozptyluje.“

Mladík se posune, jako by chtěl svého milence vzít do úst, ale Severus si v náhlém popudu uvědomí, že to tak vlastně vůbec nechce. „Počkej,“ vyhrkne a vytáhne Harryho vzhůru. Jakmile leží boku po boku, přetáhne přes ně deku a povzdechne si, když se udělá tepleji. „Možná – jako tehdy poprvé,“ navrhone.

Potter přikývne a políbí ho.

Je těžké spát.

Nemůže se uvolnit. Oba čelí útoku.

... Ne. Severus čelí útoku.

„Řekni ještě nějaké.“

Zelené oči se zavrtávají příliš hluboko. „Obklíčený,“ řekne Potterovi.

Severus sleduje zmítajícího se Harryho lapeného uprostřed noční můry. Pokaždé natáhne ruku, aby ho probral, a na poslední chvíli se zarazí.

„... Měl bych tě nechat trpět,“ prohlásí.

Občas věří, že někde hluboko v jeho nitru žije nějaká temná, zlomyslná bytost – bytost, která má ráda bolest, ráda ji způsobuje a sleduje – jen díky Merlinovi se nikdy se nedostala Potterovi na kůži – a díky Albusovi nikdy nevztáhla svůj hněv na-

„Pottere, vzbud' se – vstávej. Něco se ti zdá,“ promluví konečně.

Harry provede svůj vlastní očistný rituál, kterým prochází po každé noční můře. V praxi to znamená, že se Snapeovi vrhne do náruče a zažene strach.

Severus se ho snaží nelíbat. Marně.

Hádky už nejsou skutečnými hádkami. A přitom vlastně jsou. A nejsou.

„Nenávidím tě tak moc, že se radši píchnu brkem do oka, než abych se s tebou dál třeba jednu jedinou vteřinu bavil.“

„Já tě nenávidím tolik, že si raději oholím hlavu a složím sedmiletou přísahu mlčenlivosti, než abych s tebou znovu promluvil.“

„Hmm, jo?“ Potter skočí na postel a hopsá na špičkách. „Tak teda... Já bych radši-“

„Prohráváš, Pottere-“

„Ššš, ššš – už něco mám. Radši bych se vzdal famfrpálu, přestěhoval se do Azkabanu a otevřel si stánek, kde bych prodával polibky!“ Harry se ještě jednou odrazí, než seskočí na zem a přistane před Snapem. „Než abych s tebou zase mluvil. Přebij to.“

„Dobrá. Raději bych – sám sebe proměnil v ženu, požádal veškeré bradavické studentstvo, aby mi říkali Francko, a nosil pod srdcem dítě zplozené z lásky Albusa Brumbála – než abych na tebe opět promluvil,“ ušklíbne se Severus.

„Dělal bych raději všechno, co jsme prováděli poslední měsíc a půl-“

Severus se usměje.

„S Argusem Filchem... Než abych s tebou ztratil slovo.“

Snape se zachvěje. „Vážně Pottere, jsi nechutný.“

„Znamená to, že jsem vyhrál?“

„Znepokojivější je skutečnost, že jsme upřednostnili změnu pohlaví a porod dítěte před-“

„Nesnaž se mě rozptýlit. No tak. Zaplať.“

„Uf, ne. Ted' ne. Úplně vidím ten výjev-“

„Tak kdy? Po večeři?“

„Ano.“

Harry mu věnuje široký rozpustilý úsměv. „Radši by ses měl pochlapit.“

„Udělám víc než to, Pottere.“ Severus se skloní a zašeptá mu do ucha: „Budu prosit.“

Harry začne během koupele nechávat doširoka otevřené dveře.

Severus si občas najde nějakou vhodnou záminku, aby mohl vejít dovnitř. Jako třeba čištění zubů. Nebo jen tak leží na posteli a sleduje, jak se Potter svléká. Harry to, kupodivu, vždycky zvládne udělat tak, aby na něj měl z ložnice dokonalý výhled.

Žádný div, zaznamená Severus, že Potterovi zabere osobní hygiena tolik času. Myje se velmi neefektivně. Mydlí se důkladně a pomalu, dokonce vestoje, aby se pak ohýbal k hůře dostupným místům.

Někdo by mu měl vysvětlit, jak to dělat správně.

Jednoho večera Severus vejde do koupelny, vyčistí si zuby, opláchne obličej a otočí se, aby zjistil, že se Potter rozvaluje ve vaně. Brýle má, společně se svým nadýchaným nebelvírsky rudým ručníkem, odložené na polici nad hlavou. Nedosáhne na ně, ale zjevně mu nechybí. Leží se zavřenýma očima, pravou nohu má přehozenou přes okraj vany a rytmicky pumpuje pěstí. Svými pohyby čerá vodu - dost na to, aby rozehnal mýdlové bubliny a dopřál Severusovi občasný letmý pohled na své pevné tělo.

Severusův kartáček lehce klepne o porcelán umyvadla, zatímco se muž opře o stěnu a dívá se.

Po chvíli Harry otevře oči a roztáhne ústa do úsměvu.

„Tohle zavání úskokem, Pottere.“

Úsměv se změnil na provinilý výraz. „Jak jsi na něco takového přišel?“

„Dnes ráno se na mě nikdo nevrhl. To může znamenat jen dvě věci. První – jsi smrtelně nemocen. Nebo druhou – plánoval jsi využít mých služeb jiným způsobem.“ Severus založí ruce. „Doufám, že si uvědomuješ, že neexistuje způsob, jak mě tam dostat zároveň s tebou. A opovaž se navrhnout, že budeme cokoliv provádět opření o zeď. Nemíním uklouznout v kaluži vody a rozbít si hlavu o-“

„Nic takového mě ani nenapadlo.“ Potterova ruka dál klouže nahoru a dolů a rozstříkuje kapky vody.

„Tak co tedy?“

„Nic. Absolutně nic.“

„... Tak dobře. Budu v posteli.“ Severus se ještě dlouhou chvíli dívá, než opustí koupelnu.

Když se k němu Potter připojí, má tu drzost jít hned spát.

Nic se nezměnilo. Severus snáší odmítnutí docela dobře.

Dělá všechno jako obvykle.

Probudí se, jde do koupelny, mračí se na zrcadlo, uleví si, umyje ruce a obličej, vyčistí si zuby, znovu se zaškaredí na odraz v zrcadle, věnuje ještě důkladnější péči svému chrupu, uhladí si vlasy a vrací se do ložnice, kde s ním Potter nemá sex.

Mezitím se jeho mladší společník probere a vydá se vykonat ranní hygienu. Lektvarista se

oblékne a ustele postel. Když mladík opět vykoukne zpoza dveří, divoce mrká a jeho pohled působí poněkud zakaleně. Nemá s ním sex.

Potter se vrhá na svůj trénink, zatímco Severus snad potisící pročítá ty zpropadené noviny. Celá sestava cviků zabere zhruba dvě hodiny a jakmile ji mladík ukončí, dorazí snídaně. Snape naservíruje jídlo na talíře a odloží nádobku s máslem pro pozdější použití. Potter to nekomentuje. Když dojedí, nemá s ním sex.

Dnes se Severus uchýlí k popocházení po pokoji dříve než obvykle. Harry nehraje svou polohovací hru ani mu nenabízí společný sex.

„Cítíš se dobře, Pottere?“

„M-hm,“ zamručí Harry a dál zírá na míhající se hráče famfrpálu ve sportovní rubrice.

Přichází oběd. Špagety s masovými kuličkami. Potter odmítá dělat cokoli hloupého, jako třeba snažit se Snapea krmit.

Také nemají sex.

Severus opět chvíli rázuje sem a tam, než se rozhodne pro krátké zdřímnutí. Na nezkušeného pozorovatele by to možná mohlo působit jako trucování. Potter se k němu nepřidá.

Je tady večere. Jedí ve skličující tichosti. Severus pohlédne na máselníčku. „Dnes se koupeš první,“ řekne.

„Dobře.“

Potter dojí, chvíli se povaluje na posteli a potom vyrazí napustit vanu. Pověsí oblečení na háček, vejde do koupelny a zavře dveře.

Pak je na radě Severus. Pomstí se Potterovi masturbací.

Když se objeví v ložnici, Potter už spí.

Severus vloží máslo do kuchyňského výtahu a zabouchne dvířka.

Žuch!

Vydrží to až do příštího odpoledního klidu – dlouhé, nekonečné pauzy mezi polednem a večerí. „Proč.“

„Hm?“

„Nehraj si se mnou, Pottere, i když se zdá, že je to obor, v němž nadmíru vynikáš. Proč?“

„Proč co?“ ptá se Potter.

„Proč ne-“ Severus neurčitě, leč divoce gestikuluje, dokud nemá dojem, že se vyjádřil naprosto jasně.

Harry pokrčí rameny a sklopí zrak ke knize, o níž si je Severus naprosto jistý, že Pottera vůbec nezajímá. „Nevím. Nemyslel jsem si, že bys chtěl. Nikdy jsi o to nepožádal,“ tvrdí Harry.

Lektvarista prská. „O tom to celé je? Proč jsi mi, zatraceně, neřekl, abych požádal?“

„A jaký by mělo smysl, že o něco jevíš zájem, když bych ti předem řekl, abys to udělal?“

„Prosil jsem tě!“

„Protože jsi prohrál hru.“

„Pottere-“

„Harry,“ opraví ho mladík. „A rozhodl jsem se – když budeš chtít – ty víš – budeš si muset říct.“

Už jsem unavený z pocitu, že tě tak nepokrytě zneužívám.“ Otočí stránku v knize.

Severus zamrká. „Ty... zneužíváš... mě?“

„Jsi tady, abys mě udržel spokojeného a přičetného, nebo ne? Nechci, aby to byl důvod, proč to děláš. Jestli mě teď omluvíš, mám rozečtenou kapitolu.“ Harry znovu zaboří nos do knížky.

Lektvarista se posadí na postel. Založí ruce a zírá do zdi. Potter čas od času otočí stránku. „Ta kniha tady bude i zítra.“

Harry souhlasně zamručí.

„Bezpochyby stejně jako já,“ zafuní Severus. Několik následujících chvil ještě setrvává ve své strnulé pozici, než vstane a vyrazí směrem k Potterovi. Vyškubne mu z rukou knihu a zarputile na něj shlíží. „Dokonce to ani nečteš.“

Mladší kouzelník mlčí.

„Ach, fajn, Pottere, všechno musí být po tvém – Merlin chraň, abychom ti to nedopřáli.“ Snape pozvedne obočí. „Tak tedy? Je libo pomazlení?“ Dokáže do své věty vtěsnat i špetku sarkasmu, ale ne moc.

Potter se ušklíbne. „Víš – pokud je to všechno, oč požádáš, nic víc ani nedostaneš. Musíš být konkrétnější.“

„Ty tvoje hry jsou tak únavné – no dobrá, Pottere – mohl by ses, pěkně prosím, smutně koukám, dostat do stavu sexuálního vzrušení, svléknout si oděv a zúčastnit se lehké, spontánní milostné přede hry, než nalubrikuješ svůj ztopořený úd a vsuneš ho do mého-“

„Ne *tak* konkrétní, ty pitomče.“

„Ach?“ Severus zaznamená, že je poměrně obtížné působit nenuceně, zatímco si divoce rozepíná knoflíky.

„Úplně by stačilo říct 'ošukej mě'. I když se mi to 'prosím' docela líbilo.“

Severus protočí oči. „Pěkně prosím, ošukáš mě?“

„Tak jo, to zní dobře.“

Harry ho probudí někdy v průběhu dlouhé noci. Severus odhaduje, že může být tak kolem čtvrté.

„Severusi, vidím svůj dech.“

„Vypadá to, že nás čeká, slovy klasika, zasraná zima.“

„Nezmrzneme tady, že ne?“

„Ne. Kdyby k tomu mělo dojít, vyřeší to ohřívací kouzla.“

„Ale potom nás objeví.“

„Ovšem nenajdou nás zamrzlé v kusech ledu.“

„... Jsem ze všeho toho čekání tak unavený. A z toho ticha. Nemáš někdy chuť řvát?“

„Vejce jsou zelená. Severusi, ta vajíčka jsou zelená! Co to k...“ Harry zmlkne, když se Snape přiblíží, aby zkontroloval podnos.

„Zvláštní. Nejsou zkažená. Vypadá to jako nějaký druh neškodného barviva – co?“

Potter polkne. „Nic. Právě jsem si uvědomil... Jsou vánoce.“

Snídani zdobí zelená vejce a snítka cesmíny. Naštěstí se vajíčka dají jíst. Harry se jej snaží přimět, aby se s ním alespoň trochu protáhl, než si dopřeje celý den pauzu.

„Pauzu od čeho?“ ptá se Severus.

Harry mu v děsivě barvitých detailech líčí Štědrý den v Doupěti.

„To zní strašidelně a přelidněně,“ prohlašuje Severus, i když to nemyslí zcela vážně.

„A jaké teda byly vánoce u vás doma?“ zajímá se Harry.

„... Trávil jsem svátky ve škole.“

„Jo, já taky, ale předtím-“

„Jsem je trávil ve škole.“

„Jasně, když ti bylo jedenáct, ale do té doby... ach.“

„Ano. Ve škole. A upřednostňoval jsem to před návratem domů. No neříkej se na mě tak. Předpokládám, že tvé dřívější oslavy vánočních svátků zahrnovaly vykopnutí z postele, vaření a úklid pro ty odporné mudly.“

Harry mlčky přikývne. Melancholická nálada přiměje Severuse vyprávět o svých prvních bradavických vánocích, které ve skutečnosti byly – a když o tom tak mluví, na jiné podobné si ani nevzpomíná – docela hezké. Přistihli ho, jak se po večerce potuluje po chodbách-

„Pokrytče!“

„Ticho, Pottere-“ A odvedli jej do ředitelny, kde mu ten velký bílý čaroděj místo trestu nabídl čaj.

Přichází oběd. Šunka, brambory, omáčka, zelenina, malý kousek ovocného koláče a k tomu na zapití jablečné víno a čaj.

„Znáš nějaké kouzelnické vánoční písničky?“

Severus se odváží zpívat, ale jen proto, že má Potter tak hrozný hlas.

Harry usrkává jabčák. „Nenávidím, že ti to musím říct, ale – 'Vánoce, vánoce přicházejí' není kouzelnická písnička.“

„Nikdy jsem se neučil písničky, co se nedají zpívat v hospodě. Tedy kromě těch, do kterých nás nutili ve škole.“

„Proč ne?“

„A jaký by to mělo smysl? Byl jsi někdy v hospodě?“

„Ano,“ přitaká Harry a zamračí se. „Párkrát s Ronem.“

„... Fantazíroval jsi někdy o Weasleym?“

„Ve skutečnosti ne. Byl mým prvním opravdickým přítelem. V době, kdy jsem si uvědomil, že se mi líbí kluci, už jsem ho vnímal spíš jako – bratra. A je na holky. Navíc každým coulem zamilovaný do Hermiony. Takže tohle nemělo cenu řešit... Líbí se mi tvá ramena,“ dodává.

Severus už je na takové odsakování od tématu zvyklý.

„Ten poslední chlápek, s kterým jsi chodil... Miloval jsi ho?“ ptá se Harry.

„... Docela jsme si vyhovovali. Oba jsme pocházeli z úctyhodných rodin, které nás do ničeho netlačily, pokud jsme zůstávali dostatečně diskrétní. A oba jsme příliš četli - on pracoval v knihovně se speciální literaturou. Tamní svazky by tě klidně mohly pokousat nebo proklít. Vždy pro mě

vybíral a pašoval ty obzvlášť odporné.“

„... Je mi líto, že – to nevyšlo.“

Severus pokrčí rameny. „Já jsem spíš rád, že to tehdy včas skončilo. Pokud je člověk příliš zbabělý na to, aby... Bylo by to pro nás pro oba příliš nebezpečné... Navíc přílišně líbal.“

„Já nejsem přílišně, nebo ano?“

„Tady už zase někdo škemrá po ujištění,“ zareptá dobromyslně Severus a přitiskne rty na Harryho čelist.

„A někdo tu zase pořád odmítá přímo odpovědět na otázku,“ vrací mu Harry útok, což jim nakonec zajistí zábavu na celý zbytek odpoledne.

Společně s večerí dorazí červené a zelené ubrousky, dvě malé krabičky čokolády, vaječný koňak a vizitka s nějakým textem. „Veselé vánoce! Děkujeme za vaši přízeň,“ čte Harry. „No, tím se to všechno vysvětluje. Živí nás stravovací služba.“

„Škoda. Máme po záhadě.“

Najedí se, vypijí koňak, lehnou si na postel a zírají do stropu.

„Tohle je hezké.“

Severus se ušklíbne a pak mu dojde, že to promluvil on sám.

„Nebolí tě z toho koleno, že?“

„Je to dobré,“ zašeptá Severus. Nohy má zaháknuté za Harryho ramena. „Nejsem z porcelánu.“

„Jestli to tak nechceš, řekni, abych přestal, a uděláme to jinak.“

Lektvarista potřese hlavou a na chvíli ho rozptýlí zjištění, o kolik mu během zdejšího pobytu povyroستly vlasy. Pak se Harry nastaví, pozvedne Severusovy boky a vklouzne dovnitř. Oba na okamžik znehybní. Ze začátku jejich podivného vztahu potřeboval Snape čas, aby se při sexu uvolnil a trochu přizpůsobil. Nyní si strnulé počáteční chvíle užívá a vychutnává během nich ten zvláštní pocit úplnosti. Ovšem dnes do něj Harry díky poloze tváří v tvář vniká pod malinko odlišným úhlem než obvykle. Možná si Severus bude muset přece jen zvykat.

„Otevři oči,“ žádá Harry.

Starší muž mu vyhoví.

„Tak už konečně dělej,“ lapá Harry po dechu a frustrovaně si otírá tvář o polštář.

„Jedeme podle mého jízdního řádu, vzpomínáš?“

„Prosím,“ vykřikne Harry a vyráží boky proti matraci. „Potřebuju se udělat.“

„Přestaň.“ Potter vyfasuje lehké plácnutí a vykvikne. Severusovi však připadá změna stran jedině fér. Vsune prsty ještě o něco hlouběji a maže a roztahuje milencův těsný vstup, jak nejlépe dokáže. Harry mu odpovídá zoufalým sténáním. „Přece nechceš, abych tě zranil, ne?“

„Ty mě nezraníš,“ vzdychá Harry.

„Snažím se.“

„Jsem připravený. Děláš to jen proto, abys mě mučil.“

„Řekl sis o to, Pottere.“

„Jestli se mi chystáš říkat Pottere, zatímco budeš strkat penis do mého zadku, přísahám, že tě praštím.“

Snape opatrně stáhne prsty a chvíli mu trvá, než si otře ruku a sám se připraví pomocí dostatečné vrstvy másla. „Dobře, Harry. Vidím, že umíš být i poslušný, když chceš,“ dodává se zafuněním ve chvíli, kdy Harry ještě o něco víc roztáhne stehna.

„Pokud mám motivaci.“

Severus hladí mléčně bledou kůži v Harryho kříži a snaží se lehkými doteky rozehnat milencovo napětí. Mladší kouzelník vzdychá a pěstmi drtí polštář. „Pokus se uvolnit,“ vydechne Snape.

„To se ti lehko řekne. Ty nejsi – aach.“

Severus se cítí jako nějaká nešetrná bestie. Připadá si těžkopádný a hrubý. Žalud jeho mužství je příliš velký a ne dost kluzký na to, aby lehce vnikl dovnitř. Snape tlačí na drobný zvrásněný otvor a snaží se ignorovat Harryho nesrozumitelné kvílení. A pak se mladík zhoupne a donutí ho prodat se skrz těsný prstenec svalů.

„Víc,“ zanaříká Harry. „Můžu - zvládnout víc.“ Oba těžce dýchají a Severus se posunuje stále hlouběji a hlouběji, dokud není zabořený zcela nadoraz.

„V pořádku?“ ptá se a snaží se nehýbat.

„Hmh – dobré,“ přikývne Harry.

A pak se společně dají pomalým houpavým tempem do pohybu. Severus proklouzne rukou kolem Harryho hrudi, uchopí jeho poněkud zvadlou erekci a přinutí ji znovu ztuhnout. Slyší, jak se do mladíkova těžkého trhaného dechu vkrádá potěšení, a málem nadšeně zavýskne. Chce, aby se to Harrymu líbilo, aby se mu líbil on sám - Touží Harryho učinit šťastným - Přeje si, aby se mladík přetočil, políbil ho a řekl, že to bylo skvělé – Chce, aby se ho Harry pokoušel krmit u oběda – A chce si dál užívat všechny ty směšné hádky, na jejichž konci se jeden z nich ocitne natlačený proti zdi-

„Miluju tě,“ zalapá Severus po dechu a přiráží do Harryho tak hluboko, jak může. Znovu a znovu se noří do těsného horka a je snad ještě vzrušenější než na začátku. „Miluju tě,“ opakuje a ztrácí se v pravidelném rytmu milování a v Harryho teple, dokud v dlouhých a pomalých výtryscích nevyvrcholí.

Potter potřebuje pouhou minutu k dobru, aby sebou v Severusově sevření trhnul a se slastným záupěním jej následoval.

Společně se zhroutlí na postel, ještě stále spojení.

Harry se směje.

Severusovi už to dávno nevádí. Potter se nikdy nesměje jemu, a navíc - lektvarista je naprosto vyčerpaný. Má pocit, že by teď dokázal prospat snad celý rok.

Snídaně.

Severus Potterovi vysvětluje, že věci vyřčené během, ehm, aktu – by se ve skutečnosti neměly brát tak docela vážně. Že vše, co člověk vypustí z úst ve, ach, žhavých chvílích – doopravdy nemůže-

„Severusi.“

Starší muž zmlkne.

„To je v pohodě. Taky tě miluju,“ prohlásí Harry, namaže si na toust trochu více džemu a dolije čaj.

Čas běží.

Severusovi se zdá, že uběhly celé roky, ale ve skutečnosti muselo minout jen pár dní. Snape už je, v zájmu zachování vlastní přičetnosti, přestal počítat.

Někdy se mu udělá zle už jen z pohledu na Harryho. Jindy by nejraději nedělal nic jiného, jen se díval.

„Chybí mi famfrpál.“

„Postrádám školní tresty.“

„Sadisto. A když už jsme u toho, chci, abys mě příště pokousal. Poslední dobou jsi to nedělal.“

„... Jak dlouho už čekáš na příležitost mi to říct?“

„... Nějaký čas. Nedívej se na mě, jako bych byl nějaký divný. Ty jsi ten, kdo kouše, což je přinejmenším stejně zvrácené jako chtít se nechat kousnout. Kousat,“ opraví se.

„... Nikdy se odsud nedostaneme.“

„Nee,“ souhlasí Harry. „Zůstanem tu až do vysokého věku. Jestli si myslíš, že to tady teď smrdí, tak jen počkej, až jeden z nás umře.“

„Nebud' morbidní.“

„Řekni to ještě jednou.“

„Ne... Morbidní.“

Severus kousne do jedné z čokoládových sušenek, které dorazí s obědem, a snaží se nemyslet na Albusa.

„Podstatnou otázkou je,“ říká Harry, „kdy úplně přestane téct teplá voda. Podle mě každou chvíli.“

Severus přikývne na souhlas a nepřítomně si promne předloktí.

„Ne, že bychom s tím dokázali něco pořádného dělat. Ale napadlo mě – mohli bychom zariskovat a pokusit se o trvalé ohřívací kouzlo. Pozitivní je, že ho budeme muset použít jen jednou, ale má i svou nevýhodu. Jeho umístění nám potrvá déle.“

„A jestli ho provedeme nesprávně, budou z nás brzy pečínky.“

„Jo, to taky. Ale jsme přece drsní a fikaní kouzelníci. Zvládneme to. A navíc už ten problém nemůžeme příliš dlouho ignorovat... Severusi? ... Jsi v pořádku?“

„Nemám moc velký hlad,“ odpoví starší muž, položí půlku nedojedené sušenky na ták a zhroutí se.

„Prosím, ať je to něco pro nemocného, ať je to něco pro nemocného...“ modlí se Harry.

Severus slyší otvírající se dvířka výtahu.

„Polívka! Polívka a sendviče – Severusi, myslíš, že bys zvládl trochu polévky?“

Lektvarista otevře ústa, aby se zeptal jaké. Nevydá ani hlásek.

„Tady. Trochu tě podepřu - vezmi si taky můj polštář - ták. Zkusíš se najíst?“

Polévka je rajska. Harry mu čas od času vsune do úst zpola naplněnou lžící. Severus se necítí hladový, ani mu není na zvracení, vážně. Připadá si jen unavený.

„Chceš se ještě trochu vyspat?“ Harry ho políbí a odstraní podnos.

„Mmm-hmm.“ Severus se pousměje. Nikdo na něj nebývá milý, když je nemocný.

Harry sedí na kraji postele s hůlkou v ruce a hlavou v dlaních.

„Harry?“ ozve se Severus.

„Nemůžu prolomit ochrany,“ zajíkne se mladík. „Ten neskutečný bastard! Nemůžu prolomit ochrany...“

„Severusi, vzbud' se. Máme pomerančový džus od snídaně a čaj. Nevím, jestli bys zvládl roštěnku, ale pokud chceš, zbyl tady jeden toust. Máš chuť na toust?“

Severus přikývne.

„Marmeládu?“

„Ano, děkuji.“

„Bude to v pořádku, hm? Víš to, že jo? Bude to dobré. Možná jde o – otravu jídlem. Nebo za to může ten slaný koláč. Měl jsem dojem, že divně smrdí, a dal jsem ti svůj kousek, vzpomínáš? Budeš v pořádku.“

Severus se probudí.

Je mu teplo. Pokoj nepáchne. Na nočním stolku stojí lehce kouřící čajová konvice.

Na okamžik si myslí, že už zemřel.

Křeslo je přitažené k posteli a na něm podřimuje Harry s novinami v jedné a hůlkou v druhé ruce.

„Pottere.“

Mladík se s trhnutím probere. „Ach – jsi vzhůru. Promiň, já-“

„Magie...?“ hádá lektvarista.

„Už dávno jsme měli použít ohřívací kouzlo a- Hele, právě jsem nechtě vytvořil něco jako magický ekvivalent záchranné světlice, když jsem se snažil vyhodit do povětří ochranná kouzla, tak jsem si říkal- Myslel jsem, že už nic nepokazím, když si pro změnu dopřejeme trochu čistoty a pohodlí.“

„Voldemort-“

„Já vím, vím – ale – to nic. Nedovolím, abys onemocněl ještě víc.“

„Ne, Pottere. Je to Voldemort,“ naléhá s jistou námahou Severus a napřáhne paži. Harry ji uchopí, vyhrne rukáv a odhalí nateklé znamení zla.

„Nerozumím. Tímhle způsobem na tebe nemůže zaútočit. Nemůže tě najít – nemůže ti ublížit. Rozptylující kouzla – jsi chráněný před-“

„Nebolí to.“ Severus potřese hlavou. Už je tím dlouhým mluvením unavený. Tak unavený! Touží po šálku čaje a zdřímnutí. „Albus udělal, co bylo v jeho silách, ale to tetování nemohl odstranit.“

„Nechápu.“

„Nejedná se o útok jmenovitě na mě,“ vysvětluje Severus. Před očima mu plují podivné strašidelné obrazy. „Připravuje se k bitvě. Vysává a vstřebává energii ze všech svých vzdálenějších přívrženců.“ Potterovy rty se zkroutí v zuřivém vzlyku. „Pořád je mezi námi - spojení, vidíš... Nebolí to.“

„Zabije tě?“

„Vezme si všechno, co bude moct. Neumím si představit, že by někoho ušetřil.“ Víčka mu neskutečně těžknou. „Nebolí to,“ dušuje se.

„To není fér!“ brečí Harry. Vyleze na postel a zaboří tvář do Severusovy hrudi. „Nesmí tě dostat. Všechny mi bere – tebe nemůže mít – už mi nesmí sebrat nikoho dalšího. Nesmí mi tě vzít!“

„Je mi to líto,“ řekne Severus.

Severus se probudí v agónii. Buší mu ve spáncích a je vyčerpaný. Tolik vyčerpaný... Teď, když se objevily kruté bolesti, dokonce cítí, jak ho opouští magie. Jak z něj proudí jako krev z otevřené rány. „Pomoz mi,“ prosí a nemůže přijít na to, proč jen to tak bolí. Přece by nemělo...

„Pomůžu,“ zadrnčí mu v uchu něčí hlas.

Severus náhle ucítí vlnu magické energie, ale tentokrát jej plní, nabíjí – a zároveň odtéká pryč, asi jako když přesíváte písek sítem. „Ne – nedělej – ne tvoji. Jenom ji vezme-“

„To není má magie.“

Severus otevře oči. Spatří strop – a také bojové pole, cary barevného kouře, hrad – Bradavice. „Co to děláš?“

„Nesmí mi tě vzít,“ opakuje Harry a pumpuje do něj další sílu, stále rychleji a rychleji. „Sebere mi každého, koho miluji, každého! A myslí si, že to může udělat znovu – ale už mu to nedovolím. Tentokrát ne!“

Snapeova vidina se halí kouřovou clonou – kletby dostihují své cíle, skřeti se sápu na útočící mantikoru - „Jak to – co to-“

„To spojení nefunguje jen jedním směrem, Severusi. Ty jsi svázaný s ním, on se mnou a já mám zase vazbu na tebe.“

„Kradeš mu magii,“ zalapá Severus po dechu. Právě teď vidí – vidí přesně to, co Temný pán. Sleduje, jak Voldemort zakolísá a zpomalí postup. Lektvaristova síla teď odtéká jen drobným praménkem, zato dovnitř se kouzelná moc valí jako mohutný vodopád.

„Beru si zpět tu tvou.“

„Ne, ty-“ Severus se zkroutí spolu s Harrym, když je Voldemort nechá pocítit svůj hněv. Skrze magické spojení se jim do těla zavrtává bolest jako ostré vruty, ale Severus má pocit, že je ten útok ve skutečnosti slabý. Pozoruje Voldemorta padajícího na kolena do špíny, křičícího rozkazy na své pobočníky, a náhle bez nejmenších pochyb ví, že dnešní bitva neznamená porážku strany světla. Bradavice stále stojí, čelní linie musí být blízko-

Harry vykřikne-

A Severus se k němu upne celým svým bytím a následuje magický proud. V ústech ucítí kovovou příchut' a bez meškání ovine svou energii kolem přicházející Voldemortovy kletby - kolem samotné Voldemortovy přítomnosti ve spojení - a zadrží ho. Křičí při tom jako někdo, kdo právě zarazil svištěcí ostří meče holýma rukama.

Náhle je ticho. Ze Severusova vědomí zmizí všechny vidiny a zůstávají jen vlny přitékající kouzelné moci a veškerá Snapeova nenávisť, valící se ven a deroucí se skrz magické pouto vsříc

mysli Temného pána chráněné mocnými štíty. Severus na ně uhodí, buší do nich, škrábe a podlézá je... Dělá všechno, aby odvedl nepřítele pozornost - pryč od bitvy, od Harryho... A když na něj Voldemort konečně zaměří svůj přimhouřený vnitřní zrak, začne lektvarista jednat. On - věčně nabručený a ufnukaný čaroděj, dokonale ovládajícího umění nitrobrany, který se kdysi plazil v prachu u nohou svého odporného pána, sesbírá všechny svůj hněv a přetvoří jej v mocnou zbraň, jež vzápětí přesně zasáhne svůj cíl.

Voldemort odřízne spojení.

Severus zamrká a zalapá po vzduchu. Snaží se posadit, ale nemůže. Cítí se fyzicky naprosto vyčerpaný, zato magicky-

Ucítí další příval energie a otočí hlavu.

Harry se chvěje a oběma rukama pevně svírá hůlku. „Můžu jí dostat víc,“ zaskřehotá. „Můžu z něj zkusit vytáhnout víc. On je – je zraněný. Nejen od tebe – předtím. Je slabý – když vydržím – pomoz mi.“

„Jak?“

„Drž mě,“ odpoví mladík. Severus se s námahou přetočí na bok a omotá paže kolem Harryho pasu. „Seberu mu všechno, co můžu – ale nevím, jestli to všechno vydržím. Jsem trochu vystrašený,“ připouští. „Nevím, jestli zvládnu-“

„Nevíme kde, kdy nebo jak se to nakonec stane. Nemusíš ho zabít právě dnes.“

„Zkusím to.“

► 4. kapitola ◀

Výpravné bitvy by neměly být tak tiché.

Harrymu crčí po tvářích pot. Severus mu zpočátku otíral slané kapky rukou, ale teď už je raději odstraňuje kouzlem. Na pouhé zvednutí prstu totiž spotřebuje daleko více energie než na čarování.

Jeho hůlka leží zakutálená a dávno zapomenutá kdesi pod nočním stolkem. Už ji nepotřebuje.

„Vodu?“ Harry neodpovídá, a tak mu lektvarista levituje ke rtům hrnek. Mladík polkne pár doušků.

Minuty v tichosti ubíhají.

„Připrav se,“ zašeptá Harry.

Do Severuse narazí další vlna magie. Je to, jako když vás někdo potopí pod hladinou a nekonečně dlouho vás tam drží. Snape má pocit, že slyší něčí hlas. Zní to jako Temný pán a také trochu jako otec a – do prdele, bože, dovolte mi vynořit se, nemohu dýchat-

Když měl Severus šest let, vydali se s celou rodinou na pláž.

Bylo léto, ale nezvykle studené. Temná voda se vlnila a čeřila. Matka seděla na břehu, vlasy ukryté pod šátkem.

Děti by měly umět plavat.

Ale on se bál. Ta voda byla tak tmavá!

„Severusi – vlez si zpátky – vlez-“ Na hlavu a rameno mu zatlačila ruka. „- Pokud je tohle jediný způsob, jak se naučí-“

Matka zírala do nebe a neřekla vůbec nic.

Severus se přetočí a vyplivne na podlahu krev. Je jasně rudá. Potřísni barevnou větvičku máty vyobrazenou na koberci. „...Harry?“ Padne zpět na záda a obrátí se na svého společníka.

Potter je zmáčený potem a třese se. Tvář má zkroucenou v širokém úsměvu plném hrůzy. Na zlomek vteřiny se jejich oči setkají. „...Dobré?“ lapá Harry po dechu.

„V pořádku. Co ty?“ Snape si intenzivně uvědomuje existenci vlastního spodního rtu.

„Skvělé,“ odpovídá Harry. Prsty námahou zatíná do povlečení. „Tohle je – snadné.“

„Snadné.“ Severus se pokusí zasmát. Vzduch mu zahvízdá v plicích a vyrazí ven v krátkém ostrém kašli.

„Mmm – přesně jako – jsi mě učil.“

Tohle jsem tě nikdy neučil, pomyslí si Severus a snaží se nedumat, odkud se v jeho vnitřnostech bere ta krev. Jestli mu v křečích praskl nějaký životně důležitý orgán – přece jen až příliš napínali strunu - „Harry-“

Hladina nad jeho hlavou se uzavře.

Nemohl zvolit schůdnější cestu, pokud nechtěl být viděn.

A ještě ke všemu muselo začít pršet! Každý zatracený kousek kluzkého bláta se díky dešti postupně měnil v rozlehlé bahnité pole, dobré tak akorát na zlámání vazů. Severus prakticky neviděl větve, které se mu zaplétaly do vlasů a šlehaly ho do tváří. Ale co na tom, beztak měl díky okolnímu chladu znečitlivěnou kůži. Ran a škrábanců si vlastně ani nevšiml, dokud nedošel ke vchodu, nevypotácel se do schodů a nezhroutil se před kamenným chrličem. Teprve tam také postřehl mazlavou stopu táhnoucí se-

Jako had plazící se z hlubin...

A potom ho uchopily a zdvihly čísi neuvěřitelně silné paže a odnesly jej dovnitř, bez ohledu na okapávající mokrou špínu.

„Drahý chlapče... Díky bohu, přišel jsi domů.“

Severus se probouzí. Nejprve spustí na podlahu jednu nohu, pak druhou a postaví se. Koupelna je neskutečně daleko.

Jedno chodidlo před druhé – správně.

Uleví si, umyje se, vypláchne z úst kovovou pachů, kašle a nepodívá se do zrcadla. Znovu kašle. Na bílém porcelánu se objeví růžové fleky.

„Harry.“

Lektvarista se odšourá zpět do ložnice. Ví, že si Potterovi často stěžuje na svůj věk, ale právě v této chvíli skutečně cítí na ramenou tíhu každického mizerného dne, který prožil.

V posteli leží na břiše bezvládné tělo.

„Harry.“

„Harry.“

„Pottere.“

„Vzbud' se!“

Severus se nedočká odpovědi. Padne zpět na matraci a trhne sebou, když ucítí vlhkost – pot a ještě jiné věci, o nichž jednoduše odmítá přemýšlet. Mávne rukou a čistící kouzlo zafunguje, aniž by pronesl jediné slovo. Kolem vnímá praskání magie. „... Harry.“

Už před měsícem věděl, že tohle špatně skončí. Vlastně to tušil už toho večera, kdy sem dorazili. Rozhodně od první chvíle, kdy se vzrušil při myšlence na Harryho ústa. A té noci, kdy se s Potterem stali milenci, si tím byl naprosto jistý.

Byli přece milenci, nebo ne? - přemítá Severus. „Harry.“

Nechce se podívat. Nechce to vidět – nemůže. Rozhodne se raději zůstat navěky lapený přesně v tomto okamžiku. Je lepší strávit zbytek života ve strachu, než aby jedinkrát pohlédl pravdě do očí. „... Harry.“

Ticho prořízne zachrápání.

Severusovi náhle chybí kyslík. Otočí se.

Harryho řasy pokojně spočívají na bledých tvářích. Mladík ztratil úplně všechnu barvu, dokonce i jizva ve tvaru blesku vybledla. Je obrácený čelem k Severusovi a paže má pozvednuté v obranném gestu, jako by si chtěl chránit hrud' před těžkou ranou. Teď už si Snape nedokáže pomoci a natáhne ruku, aby zkontroloval tep. Přeskočí mezi nimi jiskra. Harryho pulz je silný.

„Ty manipulativní malý zmetku,“ zavrčí lektvarista. Hledá na Harrym jakékoliv známky fyzického poranění, ale nachází jen půlměsíkové šrámy na dlaních od toho, jak mladík zatínal pěsti. „Harry...“ Mladší muž se nehýbe, ale dýchá zhluboka a v pravidelném uklidňujícím rytmu. „Dobrá, tak nevstávej. Schválně, jestli mi to vadí! Ty vždycky musíš mít něco...“ Pouhá cesta do koupelny a zpět Severuse nesmírně vyčerpala. Zavrtá se zpět do postele a zavře oči - jen na minutku.

Severus se probouzí.

Vklouzne do koupelny, uleví si, umyje se, učeše si vlasy a prohrábne je prsty.

Všechno ho bolí.

Vrátí se do pokoje, oblékne se a vytáhne z kuchyňského výtahu... oběd. Sendviče i rajská polévka už vychladly.

„Pottere. Prober se. Pottere... Pottere.“

Sní sendvič. Je v něm nějaké maso. Žvýká, ale zřejmě nedokáže rozeznat více než jeho strukturu. Kašle a ucítí slabou příchut' krve.

Přál by si vědět, co je špatně. Řeznou ránu, odřeninu, modřinu – o ty by se dokázal postarat sám, ovšem v případě vnitřních zranění je lepší svěřit se do péče řádně vybaveného lékouzelníka. Nebo musíte mít alespoň nějaké zkušenosti, abyste předešli vážným poraněním nervového systému. A jestli mu něco... prasklo... Přinejmenším to vypadá, že nemá silné vnitřní krvácení.

Potter podle všeho také ne. Severus jej znovu zkontroluje, jen aby se o tom ujistil. Zdá se, že Harry jen tvrdě spí.

Severus je nesmírně trpělivý člověk. Přečkal svůj domov i nástrahy základní školy, pak přišlo krátké období klidu v Bradavicích, než se i tam zklamal, nechal se zotročit Temným pánem a pak vykoupil svou zbloudilou duši ve službách Řádu. Tuto místnost přežil – jak dlouho vlastně? Šest měsíců? Sedm? Nebo víc?

Celý svůj život čekal na záchranu.

A ona nikdy nepřišla.

Severus kašle.

Ochranná kouzla nepolevují.

Snape se skutečně snaží. Magie z něj teď proudí daleko snadněji než kdy dřív. Když pozvedne hůlku, ucítí v dlani fyzické bodnutí přívalu energie, a přesto nemá úspěch. Obrana se dál drží. Kdyby s Harrym měli týdny – kdyby věděli – kdyby-

Voldemort už jistě musel zjistit, že jsou tady. Prostě musel! Určitě už je na cestě – leda by to Harry dokázal. Nebo možná, pokud je Temný pán příliš oslabený... A třeba je Albus ukryl tak rafinovaně, že ani pravidelné užívání magie-

Severus krátce pohlédne na své předloktí. Znamení zla získává šedavý odstín. Jestliže jej od sebe Voldemort odřízl, třeba udělal totéž i s Harrym a oba jsou teď volní. Volní a zavření v kleci. Ale Albus si pro ně jistě brzy přijde. Teď, když je Voldemort nedokáže vystopovat, už neexistuje důvod držet je-

- Ne.

Severus nemůže s jistotou říci, co se tam venku vlastně stalo, a upínat se na to by bylo pošetilé. Lektvaristovi nikdy dříve nepomohlo jen tak sedět a točit palci. Kašle krev – a nemůže vzbudit Pottera. „Harry?“ Ve skutečnosti ani neočekává odezvu. Další nicnedělání nepřichází v úvahu!

Mají tady kuchyňský výtah.

Když do něj sypou odpadky, kdesi na druhém konci bezpochyby existuje někdo, kdo je zase vytahuje ven. Všechn ten nepořádek pravděpodobně končí v ruce nevinného domácího skřítky, pracujícího pro dodavatele jídla, nebo nějakého kouzelníka či čarodějky. Mohl by tedy poslat dopis-

Kterého si nikdo nevšimne, nebo hůř, pošle ho na ministerstvo.

Severus se otřese. Kdyby chtěl, aby si na něj přede dveřmi počíhala celá Voldemortova armáda, mohl klidně zůstat na hradě. Vždyť jejich malý úkryt se právě teď může nacházet uprostřed frontové linie, přemýšlí Severus. Co takhle společně se zapečetěným dopisem poslat i lístek s instrukcemi, aby ho doručili soví poštou-

Ovšem pokud se nějaká sova do obléhaných Bradavic vůbec dostane. A co když už tam nezůstal naživu nikdo, kdo by jim pomohl? Jestliže Voldemort všechny porazil a oni dva s Potterem jsou jediní, kdo zbyl-

Kéž by byl Severus zvěromágem... Takový Pettigrew by dokázal skočit přímo do malého výtahu-

Ovšem zavřít za sebou dvířka? To sotva. Chtělo by to něco většího – snad opici nebo menšího psa-

„Na co to vůbec myslím?“ Zpackaná přeměna by jej mohla odsoudit k doživotnímu trápení s opičím mozkiem nebo chápavým ocasem – a to byly jen ty lepší varianty, které ho mohly potkat. Nutno dodat, že nikdy nepatřil mezi mistry v přeměňování. Při skládání zkoušek OVCE byl vděčný za „nad očekávání“. Kdyby se pokusil zvětšit výtah, mohl by narušit transportní kouzlo a – nebyla by to při vši jejich smůle skutečná třešnička na dortu - odříznout je od přísunu jídla? Kdo ví, jak vůbec Albus zajistil zásobování, aby obešel ochrany.

Severus na chvíli sevře víčka.

„Království za zmenšovací lektvar.“

Snape rázuje ode zdi ke zdi. Bolí to, ale kupodivu také pomáhá.

Tohle by Albus neudělal, přemítá. Nenechal by nás takhle v pasti. Musí existovat - nějaký způsob-

Severus ví, že jeho vlastní kabela je prázdná, ale možná Potterův kufr... Kam ho jenom-

Obě zavazadla objeví zaklíněná pod postelí. Nejprve zkontroluje své vlastní. Pár ušetřených kousků pergamenu, prázdné lahvičky od lektvarů proti bolesti a na uklidnění, které s sebou přinesl a využíval během prvních týdnů, dva odložené hábity, jež nosil, dokud nezačaly nesnesitelně páchnout, a pár dalších drobností. Lektvarista se předkloní a ještě jednou důkladně prohledá obsah tašky, aby měl jistotu. Výsledek je stejný. Zbytečnosti! Odsune kabelu stranou a přitáhne do středu pokoje druhé zavazadlo.

Potterův kufr je neskladný, otlučený a hnědý. Snape vedle něj poklekne a uvolní přezku. „Prosím,“ žadoní. „Ať Albus něco schoval dovnitř. Přenášedlo. Klíč k ochranným kouzlům. Cokoliv. Prosím.“ Odklopí víko.

Zírá.

Po chvíli vzhledne k Potterovi.

Pak obrátí zrak zpět ke kufru.

Na Pottera.

Do kufru.

Z úložného prostoru rozšířeného kouzlem pomalu vyndá koště a neviditelný plášť.

Uchechtne se – jen jednou.

„Tohle sis přinesl do - vězení se dvěma místnostmi? Tohle sis přinesl... Kde budeš létat, Pottere? Kolem koho chceš proklouznout? Ach – možná, že když nás ochranná kouzla neuvidí, pustí nás ven. Nebo bychom je mohli porazit ve famfrpálovém zápase! Tohle sis vzal!“ Severus převrací plášť v rukou. Látka jemná jako pavučina čpí plísní. „Zůstaneme tu s tím pohřbení.“

Chvíli opět zírá do kufru. Zamrká. Zarazí se.

Potterův kufr!

Severus ho popadne, pospíchá k výtahu, otevře poklop a nacpe zavazadlo - nacpe ho-

Je příliš široké.

Snaží se tu věc natočit nebo trochu ohnout.

... Není to dobré.

Severus zasténá. Moc široké. Zatraceně široké! Odstrčí kufr stranou, zakašle a opře se čelem o zeď. Dobrá, alespoň se může bez rizika pokusit přeměnit ten kufr-

Taška!

Popadne a otevře menší kabelu. Dovnitř – možná... Obrátí ji vzhůru dnem a vytřese její obsah na podlahu. Jedna z lahviček se rozbije, ale lektvarista tomu nevěnuje pozornost. Černá taška byla opatřena originálním zvětšovací kouzlem, aby dokázala pojmout celou základní sadu lektvarů, regál s běžnými přísadami a sérii doporučené literatury. Severus ji používal jen občas během svého studia na mistra lektvarů. Bylo dílem neuvěřitelné náhody, že ji nabalil i té noci, kdy s Potterem opouštěli Bradavice.

Snape zvedne tašku a zasune ji do výtahu.

Pasuje.

Bývaly dny, kdy si Severus vyčítal, že je tak zaníceným studentem. Občas sledoval své spolužáky užívající si jeden večírek za druhým a potácející se domů v době, kdy on už odcházel do školy. Tenkrát se ušklibal nad jejich dětinským chováním a zároveň přemítal, zda mu něco neuniká.

Tohle mu to vynahrazuje.

Usadí Pottera do křesla, odstraní povlečení z příkrývek a vystele dno zavazadla. Na okamžik zaváhá a přidá ještě Potterův polštář. Pak nacpe Pottera dovnitř a pevně ho přitom tiskne kolem ramen. Jakmile je mladý muž v tašce, má skoro dostatek místa, aby se mohl natáhnout. Severus ho pečlivě uloží.

Vezme také neviditelný plášť a omotá ho kolem Harryho.

Nakonec zdvihne kabelu a tak, aby byl otvor natočený k poklopu, ji zasune do kuchyňského výtahu. Soukat se dovnitř je zvláštní. Leze nohama napřed a dvakrát málem uvízne. Možná trochu přibral, ačkoliv při tom, jak mu Harry dává dvakrát denně do těla, se mu to nezdá příliš pravděpodobné.

Nakonec se přece jen do malého prostoru dostane. Ať už se zkroutí jakýmkoliv způsobem, vždy leží těsně přitisknutý k Harrymu. Ne, že by mu mladíkova blízkost vadila, ale tulit se k někomu tak těsně ve svém vlastním zavazadle působí trochu nereálně a tísnivě.

„Tohle by tě pobavilo,“ řekne Severus. Jednou Pottera lehce políbí a nepatrně ho kousne do spodního rtu. Přeje si, aby byli někde v pohádce. V pohádce by se Harry probudil. A on sám by v pohádce necítil v ústech krev.

Lektvarista vysune ruku z tašky a nahmatá okraj dvířek od výtahu. Popadne je a spouští níž a níž-

Žuch!

Ten pocit se trochu podobá cestování s Přenášečem.

Ovšem Severusovi více připomíná jednoho strýce, na jehož jméno si už nevzpomíná a před kterým se vždycky během letních prázdnin schovával. Ten muž navštěvoval otce. Pokaždé malého Severuse vyhazoval do vzduchu tak dlouho, až chlapec škemral, ať ho pustí.

Severus se nebojí.

Nebojí se.

... Nebojí...

Všude kolem je tma. Snape přitáhne plášť těsněji k Potterovi a drží oči doširoka otevřené.

Ve chvíli, kdy mu do nich udeří světlo, vyrazí vpřed a napřaženou rukou zamezí jakémukoliv pokusu o opětovné zavření poklopu od výtahu. V další chvíli už vystrkuje hlavu z tašky.

Ocitá se v povážlivé blízkosti malého knoflíkovitého nosu jakéhosi domácího skřítky, který pozvedne obočí. Vlastně *kteřá* – je to ona. Severus to nikdy nedokáže pořádně rozlišit.

Stvoření na něj slintá.

Snape se kroutí, dokud se mu nepovede vyprostit i druhou ruku, natáhne se a popadne tu věc za krk. Tvor vykvikne. „Kde to jsme?“ dožaduje se lektvarista.

Skřítky cosi nesrozumitelně drmolí, a tak Severus zesílí stisk – jen nepatrně. „Co je tohle za místo?“ Pak tvorečka pustí, až spadne na zadek a zahanbeně se krčí.

„Šmudla má jen odnášet nádoby-“

„Ach, sklapi,“ zamračí se Snape a škrábe se ven z tašky na podlahu prostorné dobře zařízené kuchyně. Na její protější zdi se táhne řada dalších šesti výtahů. Lektvaristovo chřípí zachytí pach omastku a pečeného chleba. Širokými obloukovými okny proudí dovnitř sluneční paprsky. Působí

neskutečně jasně.

Severus zamrká a opatrně vytáhne z kabely nohy. Naštěstí se zdá, že tato část kuchyně je ve výhradní Šmudlině péči. Snape chvatně vyzvedne tašku z výtahu, zkontroluje Pottera, pečlivě ho zavře a přitiskne si zavazadlo k hrudi. „Kde se nacházíme?“

Stvoření dál jen blekotá. Snape ho popadne za povlak na polštář, do kterého je zahalené, a prudce ho zdvihne.

„Poslouchej, ty ňoumo! Buď mi povíš, kde jsem,“ zaškaredí se, „nebo pro tebe najdu nějakou ponožku.“

Skřítko leží znehybněná na zemi. Severus si neuvědomuje, že by vědomě použil kouzlo.

Na moment zauvažuje nad neviditelným pláštěm v tašce, ale nakonec ho nechá, kde je. Pokud by ho měl na sobě, musel by neustále předvídat možné komplikace a pohybovat se pomalu, aby zůstal beze zbytku skrytý. Jelikož si neumí představit, že by Albus najal Voldemorta, aby jim servíroval jídlo, zůstane raději viditelný a pokusí se získat pozornost nejbližší živé bytosti, která by mu mohla podat informace.

O tři vrískající čarodějky a tři uspávací kouzla později objeví noviny a s otevřenými ústy zírání na datum.

Přece nemůže být konec února!

Severus si sedne za stůl, aby mu nohy nevypověděly službu, a zběžně prohlíží titulky. Útok na Svatého Munga, útok na ministerstvo, obrázek Bradavic, z jejichž jižní věže se valí kouř... Potom si na okraji stránky všimne zežmoulaných rohů, přesně jako na novinách, které s Harrym četli neustále dokola.

„... Ach, no výborně,“ protáhne Severus, o nic moudřejší než před chvílí. Přeje si, aby byla noc. Dokonce i uvnitř té podivné kuchyně mu světlo dráždí oči. S klapnutím povolí přezku na svém zavazadle. „Nu, Pottere, jistě tě potěší, že 23. února ještě Bradavice stály. Zbývá jen zjistit, zda se na tom něco změnilo – a my to uděláme. Pokud máš jakýkoliv alternativní návrh, kam se vydat – jako třeba nějaké jiné bezpečné místo s lékouzelníci v dosahu – sem s ním... Nic? Tak tedy vzhůru do Bradavic.“

Severus odstraní neviditelný plášť a dříve, než znovu zavře tašku, se ujistí, že má Harry hlavu uloženou na polštáři.

Bradavice musí stát! Pokud ne...

Upevní si neviditelný plášť kolem ramen, přitiskne si kabelu k hrudi a zhluboka se nadechne. Kašle.

Znovu dýchá, ale mělčeji.

Zavře oči.

Přemísťování je snadné. Jednoduché jako dýchání. Snape se ani jedinkrát za celý život neodštěpil. Zkoušku z přemísťování zvládl napoprve.

„Prostě to udělej,“ pokará se. „Udělej to.“

„Máš strach?“

„... Ne, můj pane. Těší mě, že mohu být nápomocen.“

Tluče mu srdce. Jednou. Dvakrát.

„Nazýváš mě svým pánem, a přitom sloužíš jen sám sobě. Na to nezapomenu. Klekni!“

„Můj pane, poníženež žádám o odp-“

„Crucio,“ pronesl Voldemort a lehce pobaveně sledoval, jak se jeho otrok svíjí na zemi pod pódiem.

Les působí mrtvě.

Obvykle má svůj vlastní tep – bušení kopyt, klapání čelistí, prapodivné houkání a syčení.

Severus přemítá, kdy mohl tak ztichnout. Nicméně, ve stínu mohutných korun panuje příšeří, což je pro něj hotovým požehnáním.

Pohybuje se rychle, ale ne tak tiše, jak by si představoval. Neběžel už celé měsíce a v hrudním koši mu podivně rachotí. V lese žijí tvorové, kteří neloví jen podle zraku, a špatně padnoucí neviditelný plášť je rozhodně nemá šanci oklamat.

Drží hůlku v pohotovosti a bez většího váhání postupuje vpřed. Cestu zná nazpaměť tam i zpátky, za mokra, za sucha, poslepu, prokletý a ano – i krvácející-

- Ticho-

- a zápach něčeho-

„Uf,“ zasténá Severus a ztěžka se opře o kmen. Zavírají se mu oči. „Probud’ se... Hlupáku.“

S večerem zčerná baldachýn z větví jako inkoust.

Severus se prudce probere, když ucítí jemné tahání za botu. Něco malého rozmazaného a hnědého se jí snaží zmocnit. Odpokne to a schová nohu zpět pod plášť.

„Tady nemůžeme spát,“ zamumlá směrem k tašce a vysouká se na nohy.

Jeho tělo už dávno vzdalo marný boj. Severus ztrácí rovnováhu a potácí se, klopýtá a přepadává přes kameny a díry. „Tady nemůžeme spát,“ opakuje stále dokola-

A náhle stojí na okraji čehosi, co jistojistě nemohou být – ne – nemůže se jednat o pozůstatky udržovaného jásavě zeleného trávníku. Kam až oko dohlédne, se táhne země pokrytá bahnem, zjizvená krátery a protkaná stopami po ohni a – tam v dálce-

Bystrozorové.

Severus odevzdává hůlku a podrobuje se identifikačním kouzlům. Tichý povědomý hlas mu klade jednu otázku za druhou. Do svých odpovědí vkládá tolik sarkasmu a rozmrzelosti, jakých je ještě ve svém stavu schopen.

„Myslím, že je to opravdu on – Podle mě je to on.“

„Je to on.“

Někdo se mu snaží sebrat z rukou zavazadlo. Severus sotva udrží rozlepená víčka, ale jeho kouzlo bystrozory načisto odrovná.

„Ech... Profesore? Prosím, nebojujte s bystrozory. Máme za sebou skutečně náročný týden.“

Severusův zrak se rozjasňuje. „... Longbottome.“

Oplácáný kouzelník sebou lehce trhne a zariskuje roztřesený úsměv. „Zdravím, profesore.“

„Snad právě *vás* neudělali bystrozorem.“

„N-ne, pane. Většinu času pomáhám s rostlinami. Víte, přestrojení nepřátelé se kolem nás pokoušejí proklouznout snad celé věky. Ale *vás* bych poznal vždy a všude. Ach... On krvácí.“ Neville kývne na jednoho z přihlížejících bystrozorů. „Na ošetřovnu?“

„Ne, prosím, vezměme to přes famfrpálové hřiště a stříhněme si jeden rychlý zápas.“ Severus se nebrání, když ho zvedají.

„Vaši tašku, profesore.“

„Ta přijde do rukou jen samotnému řediteli, madame Pomfreyové...“ Lektvarista zakašle a pak dodá: „Nebo Lupinovi.“ Lupin by měl být v pohodě, pomyslí si. Vlastní život by tomu vlkodlakovi nesvěřil, ale o Harryho se jistě postará.

Longbottomovou tváří se mihne poznání. Mrkne na kabelu a vyštěkne na bystrozory: „Najděte Rema. Měl by být ve svých komnatách – nebo zkuste Velkou síň.“ Tři muži bez okolků odcházejí směrem k hradu.

„Od kdy,“ sípe Severus, „poslouchají vaše příkazy?“

Neville zamrká a pak se syčivě nadechne. „Od Malfoye,“ odpoví tiše a otočí se k ostatním. „Pojďme ho dostat na ošetřovnu.“

Stojí nad ním Poppy a tiskne mu ke rtům flakónek. Severus polyká.

„Vítej zpátky,“ říká žena.

Severus upadá do spánku.

Zburcují ho kvůli testům a lektvarům.

„Je mrtvý?“ ptá se Severus.

„Mrtvý?“ zopakuje po něm Poppy.

„Voldemort.“

„Ach. Ach ano, Severusi,“ směje se madame Pomfreyová. „Můj ty- mys- ach, to nic. V jedné chvíli stál v čele útoku a hned v té další padal k zemi. Jeho nohsledí se museli stáhnout – nebo se o to rozhodně snažili. Najednou se bitva úplně otočila... Předpokládám, že to udělal Harry?“

Severus přikývne.

„Všichni jsme v to doufali. Bohužel, válka ještě neskončila. Stále pronásledujeme jeho přívržence. Ale vyhraje. Nedělej si žádné starosti, dokud se necítíš dostatečně dobře.“ Lékouzelnice se prstem zlehka dotkne jeho předloktí.

Severus k němu sklopí pohled. Temné znamení sesychá a olupuje se jako stará malba.

„Tak dobře... Ještě vypij poslední. Copak jsem tě tolikrát nevarovala před účinky dlouhodobého vystavování kletbě Cruciatu?“

„Nebyl to Cruciatu.“

„Nu, ať už se jednalo o cokoli, teď jsi u nás, v bezpečí. Otevřít! Dnes večer budeš muset podat podrobné hlášení, tak se snaž pořádně odpočívat.“

„... Jak je H- Potterovi?“

„Podobně jako někomu, koho už znám jako své staré boty. Je to velmi houževnatý muž.“ Žena vyprázdní lahvičku do jeho úst.

„Nebelvír,“ zamumlá Severus a propadne se do bezesného spánku.

Probouzí se. Nechá se krmit. Testovat. Kontrolovat. Na své mocné naléhání dostává svolení použít o samotě toaletu. Znovu ho testují. Dostává šálek čaje. Napije se a asi tak o vteřinu později, než bylo třeba, rozpoznává pálení Veritaséra.

Když je Poppy spokojená s jeho stavem, bystrozorové ho vytáhnou z postele. Někam ho vedou a trvá jim celou věčnost, než konečně dorazí do přeplněné místnosti. Severus si musí zaclonit oči, dokud kdosi neztlumí světla.

Čarodějka před ním má jemné stříbřité vlasy. Jsou šedivější než Albusovy, a ne tak husté. „Severusi. Pokud jste připraven, začneme.“

Popíše Minervě všechno.

Příjezd. To, jak Harry odmítal mluvit, jak trávil polovinu noci pláčem, jak tiskl zaťaté pěsti proti zdi a zapíral se jimi, jako by se chtěl protlačit skrz, ven... Probouzení. Jídlo. Spánek. Každodenní koupel.

Je těžké všechno si srovnat v hlavě, shrnout – zjetí není zrovna – není-

„Uklidni se, Severusi. Máme čas.“

Lektvarista nelíčí sled jednotlivých událostí. Jedná se spíš o- o- střípky z jejich života. Úryvky rozhovorů, podivné pohledy, o pravidelnou rutinu a o to, zda je nebo není dodržována. Cvičení. Rázování po místnosti. Čtení novin. Psaní.

„Vedl sis deník, Severusi? To je báječné, velice ráda bych-“

Ne, ne, ne deník. Nebylo co zaznamenávat. Jen nekonečnou rutinu-

„Tak co jsi tedy psal?“

Nic důležitého – myšlenky, nesmysly, sny-

„Tvé jizvy. Řekni mi, kdy začaly-“

Nemůže posloužit datem. O čas se staral Potter.

„A proč ne ty?“

Protože to dělal Potter! Albus se nikdy nezmínil, že budu vyslych-

„Dobrá, Severusi. Kdybys nám mohl popsat – chronologicky – jak nejlépe dokážeš – co se stalo, když Voldemort-“

Severus se postaví. Má chuť popocházet. Pro jeho výslech vybrali malou třídu bez oken. Možná ji občas používá profesorka Prýtová, když zrovna nemá praktické cvičení. Severus si není jistý. Jak jeho výslech pokračuje, přibývá posluchačů. Minerva, Tonksová, Pošuk Moody s chybějící paží, Pastorek, pár bystrozorů, na jejichž jména si vzpomíná jen matně – Spidrel, Marsh, Antonelli – a také, jak jinak, vlkodlak.

Poví jim o tom všechno. Slabost, krev, vidiny... Když skončí, McGonagallová se vrátí na začátek a neúnavně rekapituluje vše, co jim dosud vyprávěl. Pro Severuse je obtížné neutrhovat se na ni, ale podvolí se a znovu opakuje celý příběh.

(Nebo minimálně všechny jeho důležité části. Případá mu poněkud nemístné jen tak vyhrknout: 'Ach, a potom mě ošukal.' Konec konců, na takové věci se ho nikdo ani neptá.)

„... Chtěl bys ještě něco dodat, Severusi?“

Lektvarista polkne. „Myslím, že ne.“

Nakonec dospějí k oficiálnímu odročení, i když ho předtím Tonkssová s Pastorkem zahrnou další řadou otázek. Copak si myslí, že náhle z ničeho nic obrátí a začne vykládat jiný příběh? To stále všichni odmítají uvěřit, že celou dobu pracoval pro Albuse?

„Tohle je směšné. Uvědomuji si, že ředitel musí být právě teď extrémně vyčerpán, ale skutečně s ním musím hovořit.“

Místnost se ponoří do hrobového ticha. Nakonec je to Minerva, kdo povstane.

„Severusi... Albus nás opustil.“

Kde jen získal takové sklony k melodramatičnosti! Musí to být Potterova vina!

Severus se bez dohadování vrátí zpět do postele. Mechanicky sní jídlo, jež mu nabídnou.

Vejde Poppy a obšírně mu cosi vysvětluje.

„Ach,“ odpoví jí.

Probouzí se. Cítí se...

Už je všemi těmi pocity unavený. Nechat si tak vyříznout srdce a dát domácím skřítkům, aby ho odnesli pryč! Je to nesnesitelná zbytečná věc – a nestojí za všechno to trápení.

Vstane. Odpotácí se do koupelny a téměř se zhroutí do umyvadla. Chybí tady vana. Severus si uleví, vydrhne si tvář drsným kusem mýdla a jakmile si uvědomí, že opět smí používat magii, provede čistící kouzlo.

Nad umyvadlem visí zrcadlo.

Na Severuse z něj zírá zvláštní utahaný starý muž. Vlasy mu prokvétají pramínky stříbra.

Albus je mrtvý.

Lektvarista se dovleče zpět do postele. Postrádá svůj starý polštář. Ten současný nemá tu správnou vůni.

Procitne ze spánku. Dostává jídlo. Minerva k němu vede nekonečný proslov. Neustále se ptá jak, kde a proč, až má Severus pocit, že se z toho pozvrací.

„Jsem utahaný,“ řekne. „Vypadni.“

„Četl jsem ty noviny nejmíň stokrát. Včetně reklam! Už mi z toho pomalu krvácejí oční bulvy.“

„Prosím, jen to ne,“ zamumlal Severus. „Ta deka už si vytrpěla dost.“

„... Máš zarostlé podpaží,“ prohlásil Potter.

Severus nadzdvihl jedno víčko. „... Ano?“

„Máš pod paží chlupy. To je divné, jak jsi lidský. Chci říct – čistíš si zuby a chodíš do koupelny a ... Všechno je to tak normální. Vždycky jsem si představoval, že nocuješ v rakvi.“

„Nejsem upír.“

„Byla švanda si to myslet.“

„Vrať mi mou ruku, prosím... Děkuji.“

Potter se zavrtěl. „Přefíknul jsem tě.“

„Ano...?“ A co?

„Vezmeš si i ty mě?“

„Nebud' únavný, Pottere. Běž spát.“

„Já si totiž myslím, že by to bylo jen spravedlivé. Měl bys – myslím – jasně, že bys měl. Jestli chceš... Jenom, je zajímavé – jak – jsi profesor Snape. Se zarostlým podpažím. A přefíknul jsem tě.“ Potter vzdychne. „To je na tom to nejúžasnější.“

„Jsem rád, že se bavíš. Nech starého člověka odpočívat.“

„Ne – co – co se snažím říct, je – že je to zvláštní. Někteří lidé působí – já nevím – nezdají se až tak lidští a najednou, jednoho dne, mají pod paží chlupy. Je to divné.“

„Ty jsi divný. Spi už.“

Otočí se a zakašle. Teď už se jedná jen o suchý dráždivý kašel.

Teď přeci měl přijít na řadu společný čajový dýchánek. Když už je po všem... Když je Voldemort mrtvý, měli spolu popíjet čaj. Severus si to představoval snad tisíckrát.

Ředitel měl sedět za svým stolem, nabízet další cukr a, navzdory odmítnutí, házet do Snapeova hrnku jednu kostku navíc. Usmíval by se, blýskal těma svýma jiskřivýma očima a říkal by: „Dobrá práce, Severusi. Bez tebe bychom to nezvládli.“

Severus by upíjel přeslazený nápoj a děkoval za uznání. Prohodil by něco ve smyslu, jak je rád, že válka skončila, a jak oba tvrdě pracovali.

Albus by se ho zeptal, co míní dělat se zbytkem svého života.

Lektvarista by buď odpověděl naprosto přesně – nebo by naopak řekl, že nemá nejmenší tušení.

Pak by se smáli.

Poppy ho probouzí a dává mu jídlo. Pomůže mu do koupelny, ale on ji nechá čekat přede dveřmi. Uleví si a zhruba v polovině umývání přejde na čisticí kouzla. Ještě chvíli zírá na toho zvláštního cizího muže v zrcadle.

Lékouzelnice ho doprovodí zpět do postele a ptá se, zda rozumí-

„Že je Albus mrtvý. Ano. Rozumím.“

Ano, ale také-

„Potter je v kómatu.“

Poppy je vlídná. Severus si pomyslí, že lékouzelníci už se člověk rodí, ne učí. Žena jej uloží.

„Zůstaň chvíli.“ Připadá si velmi nedospělý. „Pokud ti to nevadí.“

„Kéž bych mohla,“ odpovídá ošetrovatelka a něžně mu odhrnuje vlasy z tváří. „Věř mi, udělala bych to moc ráda, ale...“

„Povinnost volá.“

„Obávám se, že ano.“ Pohybuje se s křehkou grácií. Severus má chuť zeptat se, proč nikdy neměla děti. Byla by dobrou matkou. „Teď se trochu vyspi.“

Lektvarista přikývne a otočí se zády.

„Už jsi na tom dostatečně dobře, abys mohl vstát a něco dělat,“ prohlásí Poppy. „Nemůžeš trávit celý život v posteli. - Věř mi, zkoušela jsem to.“

„Potřebuješ ten pokoj pro někoho jiného?“

„Ne. Ve skutečnosti nemáme mnoho zraněných.“ Podle jejího tónu Severus pochopí, že by se mnohem raději topila v moři pacientů. Znamenalo by to totiž méně mrtvých. „A od doby, co je Svatý Mungo opět pod naší kontrolou, poslali většinu potřebných tam.“

„Potter...“

„Ach, Harryho se nevzdáme – teď, když ho máme zpět. Leží ve vedlejší místnosti. Předpokládám, že se hodláš vrátit dolů do sklepení?“

„Brzy,“ odpoví Severus a dokáže tou lží obalamutit dokonce i sám sebe.

Jeho první zjevení ve Velké síni je doprovázeno potleskem. Pastorek jej poplácává po rameni. Severus se otočí a prchá.

Neville Longbottom svírá v dlani jablko. „Mohu si přisednout?“

Severus pokrčí rameny, jako by říkal: 'Dělej si, co chceš, Lonbottome. Okenní parapet je dost široký třeba pro deset takových idiotů, a pokud rád pozoruješ černý dým valící se z hořících hromad odpadků – přijmi mé pozvání a pokochej se.'

„Ani mně se ve Velké síni nelíbí... Dáte si?“

Lektvarista si vezme nabízené ovoce – ovšem jen proto, že má hlad. Rozhodně netouží po ničím společnosti. Longbottom navíc zcela jistě nesplňuje jeho představy o ideálním parťákově. Ta chodící kouzelnická pohroma má pod očima temné kruhy, které svou barvou zdatně soupeří s mladíkovým švestkovým hábitem.

Longbottom se usadí na opačnou stranu okenní římsy, odněkud vyloví další jablko a s vervou se do něj pustí, asi jako když veverka chroupe burský ořech. Svírá ho v dlaních obou rukou a rychlými pohyby zubů ukusuje jednotlivá sousta.

Severus otevře ústa. Chce říci – kde jste nechal všechny své bystrozory? - ale místo toho z něj vypadne: „Který Malfoy?“

„... Ten starší.“ Neville téměř přitiskne tvář k okenní tabuli.

„Jak jste dokázal proklít Luciuse Malfoye?“

Ta chodící katastrofa potřese hlavou. „Nedokázal. On byl – Trefil jsem ho šutrem.“

„Sprovdil jste Luciuse Malfoye ze světa kamenem.“

„Snažil jsem se ho zasáhnout kouzlem, ale nešlo mi to... Byl to docela velký šutrák... Zabili mi mámu a tátu.“ Neville tahá z kapsy další jablko a zakusuje se do něj. Severus chvíli sleduje jeho pracující hrdlo.

„Ode mě se nedočkáte porozumění, pane Longbottome.“

Neville nevypadá překvapeně. „Jabko?“

„Ještě jsem nezačal jíst ani to první.“

„Ach. Dobře.“ Mladík pokračuje ve žvýkání.

„Děláte si zásoby na zimu?“

„Prosím?“

„Zapomeňte na to.“

„Zima už skoro skončila, pane.“

„Řekl jsem – zapomeňte na to.“

Lupin přichází na ošetřovnu, aby si s ním promluvil. Bude se konat schůze Řádu.

„Nezúčastním se.“

„Snape-“

„Temný pán je mrtev. Nesnaž se mě poučovat.“

Severus Snape tráví dny zahálkou. Kdosi mu navrhuje, že by možná rád zkontroloval zásoby přísad do lektvarů. Podle jiných ještě stále zuří válka a je potřeba udělat spoustu práce. Prý existuje mnoho způsobů, jak může být schopný lektvarista nápomocen.

Severus se probouzí okolo poledne, myje se, češe a odmítá nařčení madame Pomfreyové, že už je dostatečně zdravý, aby odešel z nemocničního křídla. Přiměje jednoho z mladších bojovníků, aby mu přinesl šálek čaje, a podle navyklého vzorce z dob, kdy pořádal hony na studenty, projde hrad křížem krážem. Sní večeři, kterou mu nabídne Longbottom – ať už je to cokoliv – a neopomene toho 'Nejšťastnějšího idiota na světě' ponížít. Oba se pak cítí lépe. Nakonec ze zakázané části knihovny ukradne pár svazků a až do časných ranních hodin se zavře ve staré Filchově kanceláři.

Netuší, kam se Filch poděl a ani to vědět nechce. Raději se domnívá, že Albus toho starého muže a jeho kočku jednoduše poslal pryč.

Severus si pomyslí, že je skutečně velmi pošetilé oplakávat někoho jen proto, že měl benevolentní přístup k disciplíně a jednou vám pomohl obvázat nohu.

Když se v pozdních hodinách vrátí na ošetřovnu, bystrozorové strážící Harryho jej prošacují, seberou mu hůlku a dovolí mu projít skrz ochrany. Nikdy ho s Harrym nenechají o samotě, ani jej nepustí dost blízko, aby se mohl spícího muže dotknout, ale Severus i ze své vzdálenosti vidí mladíkův zvedající se a klesající hrudník, tmavé řasy spočívající na bledých tvářích i to, jak je Harry ve spánku krásný. Občas mu stráž umožní sedět na židli vedle dveří a jen se – dívat.

Nikdy ne déle než patnáct minut, ale to mu stačí.

Severus má rád černou.

Nemusí se převlékat na pohřby a na svatby ho beztak nikdo nezve.

Snape slyší zprávy z boje, sleduje skupinky procházejících cizinců... Ví, že tam venku zuří válka.

Nezajímá ho to.

Učiní jeden ubohý pokus – starat se – ale zjišťuje, že raději šťourá do olupujícího se temného znamení na paži, dívá se z okna a pobrukuje hospodské melodie.

Lupin mele a mele a mele. Severus čas od času přikývne, ale za chvíli se v tom blábolení docela ztrácí. „Lupine, co chceš?“

Vlkodlak se usměje a lehce ho šťouchne do lokte. „Snažím se ti poděkovat. Že jsi ho přinesl

zpět.“

„To je skutečně obrovská zásluha, pokud se nikdy neprobere.“

„Tohle neříkej. Probudí se,“ trvá na svém Lupin. Jeho přesvědčení Severuse udivuje.

„Proč? Protože se jedná o Harryho zatraceného Pottera? Protože on je zázrak? Protože dokáže cokoli? Dovol mi něco říct, Lupine – znám ho lépe, než jsi kdy mohl ty – jak ho nikdy ani nepoznáš. On není Superman – nikdy nebyl. Spíš bych ho nazval přecitlivělou hromádkou nervů plnou nejistoty a pitomého štěstí-“

„Myslím, že je smutné, Severusi, když o něm mluvíš, jako by už byl mrtvý. Uvědomuji si, že si to můžeš přát, protože až nám jednou poví pravdu o tom, co se stalo v tom pokoji-“

Lektvarista začne zvedat ruku, jako by chtěl Lupina uhodit, ale zarazí se a zase ji položí. „Na co přesně narážíš?“

„Vůbec na nic, Severusi. Proč? Něco nám tajíš?“ kření se Lupin.

Severus si uvědomí, že ho ten muž popichuje. Pozvedne obočí.

Vlkodlak si povzdechne. „Nepřišel jsem za tebou, abych se hádal. Chtěl jsem ti poděkovat. Vím, že se s Harrym navzájem nenávidíte. Ale dokonce, i když jsi – no, zkrátka celý ty – přivedl jsi ho zpátky. Díky.“

„Už jsi konečně domluvil?“

„Jistě. Jen jsem – ti chtěl vyjádřit vděčnost.“

„Tak jsi to udělal. A teď můžeš jít.“

Lupin se zvedne k odchodu a nedopatřením po sobě zanechá zmačkaný obal od čokoládové tyčinky. Zavře za sebou dveře. Severus přemýšlí, do jaké míry je jeho návštěvník skutečně vděčný a nakolik už si, ne zrovna mazaně, připravuje půdu, aby mohl požádat o Vlkodlačí lektvar.

„Co tady vůbec dělám?“ zašeptá Severus do zdi.

Severuse probudí vzrušený hovor.

Vstane, umyje se, učeše, oblékne a vykročí na přeplněnou chodbu jen proto, aby byl vzápětí odstrčen ke zdi rozrušeným davem kouzelníků a čarodějek.

„Je vzhůru! Je vzhůru! Harry Potter!“

Snapea napadne, že asi není tak docela v pořádku toužit všechny kolem proklít, ukrást jim ten jejich zelenooký zázrak a unést ho někam, kde na něj všechny ty nenechavé pracky nedosáhnou. Rozhodně není v pořádku, že se zformoval tenhle improvizovaný uvítací špalír a že on sám skončil vmáčkнутý někde v jeho středu. Severus se začne prodírat na začátek řady.

Ostré lokty by neměl nikdo podceňovat.

Hradba weasleyovských těl lemuje všechna okna a brání slunečním paprskům pronikat do místnosti. Lupin se opírá o stěnu nedaleko dveří a září, jako by se jeho život netočil kolem Měsíce, ale jen a jen kolem Pottera. Minervě náleží výsada používat jedinou polstrovanou židli v místnosti a 'Tupohlavec Weasley' a slečna 'Všechno vím' sedí vedle-

Harryho zatraceného Pottera, čerstvě uprchlého ze spárů Smrti – nebo kómatu, ovšem slovo smrt lépe vystihuje situaci a tak to také budou vyprávět legendy. Potter mrká jako čerstvě vylíhnuté kuře. Vypadá tak mladě, uprostřed všech těch rozesmátých tváří! Všech zubů...

Jestlipak by Harryho kousli, kdyby je poprosil? - napadne Severuse.

„Severusi,“ ozve se Minerva.

A pak jej Potter spatří – skutečně spatří. Zelené oči ho přikovají na místě, ovšem lektvarista by se stejně neodvážil pohnout, jinak by se určitě prozradil.

„Nebyla jsem si jistá, jestli se zastavíš,“ šveholí ředitelka. Říká ještě něco dalšího, bezpochyby na jeho účet, ale Severus ji neposlouchá.

Zírá na Pottera. Rozcuchané tmavé vlasy – jsou skoro černé, ale na bílém polštáři vynikne jejich nejtemnější hnědý odstín. Zelené duhovky, připomínající Severusovi hned několik věcí - sekání máty, nevšední pocit, že po něm někdo touží, a také, což je nejvíc zahanbující, vůni másla. Růžové perfektní rty...

Lektvarista se zamračí. Přinesl Pottera do Bradavic v jeho šatech. Pak mu Poppy dala nemocniční róbu, ale někdo ho v mezičase stihl navléknout do nebelvírského zlatého pyžama, které si v ničem nezadá s tím, jež nechali ve svém úkrytu. V klíně mu spočívá rudo-zlatá přikrývka. Severus střílí pichlavým pohledem k Molly Weasleyové.

Lupin si pročistí hrdlo.

Severus, navzdory nevlídné společnosti, udělá krok směrem k lůžku. Grangerová a Weasley viditelně couvnou.

Ale je to dobré – je to skvělé – Severus je vzhůru. Harry se probral. Jsou v pořádku – oba dva přežili. A ani jeden z nich nezklamal.

Albus to věděl. Ten starý kouzelník musel mít jistotu, že do takového úkolu Severus vloží všechny svůj um. Lektvarista udělá další krok. Zamrká. Otevře ústa a zase je zavře. Všichni zírají. Určitě to poznali – bože – jak by ne? Z jeho tváře to musí přímo křičet!

„Pottere,“ vyštěkne. Postřehne, jak se Grangerová natahuje, aby Harryho chytila za ruku, a rty se mu zkříví ve snaze zadržet peprnou urážku.

Potter na okamžik pohlédne na Lupina a zase zpět. „... Professore Snape.“

Severuse to dávné oslovení bodne jako osten, ale nehne ani brvou. Proč by jej mělo trápit, že mu Potter ve společnosti přátel a rodiny neříká Severusi? Nu – netrápí. Ani v nejmenším. Protože až ta novinka o probuzení 'Zlatého chlapce' trochu zevšední – až všichni přestanou Pottera pronásledovat – až se všechno trochu utřepe – pak-

Stisk Grangerové zesílí. Zeď Weasleyových zmohutní. Potter je zticha.

Ach.

... Ach.

... Ach...

Samozřejmě.

„Dobré odpoledne,“ řekne Severus a trhne sebou, když se mu na rameni usadí něčí ruka a směřuje ho k východu.

„Dobrá, Snape, myslím, že pro dnešek už tě má Harry tak akorát. Dej teď prostor zase nám ostatním, ano?“ vtipkuje vlkodlak.

Někdo z Weasleyových se zachechtá.

Severus se otočí zpět k Potterovi, jehož pozornost je právě teď rozptýlená díky nějakému proslovu od Grangerové. Na údajného mrzáka vypadá ta holka nápadně neporušeně. Ostatně jako všichni kolem. Neporušení a šťastní.

Fajn – nechte si ho – chce říct Severus. Vezměte si toho vašeho miláčka, oblečte ho do kolejních barev a předstírejte, že nikdy nebyla žádná válka. Bude mu beze mě dobře. A také bez Albuse-

Oni Potterovi neřekli o řediteli!

V Severusovi vzklíčí zrnko zlomyslnosti a pomalu začíná prorůstat ven.

„Albus je mrtvý,“ vyhrkne a cítí, jak mu Lupinova ruka sjíždí z ramene. „Ředitel je mrtvý.“ Severus se na nikoho z přihlížejících nepodívá, otočí se a probije si cestu ke dveřím.

Svatby a večírky. Severuse nikdy nezvou na svatby a na večírky.

Je unavený. Vlastní tělo mu připadá vysušené, scvrklé a staré. Představuje si, že se rozpadá na prach – kůže mu praská jako letitý pergamen, vnitřnosti se přesypávají jako jemný bílý písek, kosti má měkké jako křída.

Myslí si, že umře.

A potom ho napadne – pokud má skutečně umřít, nemělo by se to stát tady. Má dojem, že kdyby skončil v Bradavicích nebo na jejich pozemcích, skončil by jako Binns či Krvavý baron a celý zbytek posmrtného života by se musel potýkat s dětmi.

Takže – čistě proto, že umírá – ne kvůli Potterovi – ne kvůli Albusovi – ne proto, že se děsí každého probuzení – a rozhodně ne proto, že nenávidí pohled do zrcadla a skutečnost, že je hrad přeplněný tupci, díky kterým nesmí ani držet Harryho zatraceného debilního Pottera za ruku-

Prostě proto, že umírá. To je důvod, kvůli němuž se rozhodne odejít.

Jeho laboratoř je jeden velký chaos. Zjevně se už celé měsíce nenašel žádný reptající hříšník, který by ji v rámci svého trestu uklidil. Severusovi se podaří najít skládací kotlík (před časem bez něj nechtěl jít ani do úkrytu) a pár skleněných lahviček, křivulí a jiných drobností.

V kanceláři posbírání všechno užitečné, co tam ještě zbylo – brky, inkoust, pergameny a několik méně známých spisů, na něž bývá občas odkazováno a jejichž obsah si ještě tak úplně nezapamatoval-

Police ve skladišti jsou prázdné, leží na nich jen hrstka plesnivějících scvrklofiků, křídla- „Ach.“

Jeho pohotovostní zásoby jsou pryč. Nezbyl jediný léčivý, povzbuzující ani uklidňující lektvar, žádný Bezesný spánek. To očekával. Jenomže tady chybí i daleko podivnější směsi – lešticí či levitační odvar, dokonce i hloupý odpuzovač prachu – není po nich ani stopa. Prostě nic. Všechno je pečlivě vybrané.

Pak mu zabloudí zrak k zaprášeným dveřím zabezpečeného kabinetu označeného lebkou se zkříženými hnáty – zachvěje se – a mosaznou tabulkou s nápisem 'Jed'.

Jestli prolomili ochrany-

Snape přiloží dlaň k destičce. „Veneficus.“⁽²⁾

Dveře se s klapnutím otevrou a před lektvaristou se objeví řada tmavých lahviček z matného skla.

Vezme je všechny.

Po zdolání čtvrtého schodiště už mu značně protestují plíce. Vyléčený, skutečně!

Severus dorazí do sovince. Čarodějka hlídající vchod mu pokývne.

Až příliš mnoho bidýlek zeje prázdnotou. Pár zbývajících sov na něj zvědavě pokukuje lesklýma

očima.

Severusův proslov není z nejdělsích: „Neslibuji mnoho. Změnu okolní krajiny a žádné velké dobrodružství.“

K jeho překvapení k němu sletí tři ptáci. Dva hnědí – jeden s ošklivou popáleninou na levém boku a druhý s chybějícím okem – a pak sněžně bílá sova se zavázaným zlomeným křídlem. Dobrá. Ubožáci si nemohou vybírat.

Snape si přivlastní jednu z větších klecí.

Z nějakého důvodu na něj pod schodištěm čeká Longbottom. „Takže odcházíte, pane?“

„Ne, Longbottome,“ usklíbne se starší muž jedovatě, zatímco se za ním ve vzduchu vznáší jeho kufr a klec. „Peču koláč. Copak to tak nevypadá?“

„Vypadá to, že nás opouštíte, profesore.“

„Díky Merlinovi, že jste nepřišel o své oslňující dedukční schopnosti.“

„Chtěl jsem se ujistit, že dostanete zpět tohle. Věci mají tendenci se ztrácet, při všem tom – zmatku. Pane.“ Longbottom ještě stále nevyrostl ze své dětské oplácenosti. V zavalitých prstech svírá odřenou černou kabelu.

„Zmatek – ha! Lupiči a zloději. Držte se svého diplomatického vyjadřování, Longbottome, a mohli byste se stát příštím ministrem magie.“ Severus si vezme zavazadlo.

„Děkuji vám, pane.“

„To nebyl kompliment.“ Lektvarista proklouzne kolem té koncentrované neschopnosti.

„Uvědomuji si to, pane,“ zavolá za ním Longbottom. „Na shledanou.“

Ach, pro lásku- „Longbottome... Děkuji.“

„Za málo, profesore.“

Cítí se... prázdný. Ani přesně netuší, kam jde, jak se tam dostane, nebo co ho to bude stát, až tam dorazí.

Ted' už ale ví, že je sám. Jeho otec je pryč. Albus je pryč. Voldemort je pryč. Potter ho nepotřebuje.

Poprvé v životě nemá Severus žalářníka.

Je... volný.

► 5. kapitola ◀

Severus si vzpomíná na tu červencovou noc – jednu z prvních, kdy ještě oba věřili, že čekání nepotrvá déle než pár dní. Tenkrát předstíral spánek a o půlnoci zaslechl Pottera proklouznout do koupelny a zavřít za sebou dveře.

Tehdy ho poprvé slyšel zpívat.

„... Hodně štěstí zdraví...“

Protože je Severus trochu opilý (a tudíž sentimentální), zůstává dnes, té samé noci jen o rok později a téměř – duben, květen, červen, červenec – čtyři měsíce poté, co opustil Bradavice, vzhůru.

On sám se narodil v listopadu, ale nikdy to výročí neslavil. A pokud ono nešťastné datum občas zmínila jeho matka, pak jen proto, aby mu připomněla, že jeho cesta na svět nebyla právě z nejlehčích.

Proč jsou vlastně Potterovy narozeniny důležité – není jasné. Tahle nesmyslná nebelvírská fixace na data! Jedny prázdniny, druhé prázdniny, narození některého z Weasleyů, Halloween, vánoce-

Jeho myslí prolétne slůvko 'výročí' a uvízne mu na jazyku. Severus ho spláchne douškem matné jantarově žluté tekutiny. Jeho speciální recept – díl levné whiskey, díl laciného šumivého ginu, pak to celé prohnat několika filtry, smíchat s pořádnou dávkou starorežné, nechat dvanáct minut odstát a každou minutu zamíchat jednou po směru hodinových ručiček. Nakonec je třeba přidat na jednu porci šestnáct miniaturních bonbonů marshmallow, opatřit ohřívacím kouzlem a okamžitě servírovat – nejlépe v buclatém šálku.

Severus nemá šálek ani bonbony. Obejde se bez nich.

Ostatně, tak je to v jeho životě vlastně se vším.

„Velice pošetilé,“ zamumlá a znovu usrkne z kádinky. Veškeré jeho sklo teď plní několik různých funkcí. Nezatěžoval se nějakým zařízením hnízda. Nakupování nádobí mu připadalo spíš jako úkol pro mladou růžolíci čarodějkou, na kterou někdo doma čeká.

Oheň v krbu pomalu slábne a plameny se barví do žluta.

Celý zbytek noci pracuje.

Když má hotovo, sáhne do své sbírky a vybere ametystově fialovou lahvičku. Dosud příliš neinvestoval do nákupu ozdobných flakónů – vlastní pouze jeden či dva. Na afrodisiaka a jim podobné záležitosti. Upřímně, v jeho případě se stejně jedná spíš o zbožné přání, že se někdy dostane k podobnému druhu zboží. Severus nedostává objednávky, které by měly cokoliv společného s romantikou.

Zato jich pár povážlivě hraničilo s protizákonným obchodem. Ne, že by si tím lektvarista příliš lámal hlavu.

Už dříve si slíbil, že bude přijímat jen zakázky, které ho zaujmou – náročné projekty, lektvary vyžadující posouvání hranic, testující jeho vytrvalost a schopnosti. Ovšem zatím – jen pro začátek, než si vybuduje solidní klientskou základnu (a protože vaření brání jeho naprostému sesypání) – bere všechno, co přijde.

'Oblak vzplanutí' pro pana Hercadyho, uzavřený v pečlivě označené lahvičce opatřené ochrannými kouzly, leží na okraji okenního parapetu a je připravený k odeslání. Na etiketu Severus připsal podrobné instrukce, podle nichž je nejvhodnější aplikovat roztok oloveným rozprašovačem a pokud možno od hlavy až k patě zahalený brněním z dračí kůže. Lektvarista si pokaždé, když vyplňuje štítky, vybaví tvář Nevilla Longbottoma a raději pečlivě vysvětlí i věci, které by měly každému člověku alespoň s minimem zdravého rozumu připadat naprosto samozřejmé.

Ametystový flakónek je útlý, lehce zakřivený. Krásný. Až příliš krásný, opravdu. Sklenka z čirého skla by měla více než stačit. Použití ametystovou lahvičku by bylo prakticky totéž, jako poslat cedulku s nápisem: 'snažím se'.

Severus sebere dnešní výtvar a přelije ho do... ametystového flakónku, který opatrně zazátkuje. Elegantními tahy pera vypíše na etiketu název a instrukce k užití lektvaru. Třesoucími se prsty kartičku otočí a z rubu připojí slova:

Jelikož jsem si jist, že obdržíte samé pošetilé dary, cítím povinnost poslat něco praktického. Všechno nejlepší, pane Pottere. Nastávající rok bude jistě lepší než ten minulý.

Váš Severus Snape.

V krbu se jedno poleno rozpadne vedví, zborťí se a udusí oheň. Pokoj, náhle osvětlený jen řeřavými uhlíky, potemní.

Lektvarista vezme stužku, přiváže lístek k hrdlu lahvičky a podepře si bradu dlaněmi.

Lehce zamrká na svůj výtvar, než se konečně přinutí položit ho na parapet ke všem ostatním.

Pak ho napadne...

Rozrazí okno a zahvízdá. Uslyší šustění křídel a pozdvihne lahvičku vysoko do vzduchu. „Tahle půjde ještě dnes,“ volá. „Na odpověď... není nutné čekat.“

Probudí se.

Nepatrně poruší každodenní rutinu, když jde nejprve přímo k oknu a zkontroluje vzkazy. Nic.

„Přece jsi říkal bez odpovědi,“ zamumlá pod nosem a zamíří do koupelny.

Uleví si, umyje se, učeše. V zrcadle objeví další šedivý vlas a kouzlem ho obarví na černo. Na tomhle domě je vynikající, že jeho zařízení zbytečně nežvaní. Jediným kusem nábytku, který na něj občas promluví, je lednička, a ta se naštěstí omezuje na stručná konstatování typu: „Došlo mléko.“ Zrcadlo v koupelně nikdy neřekne jediné slovo. Mlčí dokonce i tehdy, když lektvarista celou noc ani oka nezamhouří.

Severus si prohlíží svůj odraz a už se nemračí. Začíná stárnout. Vrásky na jeho tváři se zdají hlubší a stříbra ve vlasech neustále přibývá. První příznaky rostoucího věku. Přemítá, jak asi bude vypadat za dvacet, třicet let. Snape nikdy nepočítal s tím, že by stihl zestárnout. Nu, rozhodně nemůže čekat, že se mu ve tváři usídí linie smíchu, jaké mívával ředitel.

Napadne ho, jestli Potterovi ano.

Koupelna je menší než ta, kterou sdíleli s Harrym, a také daleko opotřebovanější. Porcelánové umyvadlo kdysi puklo a někdo ho neodborně opravil, takže tak docela netěsní. Když se do něj napustí voda, prosakuje ven a s pravidelným tichým pleskáním odkapává na zem, kde naráží na popraskanou dlaždicí. Nad toaletní mísou je ke zdi připevněná malá dřevěná skříňka. Severus ji sám přeměnil, což je pravděpodobně důvod, proč se prostřední police trochu kácí na stranu. Uvnitř se ukrývá sbírka těch nejběžnějších přísad. Místo, kde by za normálních okolností měla stát vana, zabírají tři kotlíky. Severus se k nim skloní. U prvního zkontroluje ohřívací kouzlo, přidá kapku slané vody a znovu ho zakryje poklicí. Když nahlédne do druhé nádoby, vyvalí se z ní nasládlé zapáchající pára. Lektvarista zamíchá obsah šestkrát proti směru hodinových ručiček. Třetí, největší kotlík obsahuje ostře modrou hmotu hustou jako dehet.

Severus si povzdechne a zírá na své dílo. Dehtovitá substance by měla být světle modrá a podobná spíše pudínce. Kdyby na ni předchozí večer dával pozor namísto bezcílného snění-

„Řekl jsi žádná odpověď!“ Vnitřní boj neustává.

Důstojnost – nedůstojnost, Severus jde a ještě jednou kontroluje okno.

'Milý pane Pottere!'

Ne.

'Pane Pottere, '

Lepší.

'Co se týče doručeního koncentrovaného Bezesného spánku!'

Zatraceně – to zní jako potvrzení dodávky zboží.

'Pane Pottere,

Doufám, že Vás můj vzkaz zastihne.'

Nebo jasněji? - *'Doufám, že se máte dobře a že dostanete můj vzkaz?'*

Je to Potter. Zbytečně nad tím nepřemýšlej. On by to taky nedělal.

'Nepochybuji, že jste zavaleni gratulanty, patolízaly a pochlebovači a dozajista vám nezbyvá čas na drobnosti, jakou je udržování korespondence. Já osobně si na to v posledních dnech vyšetřil trochu volného času.'

„Tomu by neuvěřil ani úplný hlupák.“ Severus odsune židli od psacího stolu a zmuchlá v pořadí už šestý koncept dopisu.

Skrze závěsy dopadá do místnosti tlumený sluneční svit. Na zdi jídelny visí korková nástěnka rozdělená do tří sekcí – nové zakázky, stávající projekty a objednávky určené k odeslání. Pomocí připínáček jsou k ní připevněné pergameny obsahující popis jednotlivých zakázek, které se stěhují podle aktuálního stavu zpracování. Záznamy o ukončené práci Severus archivuje a platby ukládá do plechovek od sušenek pod kuchyňským dřezem. Přesné účetnictví chráněné nerozluštitelným kódem si vede na okrajích jednoho z úlovků z výprodeje v místním knihkupectví s názvem 'Divy světa'. Sovy roznášejí obsílky hned ráno a také mu doručují dopisy z poštovního boxu zřízeného v nedalekém kouzelnickém městečku Branimoř.

Ve městě byl celkem dvakrát a pokaždé pod vlivem Mnoholicného lektvaru. Ubohá díra plná ještě ubožejších tupců, ale se skvělým pekařstvím a ucházejícím (i když zaprášeným) bazarem, ve kterém Snape nakoupil většinu svého nábytku.

Severus pracuje, jí, spí, čte si – každé ráno vstane z postele, uvaří čaj, dá si sladkou housku – bez másla.

Vede jednotvárný život.

Ovšem patří jen jemu samotnému.

Neměl v plánu koupit domek.

Jenomže vždycky nenáviděl bydlení po hostincích. Jeden nikdy neví, po kom zrovna zdědil povlečení a Severus se ani díky bezpočtu čistících kouzel nedokázal zbavit pocitu, že se převaluje v cizím potu a mastnotě. Proto se rozhodl sehnat levný byt někde v ústraní. Zhruba v té době také zahlédl onen osudový inzerát.

Jeho text už znal nazpaměť, dokonce i pozpátku. Oba ho s Potterem četli snad tisíckrát - v novinách, které si s sebou přinesli do své skrýše. Od té doby uplynul téměř rok a ta nabídka ve zmíněném tisku stále trůnila v nezměněné podobě.

Severus nevěřil na osud, ale důvěřoval svým vyjednávacím schopnostem s prodejcem, který se zjevně nemohl zbavit nechtěného majetku.

Dům dostal tak říkajíc za hubičku.

Popravdě za víc ta barabizna ani nestojí.

Krčí se na úpatí malého útesu. Z čelní strany působí na kolemjdoucí dojmem, že ji kdysi postavili na vrcholku skály, ale ona pak nějakým nedopatřením sklouzla přes okraj dolů. Má křivé rohy a okna tak docela nepasují k ráům.

Severusovi se líbí představa, že se domek pokoušel volným pádem dobrovolně ukončit svou bídnou existenci. Sbohem, krutý světe – křup.

Lektvarista nikdy neměl vlastní dům a připadalo mu vhodné začít s něčím menším. Tady má

čtyři místnosti – kuchyň, jídelnu, ložnici a koupelnu. V rohu zahrady stojí kůlna pro sovy.

Stěny a podlahy nejsou zrovna rovné. Severus musí podkládat stůl i trojnožky pod kotlíky starými knihami a časopisy. Dokonce i vanu na zvířecích nožkách, stojící vedle psacího stolu v jídelně, podepřel kopíi staršího čtvrtletníku 'Lektvary'.

Ovšem samostatné bydlení má své nesporné výhody.

Tak například - Severus se může koupat v hlavní místnosti v dosahu tepla z krbu. Sám se rozhoduje, kdy vstát, kdy se najíst, spát, pracovat nebo si čist. Během doby, co je tady, už stačil zjistit, že se cítí lépe, když začne svůj pracovní den až v osm hodin ráno namísto v šest. Oběd si dává kolem jedné a čaj v podstatě kdykoliv během dne. Večeří o půl sedmé a pak se ještě vrhne na něco malého, aby se nějak zaměstnal. Odeslání objednávek a nákupy vyřizuje hned ráno, později pak nějaký ten úklid, pár domácích prací, kontrolu ochran, třídění nových objednávek-

Rutina je důležitá. Vstát z postele je důležité.

Někdy – to nedokáže.

Severus znovu prohlédne okno. Vzkaz od Pottera pořád nedorazil – i když přece řekl, že není třeba čekat na odpověď.

„Šílenství,“ prohlásí muž a vyjde ven rozeslat hotové zboží.

„Protivo – s tímhle maximálně opatrně.“ Houkající sova si prohlédne zabalenou lahvičku s 'Oblakem vzplanutí', mrkne na adresu a vzlétne k nebi.

„Kyklope. Risku. Lumpe. Kulhavko.“ Ptáci se jeden po druhém snášejí ze svých bidýlek a odnášejí podanou poštu. Zdá se, že Severusovy sovy z Bradavic - Kyklop, Opičák a Osrik – odněkud přivedly všechny ostatní. Lektvarista nemá ponětí, zda jsou noví ptáci bradavičtí uprchlíci nebo pouzí tuláci. Většina domácností se sovy jen tak lehce nevzdá – a opačně platí totéž. „Osriku. Bahňáku. Opičáku. Klínku... Klínku... Klínku? Nevrátil se?“

Opičák zavrtí kropenatou hlavou a zahouká.

Během vaření jednoduchého lektvaru na odehnání zlobrů ještě dvakrát zkontroluje kůlnu.

Žádná sova. Žádný vzkaz. Nic.

Střechu domku pomalu zahaluje prodlužující se stín útesu.

Té noci ho vzbudí pískání a škrábání drápků.

„Nox.“ Lampa se zamrkáním zhasne.

Severus se vysouká z postele a plíží se do jídelny.

Přikrčená šedivá sova s pokroucenými pařáty tluče do skla. Klínek.

Lektvarista udělá k oknu čtyři dlouhé kroky a prudce ho rozrazí. Sova kolem něj prolétne a přistane na stole. Chladný průvan rozfouká srovnané papíry.

Klínek nic nenese. Chvěje se od hlavy až po konečky prstů.

Severus zavře okno. „Copak? Co se stalo? Zaútočili na tebe? Sebrali ti lektvar?“

Skučící sova schová hlavu pod křídlo.

„Cože? Co to znamená? Připomeň mi, že mám pro většinu z vás připravit formulář – zaškrtni první políčko, pokud lektvar explodoval, druhé, když zákazník odmítl zaplatit...“ Zachvěje se

chladem a sundá župan z háčku na dveřích do ložnice. V létě by přece mělo být teplo! „Neskutečná zima v tomto ročním období... Jsi zraněný?“

Klínek potřese hlavou a znovu se skryje pod křídlem.

„Co?“ vyštěkne Severus. Ať už má sovy jakkoliv rád, ti ptáci umí být pěkně protivní. „... Tak co?“ zopakuje ještě jednou.

Sova se zadívá na okno.

Koncert cvrčků před domkem na okamžik připomíná hřmění při bouři.

A najednou – žuch-

- a zvuk podpatků šoupajících se po šterku.

V Severusovi se zadrhne dech. „Accio hůlka,“ zašeptá.

Hladké dřevo mu vklouzne do dlaně ve chvíli, kdy zády narazí do nástěnky. Několik přišpendlených papírků s objednávkami se snese k zemi. Kouzelník ani nedýchá. Jako naschvál má chuť se rozkašlat.

Severus ví o lidech, jež ho chtějí dostat. Jsou tu i tací, co věří, že je hrdina. Kouzelníci a čarodějky, kteří by mu na ulici ochotně potřásli rukou, kdyby ho potkali. Ale proti nim stojí ti, podle nichž je možná tím nejpodlejší zrádce, jakého kdy kouzelnický svět poznal.

Nebojoval už více než rok.

Je zvláštní, že se nebojí. Pokud ho našli – nu, tak ho tedy našli.

Dobře.

Severus se natáhne po klice vstupních dveří, kletbu připravenou na jazyku.

„...Haló...?“ zavolá kdosi.

Severusovi se rozšíří oči a stáhne se mu hrdlo. Přitiskne se ke zdi.

„Haló...?“

„Musel jsem přijít o rozum... Já prostě musel poslat dárek... Zkrátka musel,“ šeptá lektvarista. Potřese hlavou a přinutí se zmlknout. Už nebude pít. Nikdy!

„Haló...?“ opakuje známý hlas, pořád jasný jako zvon. Tedy ne při zpěvu. „...Viděl jsem světlo! Haló!“

Domek nemá zadní východ. Severus není připojen k letaxové síti. Jeho protipřemístovací bariéry jsou silné.

Je v pasti.

„Haló!“ Dveře se díky silnému bušení otřásají v pantech. Ochrany praskají – ale i kdyby Pottera na okamžik zdržely, Severus nemá v domku šanci. Představuje si, jak Harry prkno po prkně rozebírá jeho stěny – nebo jak zvedá celou stavbu levitačním kouzlem a třese s ní tak dlouho, dokud její obyvatel nevypadne ven.

Klínek doskáče ke kraji stolu a mračí se na něj.

„Ach, ty jedno nemožné zvíře,“ zasyčí lektvarista. „Nedokážeš pořádně provést ani bojovou misi, co? Ó ne – ty si klidně přitáhneš Harryho ztraceného Pottera!“

„Haló? Haló!“ Výkřiky doprovází soustavné bušení.

Ach, tak fajn – když ho nenechá na pokoji-

Jak Severus přistoupí ke dveřím a natáhne ruku, aby otevřel, klika pod jeho dlaní se zběsile

zmítá nahoru a dolů. Kroky se vzdalují a zase přibližují.

„Alohomora!... Alohomora! Alohomora!“ poslední kouzlo už zní jako zpanikařené kvílení.

Ochrany zakolísají – a vydrží.

Severus se rozkašle.

Hlas venku ztichne.

Lektvarista se zhluboka nadechne. „... Jsou chráněné,“ zvolá přes uzavřený východ. „Počkej... Jen chvilku.“ Zámek pod jeho prsty lehce povolí. „Odmítám používat názvy sladkostí,“ řekne. Heslo je přijato a ochrany zmizí.

Mizera.

Severus otevře dveře.

Ne, že by to byla nějaká velká útěcha, ale Potter vypadá minimálně stejně oťřeseně jako on sám.

Jednou rukou svírá násadu závodního koštěte, jako by na tom závisel jeho život, a druhou schovává v kapse zlatého hábitu. Jak mladík přešlapuje z nohy na nohu, drahá látka tiše šustí. Harry se také zdá vyšší. Aha – nové boty. Nejsou ušité z dračí kůže, ale mají podobnou povrchovou úpravu – a nenápadné podpatky. Potterovi žhnou tváře. Jizva ve tvaru blesku na čele mu zbledla a je docela nenápadná. Tak, jak teď vypadá, mohl klidně vystoupit přímo z titulní stránky týdeníku Čarodějka.

„Tvoje vlasy pořád vypadají příšerně,“ prohlásí Severus.

Potter stojí na šterkem vysypané cestičce před podivným mrňavým domkem a zírá.

Snape mu pohled oplácí. „... Ano?“

Cvrčci neúnavně pokračují ve svém nočním koncertu. Lektvarista si na okamžik není jistý, jestli jeho návštěvník promluví, nebo rovnou omdlí.

„Měl bych být na večírku – mám narozeniny – což samozřejmě víš, poslals mi – děkuju za – děkuju ti za dárek,“ vysype ze sebe mladík a vytáhne z kapsy ametystovou lahvičku. Padne mu do dlaně.

„Za málo.“ Severus stroze přikývne. Snaží se nezrudnout rozpaky. Pomůže mu v tom nevrlost a léty vypěstovaná bledost.

Vteřiny ubíhají.

Harry vrátí lektvar do kapsy.

„... Čaj?“ nabídne nakonec Severus, poněvadž jinak nemá ponětí, co říci.

„Jo – to by bylo – dobré – jestli nejsi – myslím – pokud jsi – vzbudil jsem tě?“ zamračí se.

„Jistě, že ne.“ Severus se otočí a projde dveřmi zpátky do jídelny. Po zemi se válejí lístečky s objednávkami, roztřesená sova se pokouší vtěsnat do prostoru mezi zdí a psacím stolem a mezi tím vším trůní vana. Kartáč na záda a mýdlo na jejím okraji naprosto znemožňují tvrzení, že se jedná o náhradu velkého kotlíku. „Neměl jsem čas uklidit,“ zamumlá starší kouzelník a připadá si přitom k nesnesení směšně – uprostřed křivé vstupní chodbičky, v chatrném černém županu a noční košili, se svým obřím zahnutým nosem a šedivějícími vlasy-

„Nevěděl jsem, že odejdeš,“ vyhrkne náhle Potter.

Lektvarista se otočí.

Harry kope špičkou boty do šterku. „Nevěděl jsem, že se chystáš odejít – tenkrát. Netušil jsem

vůbec, která bije. Řekli mi, že jsi v pořádku – že jsi nás dostal ven – a pak všichni vtipkovali, jako bych strávil celé měsíce skládáním OVCÍ z lektvarů. Nikomu ses ani neobtěžoval sdělit, že jsme byli-“ Chvilkové zaváhání. „Přátelé.“

Snape se naježí. „A díky tomu drobnému opomenutí jsem ještě tady, namísto abych visel na nejbližším stromě. Jakkoliv romanticky to může vyznít, mé doznání k osobním plánům s o dvacet let mladším klukem, který leží v bezvědomí na ošetřovně a není schopen vyvrátit-“

„Neopovažuj se mě nazývat klukem!“ Potterovi se zablýskne v očích. „Já nejsem ten, kdo utekl.“

„Neutíkal jsem, pane Pottere. Odcházel jsem – docela rozvázným krokem. Nikdo mě nezdržoval.“

„Ani jsi mi nenaznačil, že chceš zmizet! Ani – prostě jsi šel – zkrátka šel!“ V hlase už má zase nádech hysterie. Ve svých lesklých zlatých šatech připomíná rozrušeného Fawkese.

Severus založí ruce. „Ano, šel.“

„Jak můžeš...?“ zaprská Harry. „Máš vůbec představu, jaké to bylo – probudit se, vidět kolem sebe všechny ty známé, slyšet, že je po válce, pak všechny ty oslavy – zjistit, že ředitel zemřel – a pak jsi byl prostě – pryč.“

„Omluvám se – o to tady jde?“ Severus se vrátí ke vchodovým dveřím. „Přišel jsi, abys mě obviňoval, nebo po mně chceš ještě něco dalšího?“ Cvrčci. Na nebi září bledě stříbrný měsíc. „Jsi tady jménem svého náhradního kmotra? Řekni mu, že už Vlkodlačí lektvar nevařím.“

„Nejsem tu kvůli Remusovi.“ Potterovi se rozšíří chřípí. „Přišel jsem ti poděkovat.“

„Už jsi to udělal.“ Snapeův hlas mrazí. „Něco dalšího?“

„Proč jsi jim alespoň neřekl, že jsme přátelé?“

„Protože nejsme, pane Pottere – a pochybuji, že kdy budeme – přátelé.“ Severus se otočí na patě a vkráčí zpět do domku, kde mezi papíry a připínáčky kličkuje do kuchyně.

V jeho nitru se něco zoufale topí – a pak zaslechne tiché ťuknutí podrážek o dřevěná prkna na podlaze.

Naplní konvici.

Pijí čaj u malého stolku v rohu kuchyně. Nestojí úplně rovně a pokaždé, když se o něj Potter opře loktem, se zakymácí. „Pardon.“

„Ještě jsem se nedostal k tomu, abych ho přeměnil... Obvykle ho vůbec nepoužívám. Nemívám moc oficiálních návštěv.“ Uprostřed stolu, hned vedle konvice, leží talířek se sušenkami. Severus se pro jednu z nich začne natahovat. V té chvíli se pohne i Potterova ruka. Potter k němu vzhlédne a stáhne se. Sušenek se nikdo ani nedotkne.

„Většinou jím s bystrozory, kteří mě hlídají. Občas se ukáže Remus nebo Bill. A sem tam taky Hermiona s Ronem.“

„Jak milé, že se ještě zahazuješ s námi obyčejnými smrtelníky.“

Potter našpulí rty a fouká do čaje. „Jsi na mě tak naštvaný, nebo se prostě cítíš nesvůj?“

Severus jednou rukou sevře pásek od županu a přeje si, aby Potter býval přišel během dne, jako každý normální člověk. „Nepředstírej dospělost – jde ti to uboze. Stěží někoho ohromíš a navíc to působí neupřímně.“ Lektvarista doufá, že se mu podaří nerozbít vlastní hrnek. Potter znovu narazí loktem do stolu a donutí ho nadskočit.

„Promiň.“ Harry se natáhne pro sušenku a tentokrát slaví úspěch. „Já...“ Kousne do ní, rozmělní v ústech a polkne. „... Měl bych jít?“

Ne. „Pokud je tvým snem letět uprostřed noci zpět do Bradavic, posluž si.“

„Nejsem v Bradavicích.“

„Ach? Takže zpátky v Díře s Weasleyovými?“

Tentokrát měl Harry dost rozumu, aby protočil oči. „Nebydlím ani v Doupěti. Přesunuli mě na bezpečné místo – nebo alespoň předpokládají, že je bezpečné. Když mě našla tvá sova, bystrozorové mysleli, že je trefí šlak. Vlastně to bylo docela legrační... Jak mě vlastně objevila?“

„Nemám ponětí.“

„Třeba ji nasměrovala ředitelka – pokud našťavaně poletovala po Bradavicích...“

„Možná.“ Ředitelka, skutečně. Severus vyprázdní svůj šálek a nalije si další. Když zvedá konvici, pár kapek se rozstříkne na desku stolu. Harry se předkloní a setře je rukávem. „Pán teď dělá domácího skřítky?“

„Pán o tom přemýšlí. Ve skutečnosti ještě neví, co si počít s budoucností – nechává tu otázku otevřenou,“ odpoví Harry s vážnou tváří. Severus si na chvíli myslí, že snad dokonce mluví vážně.

„Ještě tě nepožádali, abys profesionálně hrál famfrpál?“

„Ve skutečnosti ne. I když jsem si jistý, že by to udělali, kdyby mě dnes zahlédli, jak pronásleduju tvou sovu. Takhle jsem neletěl už... celý rok?“

„Žasnu, že ti dovolili jít ven.“

Harry uždibuje sušenku. „Tyhle mi chutnají. Co jsou zač?“

„Obyčejné sušenky... Pane Pottere-“

„Nepustili mě.“ Potter žvýká. „Mám rád takové ty s trochou džemu uprostřed.“ Polyká. „Sedím zavřený v pokoji. Mám k dispozici více čtení, vídám se s lidmi, neplatí pro mě přísný zákaz používat magii – jen středně silný – a všichni na mě koukají, jako by mi narostly tři hlavy.“ Harry na okamžik zmlkne. „... Tyhle jsou opravdu dobré. Kde je kupuješ?“ Potter ukáže na sladkosti.

Severus se trochu uvolní. V mluvení o jídle jsou oba dobří. „V pekárně ve městě.“

„Městě?“

„Zhruba západním směrem, za kopcem. V Branimoři. No nedívej se na mě – já ho nepojmenoval. V sobotu chodívám – nakupovat.“

„Nikdo tě nepoznává? Tvůj obrázek je v novinách skoro stejně často jako-“

„Mnoholičný lektvar.“

„Ach. Jasně. Ty a lektvary... Pořád zapomínám zjevné. Už mlčím.“ Potterovi se zlomí hlas.

Severus vzhledne od svého šálku a spatří rozostřený obrázek. Tmavé rozčuchané vlasy, mléčně bílou kůži. „Takže... teď máš čas.“

„Jo.“ Potter převrací sušenku v prstech. „... Nevěděl jsem, že odejdeš. Říkal jsem si, že – že jsi musel mít nějaký důvod nikomu neříct o – však víš – a předpokládal jsem, že budeme mít možnost promluvit si později – nevěděl jsem, že ode-“ Harry se zajímá. „Nikdy jsme neprobírali, co bude, jestli – co se stane, až se dostaneme ven.“

„Ne, pane Pottere, neprobírali.“ Dívá se do svého nápoje a ví, že Potter dělá totéž. Severus je utahaný. Dva šálky čaje a pořád cítí únavu ve všech kostech. Protře si prsty oči.

„Věděl jsem, že tě budím.“

„Uprostřed noci? Máš ten dojem?“

„Nebud' na mě našťavaný. Příště radši udělej něco smysluplného – jako třeba, že mi pošleš

pozvánku s instrukcemi. Zkoušel jsi někdy pronásledovat potmě na koštěti sovu? A snažila se mě setřást! Není to jednoduché.“

„Možná jsem nechtěl, aby mě někdo našel, pane Pottere.“

„Poslals mi dárek a podepsal se. Od tebe je to hotová prosba.“ Potterův šálek klepne o stůl.

Harry měl vždycky talent přisypat Severusovi sůl do rány. Lektvarista vstává. „To by stačilo, Pottere. Zítra mám práci.“ Začne uklízet stůl.

„Jakou práci?“

„Vařím na zakázku lektvary objednané soví poštou. Tedy většinou lektvary.“

„Ach... A jde to dobře?“

„Zatím ano.“

„... To jsem rád.“

„Je to zvláštní – ať je válka nebo mír, lektvary jdou pořád na odbyt.“

„To by mě nenapadlo.“ Harry mu podává svůj zpola plný hrnek. Severus toho nevyužije jako záminky, aby se Pottera dotknul.

„Inu, lektvary ve škole nikdy nepatřily mezi tvé favority.“

„Pravda.“ Mladík složí ruce do klína. „... Ředitel mi jednou vykládal, že jsi ho kdysi, ještě coby student, požádal o celý rok individuálního studia.“

Severusovi se ta vzpomínka vynoří až nečekaně přesně. „Bylo mi šestnáct. Polovinu hodin jsem měl s Nebelvíry – bez urážky.“

Harry si tiše odfrkne.

„Pracoval jsem na dryáku na zabíjení draků... Měl jsem se stát nejmladším kouzelníkem, který kdy prezentoval svou základní myšlenku na Eurolektvarech.“ Severus přistoupí ke dřezu. Kuchyň je ještě menší než jídelna. Podle mužova názoru tady kdysi museli žít mudlové – nebo alespoň mudlorození. Pracovní desku se zapuštěným dřezem rámuje z jedné strany lednice a z té druhé starý sporák. Všechny spotřebiče někdo očaroval, aby je mohli pohodlně používat i kouzelníci. Nahoře na stěně visí skříňky se Severusovým sklem a několika lektvary z jeho soukromé sbírky, které nebyl schopen zpeněžit v Obrtlé ulici.

„Proč jsi chtěl zabíjet draky?“

„Protože to ještě nikdo jiný nedělal. Ne za pomoci lektvarů.“ Další Severusova myšlenka patří řediteli a vzpomínce na své mladší já. Vybavuje si, jak seděl proti Albusovi u jeho stolu a nepohodlně se ošival, zatímco tomu muži sděloval svou prosbu. Cítil se při tom jako idiotské děcko. Brumbál si dokonce ani nepřečetl jeho písemnou žádost. Povídal cosi o sociálních dovednostech, spoluúčasti a o přiměřené zábavě pro šestnáctiletého hochu. Tady máš citronový bonbon, poplácání po hlavě a běž si po svých.

Severus si uvědomí, že zatíná zuby. Ještě po třiceti letech ho ta vzpomínka rozpaluje doběla.

„Proč ne?“

„Existují snadnější způsoby, jak si s tím poradit. Obvyklou metodou je zvíře uspat a vytlouct mu z hlavy mozek. Dosud neexistuje jed vyrobený tak, aby zabil draka – nebo přesněji - zabil draka, aniž by zničil nebo kontaminoval všechny cenné části jeho těla. Dračí kůže je netečná vůči téměř všem lektvarům – a říkám téměř, protože může existovat nějaký, který jsme ještě neobjevili. Každopádně to znamená, že nelze počítat s lokální aplikací. Dýchací systém není praktický – potřeboval bys vzduchotěsnou sadu nástrojů, koncentrovanou dávku – a teploty uvnitř dračích plic.“ Severus zmlkne a zahledí se na nesourodé hrnky ve svých rukou. Nedělá tady žádnou

přednášku. Už není učitel.

„Severusi? Jsi v pořádku?“

„Ano... Unavený.“

„To já taky. Měl bys vědět... Taky jsem to nikomu neřekl. O – tobě a o mně. Takže speciálně za tohle se na tebe ve skutečnosti ani nemůžu zlobit... Ale pořád platí, že jsi neměl takhle zmizet... Myslím, že bych měl – jít.“ Potter se ani nepohne.

Severus přemýšlí, jak se vlastně dýchá. „Umím si představit, že zachránci kouzelnického světa absolvují jednu schůzku za druhou.“

„Nemám žádné schůzky... Něco mi domluvili na sobotu, jinak jsem volný. Více – méně.“ Harry po něm pokradmu pokukuje.

„Dělejte si, co se vám zlíbí, pane Pottere. Nikdy jste s tím neměl problém.“

„Co by sis přál?“

„Jít do postele,“ odpoví popravdě Severus.

„Dobrá.“ Harry se nezvedá. „Tak já – teda půjdu.“ Pak konečně vstane a stolek se zakymácí.

Dveře lednice se náhle zdají zcela fascinující. „Samozřejmě – bys mohl zůstat. Dnes v noci. Je nebezpečné létat unavený. Nad neznámým územím a tak...“ Nezmíní se o zjevné skutečnosti – že by Potter mohl vylétnout ven, za hranice ochranných kouzel, a odtamtud se přemístit kamkoliv potřebuje.

Mladší kouzelník vypadá, že lektvaristovu poznámku pečlivě zvažuje. „Říkali, že se dnes schyluje k dešti.“

„Pokud někdo chce riskovat vlastní život, není jistější způsob, než létání v bouři.“

„Nejspíš bych tady měl přenocovat,“ přikývne Potter.

„Možná to bude nejlepší,“ kopíruje Severus jeho pohyb. „Koupelna – je za ložnicí. Dej pozor, abys nevrátil do kotlíků. Noční košili najdeš v druhém šuplíku v prádelníku. Můžeš si vybrat mezi bílou a šedou. Obávám se, že nevlastním nic ve zlaté.“

Harry si odfrkne. „Nemáš tušení, jak už se mi z té barvy zvedá žaludek.“ Postává ve dveřích. „... Jdeš taky?“

„Budu tam za pár minut.“

„Dobře.“

Umýt konvici – hrnky – dát sušenky zpět do plechovky. Pak ještě talířek. Severus zamíří do jídelny, sundá z police útlý svazek – 'Numerologie pro idioty' – vsune ho pod nohu kuchyňského stolu, který utře. V jídelně vypustí ven sovu, srovná papíry a posbírání připínáčky.

Potterovo koště se opírá o stěnu vedle vchodových dveří.

Harryho brýle leží společně s hůlkou a ametystovou lahvičkou na nočním stolku. Když Severus vstoupí do místnosti, Potter rozlepi víčka a zabodne zelený pohled jeho směrem. Půjčená noční košile, kterou si oblíkl, je mu trochu velká, a tak si vyroloval rukávy. Leží otočený zády ke zdi a v uvítacím gestu odhrnuje roh přikrývky.

Sleduje, jak si Severus sundává župan a uklízí ho na háček. „Necháváš rozsvícenou lampu?“ mávne směrem k ozdobné lampičce v barvách zapadajícího slunce, jež visí nad postelí. Jedná se o jednu z ne příliš povedených bazarových koupí.

„Příležitostně. Jsem tady teprve pár týdnů a nerad bych se ve tmě o něco přerazil.“ Není to úplná

lež.

Harry si ještě trochu povytáhne rukáv a zvedne ruku. Mávne prsty, jako by držel hůlku. Lampa se rozzáří a mladý kouzelník se znovu uloží. „... Nepotřebuju hůlku. Pořád ji před bystrozory používám, ale – je mi k ničemu.“

„U mě je to stejné.“ Severus si s děsivou intenzitou uvědomuje každý svůj pohyb. Dokonce zapomněl, jak zalézt do postele, což je věc, o níž nikdy nemusel nějak zvlášť přemýšlet. Nejprve se zkusí posadit na pelest, pak vsune nohy pod příkrývku – položí se – dobře – přesně tak.

„Nenech mě urvat celý polštář jen pro sebe,“ ozve se Harry a náhle se ocitá velmi, velmi blízko – těsně přitisknutý k Severusovu boku, jako by se nikdy nerozdělili.

Mladík ještě pro ně pro oba upravuje podhlavník a lektvarista se nadzvedne. „Měl bych sehnat ještě jeden.“

„To není špatný nápad. Pro případ, že by se zase někdy tak neakceptovatelně zvrtilo počasí,“ zívne Harry.

„... Dobré slovo.“

„... Když říkáš.“

„Neakceptovatelně.“

Harry se přitulí. „Dobrou noc.“

„Dobrou noc... Žádné sny.“

„Žádné sny.“

Oba pár chvil mlčí. Pak se Severus otočí na bok, ovine Potterovi paži kolem pasu a přitáhne ho blíž.

Ráno Potter stále zůstává. Tedy ne v posteli, ale Severus ho nalezne v kuchyni.

Harry stojí u linky. „Udělal jsem vajíčka,“ říká a ukáže na pánev. Severus si nevzpomíná, že by kdy takovou vlastnil. Také si všimne, že 'Numerologie pro idioty' leží na pracovní desce. Letmo zkontroluje rozviklaný jídelní stůl, jen aby zjistil, že je teď vyrobený z tmavého lesklého dřeva, které se podle jeho názoru snad ani nevyskytuje ve volné přírodě. Všechny nohy perfektně sedí na nerovné podlaze.

„Jsem teď v přeměňování docela dobrý.“

„Vypadá to tak... Jak dlouho ti to trvalo?“

„Pár minut. Nebo tak nějak. Dlouho ne.“

Severus si poškrábe předloktí. Místo, kde kdysi bolestivě tepalo temné znamení, občas svědí.

„Myslím, že bych to dokázal vrátit do původního stavu, kdybys chtěl.“

Lektvarista pokrčí jedním ramenem. „Tehle je – poslouží.“

„Měl bych tě varovat – Zapracoval jsem taky na nohách tvého psacího stolu a vany.“

„Ach.“ Starší muž chvatně zvažuje, zda by se měl bránit kvůli jejímu umístění, ale pokud ho tím Potter nemíní popichovat...

„Posaď se,“ pobídne ho mladík a kmitá kolem linky.

Severus si všimne, že Potter přizpůsobil novému stolu i vzhled židlí. „... Lepší v přeměňování.“

„Jo – přál bych si, abych se mohl vrátit do školy a znovu projít závěrečnou zkouškou. Tady máš.“

Míchaná vejce ala Potter.“ Harry naservíruje vrchovatou porci nadýchaných žlutých vajíček na bílém talíři. Vzápětí vedle přistanou i dvě sklenice s džusem.

Severus až do této chvíle jídal z papíru a nápoje si naléval do kádinek. Nevlastní pánvičku, vařečku, talíře nebo dokonce sklenky na džus. „Řekni mi, že jsi nepřeměnil i jídlo.“

Harry postaví na stůl ještě podnos plný toustů a skleničku marmelády, aby byla jeho nabídka kompletní. „Nee. To bychom měli slaninu. No tak, najez se.“

Lektvarista zvedne jemu neznámou stříbrnou vidličku a s pozvednutým obočím vzhledne k Potterovi, který je ovšem z ničeho nic až příliš zaměstnán roztíráním marmelády na toust a odmítá jeho pohled opětovat.

Severus ví, že mezi nimi visí spousta věcí, o nichž by si měli promluvit. Probrat otázky týkající se povahy jejich současného vztahu i budoucnosti. Také je časem určitě všechny položí – až na to, že právě v této chvíli je podivně, dokonce až mimořádně uklidňující sledovat, jak Potter baští vajíčka, přikusuje toust s trochou marmelády – a pak se kochat jeho výrazem, když mladík smíchá v ústech chuť vajec a džemu a rozhodne se, že na tento nápad ještě nedozrál ten správný čas.

Oba mlčí.

Přestože je teď Potter odpočatý a sytý a po obloze zalité sluncem se honí jen pár obláčků, ani jeden z nich se nezmíní o nějakém odchodu.

Rutina. Snídaně, mytí, česání, oblékání, kontrola kotlíků-

„Tohle všechno jsou lektvary?“

„Tento ne.“

„A co to je?“

„Cukrová směs do lektvaru pro malá zvířata, aby jim chutnal. Přidám ho na závěr.“

„Když říkáš malá zvířata – nemyslíš děti, že ne?“

Vyběhnout ven do kůlny s dodávkami-

Osrik, jak se ukáže, není kluk.

„Hedviko! Nemůžu tomu uvěřit – Hedviko! Myslel jsem, že jsi- ty jeden příšerný bastarde, ukradls mi sovu! Pojď ke mně, děvče-“

Severus založí ruce a sleduje, jak se Potter muchluje se svou sovou. Klínek je pozoruje ze svého bidýlka a jeho nesouhlasný výraz hovoří za vše. Snape se na něj zamračí. „To ty jsi ho sem přivedl. Pottere – dej pozor na jeho – její – křídlo. Zahojilo se teprve před pár týdny.“

„Měla ho zlomené?“ ptá se mladík. „Ty sis polámala křídlo, holka?“ Harry na svého ptáka mluví, jako by čekal odpověď.

Severus rozdělí balíčky mezi ostatní sovy a cukají mu koutky, zatímco za jeho zády pokračuje bouřlivé vítání a jednostranná konverzace.

„Chceš, abych uvařil oběd?“ Harry se nepřevlékl zpět do svého zlatého hábitu a nových bot. Pobíhá kolem bos a ještě pořád v noční košili. Z úcty k dennímu světlu k ní přidal jedny ze Severusových kalhot.

Lektvarista na svém pracovním stole v koupelně pečlivě roztírá scvrklofik. Oblékl si na to jen košili. „Nejsi domácí skřítek.“

„Já vím. Ale ty jsi – zaměstnaný – a já nemám co dělat. Už je to nějaký čas, co jsem pro někoho

vařil, tak-“

„Kde ses naučil vařit?“

„Většinou z knížek. A od tety,“ zašklebí se. „Jenže v jejím pojetí znamená slovo 'okořenit' vrazit do toho celý kýbl soli. Tak mám něco nachystat?“

„Nemám hlad.“

„A co čaj?“

Severus jednou přikývne.

O pár minut později mu Potter přináší kouřící nápoj. Jelikož má Snape špinavé ruce, položí mu Harry šálek i konvici do ohbí lokte a zase zmizí.

Lektvarista ho slyší šmejdit po domě. Jako by se dotýkal jednotlivých věcí, prohlížel je, otevíral šuplíky-

Když je Severus hotov s přípravami, opláchně si ruce a usrkává už skoro studený čaj. Je dochucený jen malým množstvím mléka – přesně, jak ho má rád.

Umyvadlo v koupelně je opravené, stejně jako prostřední police ve skřínce.

Potter tiše dýchá do polštáře. Působí tak nevinně.

Severus náhle pocítí touhu probrat ho a dožadovat se vysvětlení, co přesně tady dělá. Musí mít nějaký postranní motiv. Co může chtít? Harry má přátele – úžasné pohledné čarodějky a kouzelníky, kteří ho jistě zahrnují city, pozorností a dary.

„... Co se děje?“ Jedno zelené oko se otevře.

Lektvarista si uvědomí, že zírá – možná už nějaký ten čas. „Nic.“

„Víš, v čem je léto speciální? Odpoledne přímo vybízí ke zdřímnutí. Slunko mě uspává.“ Jeho hlas je trochu chraplavý.

„A není to vším tím přeměňováním?“

„Děláš si srandu? Mohl bych ti vyrobit zámek a necítil bych únavu.“

„Skutečně.“

Potter se na něj zdola ušklíbne. Malátně se překulí a Severus letmo zahlédne nahou kůži v místě, kde se mladíkovi vykasá košile. Kalhoty Potterovi příjemně sedí kolem boků, ale jsou také příliš dlouhé. Manžety na nohavicích se mu rozlévají kolem kotníků. „Chceš zámek?“

„Nijak zvlášť. Jen si představ to uklízení.“

„Mohl by sis pořídit domácího skřítku.“

„Nechci domácího skřítku.“ Někdy v průběhu konverzace si Severus uvědomí, že se jeho hlas přizpůsobil tomu Potterovu.

„A co chceš?“

„...Jak laskavé, že se ptáte, pane Pottere.“

„Zabilo by tě, kdybys mi zase říkal Harry?“

„Co tady děláš?“ zašeptá ochraptěle Severus.

„Chceš, abych šel?“

„To jsem neřekl.“

„Tak něco pověz... Jsi tak tichý.“ Potter se natáhne a vezme ho za ruku.

Severus se nechá stáhnout na postel. Ložní prádlo je ještě pomačkané po předchozí noci. „Nejsem, opravdu... Tichý.“

„Možná se mi to jen zdá – už je to nějaká ta chvíle.“ Potter leží na zádech a přitahuje si jednu Severusovu paži k pasu. Prsty jejich spojených rukou se propletou. „Víš... Měli bychom oslavovat. Vím, že ještě pořád není oficiálně po válce, ale...“

„Neměl jsem náladu.“ Severus usoudí, že jelikož mu Potter vzal polštář, je jen spravedlivé použít jako náhradu mladíkovo břicho. Z Potterova těla sálá horkost, jakou se mohou pyšnit jen ospalci. Lektvaristovi visí nohy přes okraj postele, i když pokrčí kolena.

„Ani já ne.“ Harry mu volnou rukou prohrábne vlasy. „Šedivíš.“

„Jsem velmi starý.“

Harry ho jemně víská. „Úplná vykopávka,“ potlačí zívnutí.

„Nudím vás, pane Pottere?“

„Ne,“ prohlásí mladík a vyplázne jazyk. „Máš pohodlnou postel,“ zamumlá a pak zavře oči. „Prostě tady zůstanu ležet až do konce svých dní. Nevadí?“

Severus si představí Pottera, který spí celá desetiletí a obrůstá vinnou révou, už mu šediví vlasy a Weasleyovi ho ukládají do skleněného boxu a drží u něj nepřetržitou stráž. „Zasloužíme si odpočinek.“

„Říká pan *Koupil jsem dům a začal podnikat*.“

„Za první – ten dům není nic moc. A za druhé – nejedná se o nějak zvlášť výnosné podnikání.“

„Ale aspoň něco děláš. Já půl dne prospím. Někdy i víc. Nic jsem nedokázal.“

„Víš – já tohle všechno stejně dělám naschvál.“ Severus slyší vlastní hlas rezonující na Potterově břiše.

„Co?“

„Nic tvého nepřítele nerozruší víc než úspěch. Zní to dobře, nemyslíš? 'Copak jsi prováděl, ty starý umaštěný zrádce?' 'Trávil jsem čas na pobřeží renovací domu'-“

„Víš, že lidé už o tobě smýšlejí jinak.“

„Ne, nesmýšlejí.“

„Ale ano, smýšlejí.“

Vážně neexistuje důvod, proč Potterovi vyvracet jeho bludy. „Dobrá.“

„... Jsi v pořádku?“

Severus chce odpovědět 'ano'.

„Dáš si se mnou šlofika?“

Protentokrát to udělá.

► 6. kapitola ◀

Severus zabere sotva na hodinu.

Potter – může spát. A spát. A spát. Jako by spánek celý život odkládal a teď si konečně začal užívat nahamouněný čas. Když někdo použije slovo 'šlofik', rozhodně příliš nevystihuje stav

naprostého bezvědomí, v němž se právě nachází Harry.

Lektvarista sesbírá poštu shromážděnou na okenním parapetu, jehož povrch před časem opatřil lehkým lepicím kouzlem, aby odsud nic neodfoukl vítr. Všechny vzkazy jsou až do posledního adresované madame Patricii Velkolepé, výrobkyni lektvarů. Křestní jméno si Severus zvolil po babičce a příjmení převzal po své oblíbené profesorce z dětství. Ženská identita se mu jevila vhodnější i kvůli statisticky prokázané skutečnosti, že čarodějky - lektvaristky prodávají své zboží daleko lépe než kouzelníci. Navíc – když jsou vzorky vlasů použitelné do Mnoholičného lektvaru vyhrabané z popelnice stojící kdesi v zapadlé uličce za dámským salonem krásy, je jen logické, že nejspíš narazíte na něco ženského.

Sovy přinesly dvě nové objednávky, jednu zprávu s příslibem brzké platby od zákaznice, které nedávno poslal Znehybňující lektvar, a nakonec ještě podivně stylizovaný úřední dopis podepsaný jemu neznámými iniciálami. Severus si nad posledním listem povzdechne. Snadno si z něj vyloží skryté narážky na Měsíc a na okamžik se zamyslí. Pak odepíše: 'Ano, vaříme Vlkodlačí lektvar'. K odpovědi však připojí ještě zmínku o skutečně nekřesťansky vysoké ceně medikamentu, to pro případ, že by se jednalo o Lupina. Přijme i zbývající dvě zakázky - rozsáhlou objednávku lektvaru na hubení smrtipláštů³⁾, který nepoškozuje tkaniny, a – světe, div se – další jed na krysy.

Když se Severus na židli trochu nakloní na stranu, zahlédne skrze dveře do ložnice kousek Potterových nohou.

Potter se probudí tak akorát k obědu.

Mají kuře, těstoviny a mrkev. Severus by rád nabídl i lahev vína, kdyby nějakou našel.

„Je to výborné. Nevěděl jsem, že umíš vařit.“

„Vypadá to, že máme jednu společnou dovednost.“

„Nikoho neoklameš,“ prohlásí Potter s pozvednutým obočím. „Právě jsi mi složil zakuklený kompliment.“

„Co obvykle děláváš po obědě?“

„Pracuji.“

„A potom?“

„Pracuji. Spím. Když si obzvlášť troufám, mohu dokonce číst. Nebo se napít.“

„Brzdi! Taková divoká jízda by mě mohla zabít.“ Potter se zapře o opěradlo a balancuje pouze na dvou nohách své dřevěné židle, zatímco sleduje Severusovu činnost. „... Víš... Můžu odejít, kdykoliv si budeš přát. Nechci obtěžovat.“

„Už jsem na vaši přítomnost poměrně zvyklý, pane Pottere.“

Severus krájí, seká, drtí – trochu staromódně -

„Chyběl jsi mi.“

„Ty mně taky,“ řekne Potter. Široce se usměje a z ničeho nic i s židlí přepadne dozadu.

„Tim...“ jódluje Potter napříč celou stupnicí.

„Finnegan. Ztracený Finnegan – následující slovo je Finnegan.“

„Pamatuju si slova – jen tě ohromuju svým hlasovým rozsahem.“

„To sotva. Leda bys byl schopen přeměnit si hrdlo – což bych ti neradil, dokud popíjíš – ani kdykoliv jindy, když už jsme u toho – pokud ovšem neznáš nějakého kompetentního lékouzelníka – a i tak – kdybys ho změnil, poznával bys pak svůj vlastní hlas? Nebo bys měl pořád pocit, že ti někdo stojí za zády a mluví místo tebe...“ Severus zamrká. „Co?“

„Já nevím. Kolik jsi toho měl?“ Potter trochu zavravorá.

„Dvě.“

„A kolik si obvykle dáváš?“

„Jednu. Nemám žádné bonbony. Jsi příšerný zpěvák.“

„Ty nejsi o moc lepší.“

„Ovšem já, pane Pottere, v sobě mám dostatek studu. Ty ne. Klidně by ses předváděl před celým světem a zpíval – no jako teď.“ Severus se posadí na svůj nově přeměněný gauč. Na jeho žádost je černý a čalounění na dotek připomíná jemný semiš nebo drsnější samet.

„Jediní lidé, kteří mě kdy slyšeli zpívat, jsi ty anebo možná ještě nějaký šmírák, co tajně poslouchal s uchem nalepeným na dveře nebelvírských chlapeckých sprch.“

„Takže každý umaštěný perverzák v Bradavicích? Tak to jo!“

„Hm, od této chvíle budeš jediným umaštěným perverzákem, kterému kdy zapěju.“

„Omluv mě na okamžik, jen si tady omdlím. Ach – ne – chtěl jsem říct, dej si ještě.“ Severus se natáhne pro lahev svého speciálního likéru, který mu vzápětí mizí z dosahu. „Pottere!“

„Už ani neudržíš sklínku.“

„A ty ano?“

„Jsem v pohodě.“ Potter se podepře. „Můžu si sednout k tobě?“

„Je to tvůj gauč,“ odpoví starší.

„A tvůj domek.“

„Tvůj gauč v mém domku – jsi v mém domě – měl bys se mnou sedět na svém gauči,“ míní Severus.

Potter se k němu svalí. „... Netušil jsem, že ten kus nábytku tolik vydrží. Asi budu něco jako – jeden z nejsilnějších kohokoliv – vyrobil jsem ti gauč,“ prohlásí přesvědčeně.

„Tvůj gauč! Můj domek.“

„Dám ti ho. Jako dárek.“

„K narozeninám?“

„Jsou to mé narozeniny, ne tvoje.“ Potter se přisune blíž.

„No a co?“

„Kdy ses narodil ty?“

Severus se zamračí. „Šestnáctého listopadu.“

„Propásl jsem to, když jsme byli zavření,“ zachmuří se Potter. „Musím ti něco pořídit.“

„Nemám místo na další gauč.“

„Nebude to gauč. Vymyslím něco pořádného. Ne, že by tohle nebylo fajnové, zvlášť na první pokus. Nikdy předtím jsem pohovku nedělal.“

Severus sleduje Potterova ústa a je naprosto uchvácený. „Ach?“ Dál se nedostane.

Není to hezké.

Dobrá – Potterovi, který má velice podivný smysl pro estetiku, to tak může připadat. „Sundej – je.“ Severus těžce oddechuje a potahuje za nevídaný kus látky.

Konečně Harryho vysvobodí z kalhot a prohlíží si mladíkovo břicho, které je snad ještě bledší než zbytek těla. Snape se chopí příležitosti a olízne kůži kolem pupku. Chutná trochu slaně.

„Ach, prosím,“ žadoní Harry s rukama zabořenýma do Severusových vlasů a ve chvíli, kdy mu starší kouzelník strhává z jedné nohy nohavici, ztratí rovnováhu. Pro Snapea je to perfektní příležitost, aby svého mladšího milence povalil na gauč a zmocnil se jeho rtů. Když se k nim Severus přitiskne, Potter mu vnikne jazykem do úst a s hrdelním vrčením plným touhy mu je plení. Polibek je vlhký, chaotický a zoufalý. Nedočkávané prsty trhají knoflíky Severusovy košile a rozparek na kalhotách. „Postel?“

„Tady.“ Severus Pottera pevně obemkne nohama i pažemi, skloní hlavu a zaboří tvář do ohbí Harryho krku, kde se sytí jeho vůní.

„Kousni,“ zanaříká mladší kouzelník.

Severus se snaží trochu zpomalit, být opatrný. Nejprve oždibuje nabízenou šiji, pak vnitřní stranu Potterova zápěstí, nakonec sevře v zubech ztuhlou růžovou bradavku. Potter se při tom bolestivém štípnutí napne, vyrazí boky proti Snapeovu břichu a s tichým zanaříkáním proplete jejich prsty. Lapá po dechu a škube sebou, zatímco lektvaristova tak často krutá a sarkastická ústa pečují o jeho tělo a tiší bolest, kterou před chvílí sama způsobila.

A pak ho Harry z ničeho nic začne tahat nahoru, dokud Severus neseďí vzpřímeně, „Bude tě z toho bolet koleno?“ ptá se mladík.

Do Severusovy mysli pronikne skrze opar vzrušení podivná myšlenka. „Ve skutečnosti - už mě vůbec nebolí. Ne od-“

„Prima.“ Potter nepatrně švihne prsty a Severus ucítí v útrokách neodbytné mazlavé teplo.

„Kde ses to kouzlo naučil?“

„Mám ho z knížky. Kdo by to byl řekl, že je literatura taky k něčemu dobrá?“ odpoví mladík se samolibým úsměvem.

Severus mu ho velmi efektivně smaže z tváře - nasedne na mladíkův napjatý penis. Ucítí při tom jen nepatrné pálení, když Harry vyrazí vpřed.

Jejich pohyby jsou neohrabané, ano. Těžkopádné. Lektvaristu dokonce napadne slůvko 'nedůstojné'. Vůbec nedokážou sladit rytmus.

Je to fantastické.

„Skvělé.“

Tak dobře, skvělé – to by mohlo souhlasit. „Tvůj gauč potřebuje čelo,“ zaúpí Severus, zatímco se opírá o Potterovu hrud’.

„Kritizuješ – pcha.“ Harry mu rukama drtí boky a přitahuje ho při každém výpadu, dokud do něj Severus nenaráží.

V krbu nehoří oheň, a tak místnost osvětluje jen lampa stojící poblíž lektvaristova psacího stolu. Pohovka se houpe a otřásá v rytmu milování. Severus přemítá, zda ji Harry přeměnil z nějakého kusu nábytku, který strukturou materiálu odpov-

Nohy na pravé straně gauče vypoví službu a oba zaneprázdnění muži se s hlasitým žuchnutím ocitnou rozvalení na podlaze jídelny. Jejich nezadržitelný pád je doprovázen nelidským výkřikem,

za jehož původce Severus označí Harryho, i když všechny důkazy svědčí v pravý opak.

„Au.“

„Promiň – jsi-“ Harry má tu drzost málem se udusit smíchy. „Jsi v pořádku?“

„Ne. A pokud se chceš vyhnout kruté odplatě, měl bys raději rychle dokončit, co jsi začal. Ovšem nějakým méně krkolomným způsobem než před chvílí, řekl bych,“ upozorní Severus a přetočí se na záda.

„Víš, stačilo by přiznat, že se ti to takhle dole víc líbí,“ směje se Harry.

V odpověď Severus založí ruce a zvedne kolena. „Kdybys byl tak laskav,“ protáhne.

Podlaha z tvrdého dřeva pod Snapeovými zády je – měkká? Celou jídelnu teď pokrývá vínově rudý koberec. Harry se vyškrábe nad Severuse a políbí ho na tvář, na čelo, na rty-

Do svého milence vstoupí jemným tlakem, jenž není doprovázen žádným nepříjemným třením, jen kluzkým pocitem naplnění. „Harry?“

„Severusi,“ odpoví Harry a lektvarista v té chvíli nedokáže říci, zda ten podivný svit v mladíkových očích způsobuje nějaká emoce nebo jen vypitá starorežná.

„Taháš mě za vlasy.“

„Ach – Bož – promiň.“

Harry posune dlaň a omluvně prohrábne hebké a až na pár stříbrných nitek černé prameny.

„To neznamená, že máš přestat,“ zamračí se starší muž a pak se oba vrhnou do víru vášně. Potter do něj horečně přiráží, Severus se prohýbá v bedrech a vychází vstříc jeho neúnavnému plenění. Harry zvládá dráždit každé citlivé místo lektvaristova těla - potem zvlhlou dlaní se mezi jejich přitisknutými břichy věnuje Snapeově dychtivé erekci. Nemusí se příliš namáhat. Každé polaskání naběhlého mužství vynáší Severuse výš a výš, blíže ke slastnému zakončení.

„Jed’ – jed’ – jed’,“ povzbuzuje Pottera, dokud se to slovo neslije v pouhé přiškrcené úpění někde v hloubi jeho krku, pak napne svaly na nohou a se sladkým pocitem vyvrcholení potřísni milencovu zaťatou pěst.

Ach, stálo to za to.

Harry zdvihne mazlavé prsty k ústům a špičkou jazyka objede jejich konce. Pravou bradavku má zarudlou předchozí Severusovou péčí. Teď už uspokojený lektvarista k ní natáhne ruku a jemně za ni zatahá.

Harry si s výkřikem přitlačí jeho dlaň k hrudi a v extatickém oparu se divoce noří do tepla druhého muže, dokud nezkolabuje do ochotné čekající náruče.

Ještě dlouho poté se ani jeden z nich nepohne.

„... Budou mě potřebovat kvůli-“ Potter zmlkne a povzdechne si. Pak pokračuje, ale s určitou obezřetností, jako člověk, který se prodírá hustým křovím. „Lidi právě teď potřebujou *Chlapce, který přežil*. Ne – Já vím, že pro mnoho z nich jsem jenom něco jako symbol. Ale symboly jsou důležité. A pokud to pomůže Bradavicím – pokud to pomůže Svatému Mungovi – budu se každý víkend ukazovat a budu mávat a nechám si potřásat rukou. To jim dopřeju. Ale... Zasloužím si taky žít. Když si odbudu povinnosti.“ Harry zírá na lampu nad postelí. „Je mi pětadvacet, víš? Už mám načase.“

Snape pozvedne obočí. „Načase?“ zopakuje.

„Načase najít si vhodného přítele.“

„Netuším, proč si myslíš, že bys ho měl hledat právě tady.“

„Mizero.“

Severus probudí Pottera svou noční můrou. Je ukolébán do spánku polibkem.

Potter neodchází.

Zůstává v domě až do dříve zmiňované soboty, kdy na sebe navlékne zlatý hábit a řekne Severusovi, že se vrátí, jak nejdříve to půjde.

Lektvarista, který je poprvé po dlouhé době zase sám, se rozhodne podniknout výlet do města a pod vlivem Mnoholicného lektvaru tam nakoupit nějaké potraviny.

Při té příležitosti si dá v pekárně čaj a listuje výtisky Denního věštce z posledních dní. Zprávy nejsou nijak zvlášť zajímavé, dokud se nedostane zhruba do poloviny týdne, kdy palcové titulky hlásají:

CHLAPEC, KTERÝ PŘEŽIL – POHŘEŠOVÁN!

Článek pod nimi líčí veskrze poutavý příběh o šesti nevysvětlitelně zmatených bystrozorech, ukradeném koštěti, otevřeném okně, narozeninovém večírku bez oslavence a o jednom ztraceném zachránci kouzelnického světa. Jediné oficiální vyjádření zní 'bez komentáře', ale jinak se ze všech stran šíří divoké spekulace. Doprovodná fotografie zobrazuje netknutý narozeninový dort a pár silně roztrpčených hostů.

Čtvrteční odvážná otázka zní:

KDE JE HARRY POTTER?

Noviny citují dva hlavní experty (o jejichž specializaci se nikdo nezmiňuje), kteří se shodují, že Harry Potter byl s největší pravděpodobností zajat Smrtijedy. Jeden tvrdí, že je Potter mrtev, zatímco druhý připouští možnost, že žije a únosci jej hodlají vyměnit za imunitu nebo propuštění vězňů.

Páteční vydání vyznívá poněkud pochmurněji:

CHLAPEC, KTERÝ ZŮSTAL – NAŽIVU?

Může se pochlubit rozhovorem s mudly, kteří mladíka vychovali, a s Remusem Lupinem, jeho kmotrem-

„Zbožné přání.“

Autor k tomu titulu dodává, že se v Lupinově případě jedná o 'adoptivního kmotra'.

Podle Severusova názoru je možnost vybrat si a osvojit kmotra naprostým popřením podstaty celého léty prověřeného systému.

Lupin reportérům sděluje své skálopevné přesvědčení, že Pottera získají zpět.

Nicméně, když to Severus shrne, nejvíc se mu zamlouvá dnešní titulek:

POTTEROVSKÁ DETEKTIVKA.

Ministerstvo v něm podává oficiální komentář: 'Tento případ řešíme.' Noviny zpovídají jednoho ze zmatených bystrozorů, jenž plačtivě přiznává, že si vůbec nevybavuje události předcházející tomu 'hrozivému útoku'. Článek rovněž dává lidem pramalou šanci, že by se Potter mohl objevit na plánovaném odhalení památníku válečných veteránů v Ottery St. Catchpole.

„Ještě čaj, slečno?“

„Ach – ne, děkuji.“ Severus poskládá noviny a prohlédne si vlastní ruce, aby se přesvědčil, že ještě nezačala zpětná přeměna.

„Je to napínavé, co? Všichni nosíme zlaté stuhy, dokud ho nenajdou – bůh žehnej jeho ubohému srdci,“ zamlaská majitelka podniku a potřese hlavou.

Teprve později, už s plnou náručí balíčků, si Severus dovolí přemýšlet o místnosti plné Harryho přátel a takzvané rodiny. Před očima se mu odvíjí scéna vycházející z obrázku v tisku. V duchu vidí i Harryho, jak se v jakési tmavé místnosti převléká do svého zlatého roucha. Pak dorazí lektvaristova sova – přesměřovaná kým?

Harry tenkrát věděl, že musí jít na oslavu narozenin – svých vlastních narozenin.

A místo aby jen přijal poslaný dárek a nechal to plavat, rozhodl se postavit šesti bystrozorům, spáchat drobnou krádež a pronásledovat Severusovu sovu, Merlin ví jak-

Vybral si Severuse.

Potter se objevuje na prahu v osm hodin a třicet tři minuty večer. Nese si malý kufřík.

„Máš hlad?“

„Jako vlk. Nemusel jsi na mě čekat. Ani jsem nepočítal, že něco nachystáš.“

„Doufal jsem, že tě zítra výčitky svědomí donutí vařit na oplátku. Musím vyrobit várku léku na vdovské prokletí.“

„Vidíš? Věděl jsem, že potřebuješ domácího skřítku. Nebo alespoň pomocníka. Rozhodl jsem se, že ti vyrobím nádobí. Chybí ti.“

„Jedna sada by se možná hodila,“ připouští Severus. „Jaký – jsi měl den?“

Potter se posadí ke stolu. „Dlouhý,“ povzdechne si. „A ty?“

Po chvíli oba zjistí, že jsou v mluvení o nákupech stejně zdatní jako v tlachání o jídle. Pokud se jídlo a nakupování zkombinují, konverzace plyne velmi hladce.

„Ten útes...“ nadhodí Potter, „je z dostatečně silného kamene?“

Severus se probere s něčí hubenou nohou natlačenou mezi své vlastní. Na hrudi mu spočívá cizí ruka.

Ještě pořád mu to připadá jako nějaký povedený vtípek. Harry leží v jeho posteli a tiskne se k němu tak těsně, až lektvarista cítí tlukot jeho srdce.

„Vzbudil jsem tě?“

„... Ne.“

Ruka se trochu odsune, takže se břicha Harryho prstů letmo dotýkají Severusovy kyčle. „Nevadí?“

„Nevadí.“ Severus cítí vzadu na krku horký dech a odolává nutkání zaúpět. Konečky prstů vklouznou pod kabátek pyžama a pálí ho na nahé kůži.

„A tohle?“

„Taky ne,“ vydechne lektvarista. Potterovo koleno se vtlačí hlouběji mezi jeho vlastní a neposedná ruka přejíždí vzhůru a zase dolů.

„Zbožňuju tvé břicho. Rád se ho dotýkám.“ Harry se otre tváří o Severusův krk a povzdechne si. „Tvé břicho mi chybělo.“

„... Není na něm nic zvláštního.“

„Je to tvá nejměkčí část.“

„Líbí se ti jen proto, že ti dovolím, aby ses ho dotýkal.“

„Ne. Líbí se mi *a ještě navíc* mi dovolíš, abych se ho dotýkal... Podíváš se na mě?“

Severus se přetočí na záda.

„Pomohlo by, kdybys otevřel oči,“ podotkne Harry.

Lektvarista mu vyhoví. Strop nad Harryho hlavou osvětlují sluneční paprsky. Skoro černé mladíkovy vlasy trčí na všechny strany. Jizva na jeho čele vypadá jako klikatá bílá čára. Teplo sálající z postele mu zbarvilo tváře do červena. „Zdravím, pane Pottere.“

„Nazdárek, profesore – teď bych ti vlastně měl říkat mistře Snape, že?“ Jeho smaragdové oči září dokonce i v šeru ložnice.

Potter se podepře na lokti a přeběhne prsty po citlivé pokožce.

„Mistře – na to bych si i dokázal zvyknout.“

„Sklapni,“ zasměje se Potter a zaboří tvář do Severusova ramene. „Dobré ráno.“

„Ano. To je.“

Harry si hraje se svou sovou, píše dopisy, pomáhá v kuchyni a přemění mu sadu sklenic na nápoje, vedle níž by kdejaká profesionální práce bledla závistí.

„Tohle všechno opravdu nepotřebujeme.“

„No jo. Nechal jsem se unést. Jenže jakmile jsem zjistil, jak na to... Možná některé z nich někomu daruju. Jednomu ze svých bystrozorů dlužím omluvu.“

„Pročpak?“

„No... Měli jsme všichni takovou debatu o tom, že sem chodím. Chtějí vědět, kam mizím. Všichni byli naštvaní, padala silná slova, sem tam prolétlo i nějaké to kouzlo- Na jednoho z nich jsem byl trochu tvrdý. Ale člověk si musí nastavit hranice. Můžou mě hlídat, dokud jsem v Bradavicích – ale sem mě zkrátka budou pouštět samotného. Mimochodem – dozvěděl jsem se, že tvůj dárek mi nechala doručit ředitelka. Říkala, že od tebe očekává dopis, takže minimálně jedna osoba ví, že jsme my dva pořád v kontaktu. A požádala mě, zda by ses tentokrát mohl v adrese vyhnout oslovení 'Velká uječená harpyje'.

„Copak to není její křestní jméno?“

Severus se zahledí na úvodník Denního věštce. „Žij tady.“

„... Budeme se muset připojit k letaxové síti.“

„Souhlasím.“

„Tak jo,“ řekne Harry a pokračuje v přeměňování sady hranatých brčálově zelených a jako papír tenkých talířů.

O deset minut později se Potter rozchechtá.

Existuje mnoho věcí, o nichž spolu nemluví.

Severuse jakákoliv zmínka o řediteli dohání k zuřivosti, rozmrzelosti, nebo k záchvatu tichého

osamělého pláče - v závislosti na kontextu. Témata jako ministerstvo, válka, procesy se Smrtijedy – díky všem se cítí nesvůj a není schopen vést slušnou konverzaci.

Ani Potter nemluví rád o Albusovi. Rovněž nenávidí diskuse o válce, ministerstvu, bystrozorech, Smrtijedech, bývalých Smrtijedech, svých rodičích, Dursleyových, Pobertech, svých školních letech v Bradavicích, Remusi Lupinovi, Sírui Blackovi, Weasleyových- „Nelíbí se mi, když musím o kterémkoliv z nich přemýšlet, zatímco jsem tady.“

„No, tím se vše vysvětluje.“

„Ne – to je jako – jako – vnější svět je tam venku – a my jsme tady. Nemám rád, když se ten druhý svět dostane dovnitř... Řekl jsem Ronovi a Hermioně, že s někým žiju. Tvrdí, že ze mě mají radost. Něco se doneslo i Remusovi. Chce se seznámit s 'mým vyvoleným'.“

„Uf. Tak bys mě nenazval!“

„A kdo říkal, že mluvím o tobě?“

Snape po něm hodí polštářem. Teď už jich vlastní slušnou hromadu, skoro ve všech barvách. Některé mají dokonce střapce – jedno z Potterových přeměňovacích stadií. Moc parády nenadělají, ale slouží jako perfektní munice.

Zájemce o Vlkodlačí lektvar se ozve znovu a přidá otázku-

„Tohle je směšné.“

„Proč?“ zajímá se Harry.

„Protože, Pottere, se Vlkodlačí lektvar nedá skladovat. Chtějí množstevní slevu – Sice bych ho mohl uvařit čtyřicet dávek, ale jen tehdy, pokud by měli přístup ke čtyřiceti vlkodlakům, co ho okamžitě vypijí...“ Severus zamrká. „Přece si nemyslíš – to určitě ne.“

Potter se k tomu problému staví opatrně. „To je spousta vlkodlaků.“

Je to skutečně spousta vlkodlaků. Madame Velkolepá se se čtyřmi z nich setká v zadní části jedné z nejzchátralejších putyk v Obrtlé ulici. Jistý 'Lord' se zjevně rozhodl, že by mohl ve svém vlastním zájmu mít pod kontrolou jisté klíčové osoby v jistých organizacích. Určitá skupina vlkodlaků, pevně spjatá s oním 'Lordem', mu velkoryse věnovala vysoce nakažlivé sliny a vše, co pak museli jeho přísluhovači učinit, bylo naočkovat jimi dotyčné klíčové figury. Pak byli všichni vydírání. Někteří se nechali zmanipulovat – jiní ne.

Během schůzky s lektvaristou trvají na jeho naprosté mlčenlivosti. Dokonce mají tu drzost použít na něj neurčité výhrůžky ohledně jeho života, jako by Severus nevěděl, že třímá v rukou společnou budoucnost té podivné smečky. Všichni také svorně nenávidí ostatní vlkodlaky.

Severusovi se okamžitě zalíbí.

Nabídne jim už ne tak přemrštěnou cenu za dávku.

Oni přijímají.

„Týden vaření za cenu třicetidenní práce. Vypadá to na dobrý měsíc.“

„A co budeš dělat s jeho zbytkem?“

„Věnovat se výzkumu. Svě první lásce.“

„Zabíjení draků?“

„Kdo ví.“

„Jeden by řekl, že bys mohl... Tady nebude na práci zrovna moc místa.“

„Budu si někde muset pronajmout nějaké prostory. Není možné, aby nám před domem korzovali vlkodlaci, kteří si potřebují vyzvednout svou dávku.“

„Mohli by se dopravovat letaxem přímo do tvé laboratoře,“ usmívá se blaženě Potter.

„Ano, pokud bych nějakou...“ Severus vrhne na svého společníka postranní pohled.

„Něco jsem ti vyrobil. Možná bys chtěl zkontrolovat zadní východ, hm? Všechno nejlepší k předčasným narozeninám!“

Severus se ani neobtěžuje vysvětlováním, že jeho dům nemá žádný zadní východ – protože zkrátka ví, že až se podívá správným směrem, prostě ho tam najde. A mimo to- „Vysekal jsi ho do skály?“

„Mělo by to být perfektní – až na větrání. Říkal jsem si, že tuhle drobnost bys možná raději zařídil sám. Nakonec, budeš to ty, kdo bude tam uvnitř dýchat. Pokud bys potřeboval víc místa – stoly – police – můžu se o ně postarat.“

„Jako ses postaral o gauč?“

„Postaral jsem se o gauč! Dneska vypadáš dobře, vykoupej se se mnou.“

Harry se v domku zdržuje zhruba stejně často, jako tam není. Po *Chlapci, který přežil* je stále vysoká poptávka. Každý týden dojde k nějaké hádce – ať už se jedná o jeho přidělenou stráž, které se musí pravidelně vyhýbat, když se chce dostat zpět do domku, o ředitelku, Weasleyovy, Lupina – o jeho neustálé mizení.

Severus odmítá většinu žádostí pro madame Velkolepou. Zařizuje si laboratoř (jeskyně se spoustou plochých výstupků a menším počtem docela solidních polic) a investuje do několika nových kotlíků.

Potter si osvojí zvyk nechávat mu na krbové římse hrst mincí, kdykoliv se na čas objeví. Pokaždé zamumlá cosi o tom, jak nerad s sebou tahá drobné. Ani jeden z nich nerozmazává skutečnost, že se za 'drobné' dají považovat všechny kouzelnické peníze. Jedná se o Potterův způsob, jak přispět do domácnosti i něčím jiným než jen otřesně přezdobenými koberci, záclonami a ručníky. Severus to tak má raději, než když Potter tajně podstrčí peníze do plechovek pod dřezem, a způsobí tak dokonalé zmatky v účtech.

Ne, že by mu vadilo být špinavým tajemstvím Harryho Pottera. Rozhodně to považuje za lepší variantu, než třeba přijít o Harryho, nebo si nechat spílat od Weasleyových – ale je mu jasné, že Pottera už takové uspořádání pomalu zmáhá.

K něčemu se schyluje. Cítí to v kostech.

„Musím jít.“

Severus sleduje Potterovo zápasení se zlatým hábitem – občas je rudě lemovaný, jindy zase lesklý – a neptá se, kam se mladík chystá. Nechce vědět ani to, kdy se vrátí. Nepochybuje, že kdyby se jejich role obrátily, Harry by to z něj bez obalu páčil. On sám se však zmůže maximálně na: „Vařím dnes večer pro dva?“ Nejedná se o příliš rafinovanou otázku, Potter ho má prokouknutého skrz naskrz, ovšem předstírá, že to tak není.

„Ano,“ odpoví Harry. Nebo také: „Dneska jsem na řadě já.“ Pokud zní odpověď ne, tak jako dnes, prohodí něco jako: „Nee. Budeš mít celý dům pro sebe. Nepořádej žádné divoké večírky

a pokud si pozveš některé ze svých ostatních kluků, řekni jim, aby do půlnoci vypadli.“

„Nebo co?“

„Nebo je vyhodím.“

„Je to můj domek,“ prohlásí Snape, jen aby trochu rozvířil kalné vody.

„No, pak prostě uspořádám převrat, to zvládnou levou zadní, svrhnu ministra a prohlásím se císařem. Domek tak bude patřit mně a vyrazím si z něj, koho budu chtít,“ rozhodne Potter. Očarované boty mu těsně obemknou kotníky. „Pokusím se vrátit, co nejdřív to půjde.“

„Je to tvůj život, Pottere – nepatříš mi.“ Severus se vrátí ke škrábání svých poznámek.

„... Proč tohle děláš?“

„Co jako?“

„Chceš mě tady, že jo?“

„Ano, pane Pottere, a čím dříve vypadnete, tím spíš se můžete vrátit a zahltit mě vyprávěním o vnějším světě.“

Potter vleče košťe ke dveřím. Ozývá se drhnutí štětín o podlahu. „... Musíš celou dobu být takový miz...“ mumlá si mladík pod fousy.

„Nechám ti večeři v ledničce.“

„Nemusíš se obtěžovat.“

„Na tom nesejde. I tak budu vařit pro osm lidí-“

„Osm?“

„Zbytek mých milenců.“

„Sklapni – umaštěný mi-“ zachechtá se Harry a vrzne vchodovými dveřmi. Klapnutí bot, zasvištění košťe, bouchnutí zavírajících se dveří-

A je ticho. Severus odsune účetní knihu, podepře si bradu dlaní a usměje se.

Na jakési dobročinné akci se někdo pokusí připravit Pottera o život. Harry se následující dva týdny ukrývá v domku a odmítá o tom mluvit.

Severus by čekal, že jej bude vaření čtyřiceti dávek Vlkodlačího lektvaru zmáhat mnohem více. Možná tomu tak není, protože ho nikdo nerozptyluje, ale v duchu spíš předpokládá, že si z posledního setkání s Voldemortem odnesl pár neobvyklých schopností. Podobně jako Potter, který je bez problémů schopen přeměnit hromádku štěrků na sadu broušeného skla.

Vlkodlaci skrývají tváře pod kapucí a pro lektvar se do laboratoře dopravují v pravidelných intervalech. Nikdy madame Velkolepé neodhalí svou totožnost, ale platí včas.

Severus opět začíná držet krok s odbornými časopisy. Nechá si poslat brožury vytištěné u příležitosti konference 'Eurolektvary'.

„Eurolektvary? Kdy se to koná?“

„V červnu.“

„Pojedeš tam?“

„Uvažuji o tom.“

„Jako madame Velkolepá nebo Severus Snape?“

„Neměl bych se celý týden dopovat Mnoholičným lektvarem. Budu vystupovat sám za sebe – pokud se zúčastním.“

„Nebude to nebezpečné?“

„Inu – člověk se nemůže schovávat donekonečna.“ Lektvarista si uvědomí, že právě z jeho úst to zní docela podivně. Ale co - možná, že když se jen jedinkrát za život někam vypraví, nebude to tolik bolet.

Nakonec skutečně odešle přihlášku s nabídkou, že na konferenci vystoupí. Sice ještě pořád netuší, jak zabít draka, ovšem ovládá techniky vaření a individuálních úprav vlkodlačího lektvaru. V náhlém návalu optimismu ještě jednou překontroluje zásilku podepsanou jeho jménem, za níž je připojena poznámka 's doprovodem'.

O týden později obdrží dopis.

Severus Snape přednese úvod do přípravy vlkodlačího lektvaru v neděli v devět hodin ráno v pomocné laboratoři.

„Pošli mi pohlednici,“ houkne Harry.

„Myslel jsem si, že by sis mohl ve svém rozvrhu vyšetřit nějaké místo a přidat se ke mně.“

Potter zamrká. „Je to v červnu.“

„Nenapadlo mě, že by si tě měl člověk rezervovat roky dopředu.“

„Ne, to jen... Jen to celé proběhne v červnu. Zveš mě, abych s tebou na týden odcestoval - v červnu.“

„Možná tě to bude strašně nudit. Ukaž se třeba jen na jeden den, pokud chceš. Nějak tě zamaskujeme – navíc zrovna ve Vídni nebude Harryho Pottera nikdo hledat. Pro Merlina – co se děje?“

Potter se Severusovi pověsí kolem krku a drží se jak klíště.

„Co?“

„Nic... Je hezké vědět, že se mě nechystáš zbavit.“

Potter odněkud přitáhne vánoční stromek a dvě snítky jmelí.

Severus je od rána do večera týrán ve jménu vánočních tradic.

Štědrý večer stráví v domku. Lektvarista dostane křeslo do laboratoře, pár knih, o nichž se zmínil, že by si je přál, a Pottera s mašlí.

Na vánoce ráno odchází Harry do Doupěte. Vrací se s náručí plnou dárků a jeden z balíčků v pestrobarevném obalu podává Severusovi.

Balík je nadepsán 'Pro Harryho vyvolenou osobu'.

„Co je to...?“

„Ech. To ti posílá – to je weasleyovský svetr. A myslím, že se domnívají, že jsi dívka... Tak se tolik neřehej. Něco rozbiješ.“

Jednoho šedivého středečního odpoledne přivede Harry do domku hosta.

Severus není na jeho příchod předem upozorněn. Po dlouhém úmorném dopoledni stráveném v jeskyni si na chvíli odskočí do kuchyně, jen aby neplánovaně přerušil Harryho čajový dýchánek s Lupinem. Harry má na sobě rudý hábit a s nohama křížem sedí na gauči. Vlkodlak je oblečený

jako obvykle – v ošuntělém svetru.

„Severusi,“ ozve se Harry.

Lupinovi se rozšíří oči.

„Otevřu lahev vína,“ usoudí Severus.

Nejde to dobře – ale vyhnou se krveprolití, aspoň tak.

„S obědem si nedělej starosti. Nemám hlad.“ Potter se odšourá do ložnice a úplně oblečený a dokonce v botách se zachumlá pod peřinu.

Harry si při milování jen zřídka volí pasivní roli. Nemá ji tolik v oblibě jako Severus. Předtím a potom potřebuje pevné objetí a má to rád jen tváří v tvář.

Harry si kouše ret.

Severus se pohybuje mučivě pomalu. S houpáním v bocích vstupuje do mladého těla pod sebou a vyplňuje ho tak jemně a kompletně, jak jen dokáže.

„Trochu víc,“ prosí Harry. Prsty má propletené za Severusovým krkem, nohy omotané kolem jeho hrudi. „Víc – ach – tam.“

Potter možná působí poněkud zaraženě, ale potřebuje jen málo povzbuzení. K vrcholu dospěje velmi rychle. Pevně přitom svírá milencova záda a zarývá do nich nehty, po kterých zůstávají zarudlé značky.

Snapeovi to trvá o něco déle. Mladík se mezitím trochu vzpamatuje a pozoruje ho. Severus musí zavřít oči. „Rád se na tebe dívám,“ šeptá Harry. „Koukni se na mě.“

Starší kouzelník se vpíje pohledem do Potterových dokonale zelených duhovek – a pak je bez varování vtažen dovnitř. Na jeden kratičký okamžik se jejich vědomí vzájemně dotknou.

Potter mu položí dlaň na tvář. „Nikam neodcházím.“

Severus bezmocně vyvrcholí.

Nějaký čas poté leží po Harryho boku a ani při nejlepší vůli nedokáže potlačit špatné vzpomínky. Ani jeden z nich nemluví – ale každých pár minut si vymění cosi jako mentální pomazlení.

„... Myslel jsem to vážně. Už jsem čelil horším než je Remus. Jen si na tu myšlenku musí zvyknout. Jako všichni ostatní.“

„To slůvko 'všichni' zahrnuje celý kouzelnický svět?“

„Mm-hm,“ zamumlá Potter.

Ticho.

„V zimě není slyšet moc cvrčků, co?“

„Ne... Nestrávil jsem celý den v posteli od toho týdne, kdy jsem koupil domek. Co tak něco podobného naplánovat na zítřek?“

„Mohli bychom si objednat večeři... Chceš dnes v noci nechat svítit?“

„Je mi to jedno.“

Potter zvedne ruku a lampa zabliká.

► Epilog ◀

Severus se nedá považovat za úplného samotáře, ne v pravém smyslu slova.

Pravda, většinu času tráví jen na dvou místech – v Potterových komnatách v Bradavicích (ten kluk je nejen nejsilnějším kouzelníkem snad v celé Evropě, ale dosáhl i vysokého postavení asistenta famfrpálového trenéra a navíc supluje za Lupina, když má vlkodlak 'své dny') a ve 'Snapeově domku'. (Tak jeho 'rezidenci' pokřtili reportéři v palcových titulcích Denního věštce. Nikdy ji ve skutečnosti neviděli a zjevně předpokládali, že je daleko prostornější). To však neznamená, že se nikdy nedostane mezi lidi. Všechny nutné pochůzky a shánění přísad do lektvarů vyřizuje ze zásady osobně.

Když má dobrý den, podaří se mu nerušeně nakupovat celou jednu hodinu, než se stane následující:

„Pane Snape – Severusi Snape! Roy Všetečka – Blesk pro kouzelníky – mohu vám položit pár otázek – je pravda, že jste s Harrym Potterem ve při?“

Severus po jednom vybírá broučí očka. Trvá to déle, ale je to jediný způsob, jak zaručit jejich kvalitu. „Ne,“ prohlásí a naplní plechovku půl uncí zmíněné přísady.

„Co říkáte na pomluvy, které tvrdí, že se Potter stýká se známým povalečem Krasoňem Vesmírným?“

„Naprostý nesmysl,“ řekne Severus. „Nechte mě být.“

„Už jen pár otázek, pane Snape,“ nevzdává se reportér a probírá se hromádkou papírů s poznámkami.

Severus si všimne, že ten muž má zuby jako Zlatoslav Lockhart. Rychle proklouzne kolem regálů k pokladně.

„Vezmete si dnes nějaké celé netopýry, mistře Snape?“

„Čtyři – od každé velikosti jednoho. A po cestě mi přibalte tři ocásky – krysí, co nejdelší.“ Zatímco Severus čeká, než obsluha vyřídí jeho objednávku, zaměstnává se prohlížením ošatek se semínky vedle kasy.

„Pane Snape! Pane Snape! Filip Tvrdohlavý – Spojené řeči-“

„Ouou! My ho viděli první! Pane Snape – Roy Všetečka, Blesk pro kouzelníky-“

„Ano, to už jste říkal,“ oduší lektvarista a vybere si váček se směsí semen.

„Co si myslíte o nové knize Draca Malfoye – 'Smrtijed ve mně'?“

„Je to brak. Spousta nafouknutých pomluv předkládaných jako skutečnost. Nepochybuji, že na ní vydělá miliony. A teď mi dejte pokoj.“

„Pane Snape – SPKPD nedávno odsoudila vaši práci – vaše reakce, komentáře?“

„Co je SP-“

„Společnost proti krutému pronásledování draků.“

„Nikdy jsem o nich neslyšel – a nepronásleduji draky. Umírají, to ano, ale s pronásledováním to nemá nic společného.“

Prodavač se vrací a předává mu krabici a balíček s ocásky. „Jsou omráčení, pane, neměli by se hýbat asi tak dvě hodiny. Připíšu vám to na účet.“

„Děkuji vám.“ Snape se otočí a prudce vrazí do dalšího novináře.

„Pan Snape – Severus Snape – Ilze Bájecná, Deník Zázračný mág – jaké to je, spát s Harrym

Potterem?“

Severus zamrká. „Náročné na kolena. A teď mě omluvte.“

Jeden dosti nechvalně známý kouzelník vypráví novinám příběh o prodloužené schůzce s Harrym Potterem. O tři dny později ho přepadnou tak kruté žaludeční křeče, že musí být hospitalizován.

„Severusi!“

„Ano?“

Harry skloní Denního věstce. „Můžeš mi to nějak vysvětlit?“

„Vypadá to, jako by snědl něco, co mu nesedlo.“

„Řekni, že to není smrtelné.“

„Není to smrtelné.“

„Už to nedělej,“ žádá Harry. „Ale oceňuji tvůj zájem.“

Na štědrý večer přicestuje letaxem.

„Ach, Severusi – už jsi tady. Haló, všichni! Severus se konečně ukázal,“ usmívá se Bill. „Jenom tě popichuju. Mohu si od tebe převzít dárky? Dám je pod stromeček.“

„Ach – ano.“ Severus se vzdá pečlivě zabalených a popsaných balíčků. „Děkuji,“ dodá. Doupě je vyhřáté, přelidněné a vzduchem se line vůně vařených pokrmů.

„V pohodě. Máma s tebou chce mluvit.“

„Kvůli čemu? Copak už se dost nenakřičela?“

„Chce, abys z Harryho udělal poctivého muže. Vypadá to totiž, že se na tebe dost upnul a tak. Taky ti letos upletla svetr.“

„Doufám, že není zase růžový.“

„Je modrý. Ona odmítá vyrábět černé. Ráno si ho obleč a zabrániš hádce,“ poznamená Bill moudře.

„Beru na vědomí.“

„Hej – to není fér! Najdi si vlastního!“ vpadne Harry do předsíně. Téměř při tom poskakuje a nepřejícně zírá na Billa. „Tenhle je můj,“ chytí Severuse kolem pasu.

„Klídek. Jen jsem ho trochu strašil, než bude muset čelit naší mamce. Nechám vás dvě hrdličky o samotě,“ protáhne Bill škádlivě a pošilhává po nich.

„Sklapni,“ směje se Harry.

Zrzek vyrobí pár mlaskavých zvuků imitujících polibky a odnáší dárky chodbou k prosvětlenému pokoji.

Severus stojí a je velmi tichý. Ocitnout se v Doupěti pro něj znamená zhruba totéž jako navštívit jinou planetu.

„Jak se držíš?“ pohládí ho Harry majetnický v kříži.

„Zatím to jde.“

„Jsem rád, žes přišel. Sluší ti to. Mám rád ten hábit se stříbrným lemováním.“

„Říkáš to jen proto, abych neodešel.“

„Ne. Ale letos bys měl zůstat. Vybral sis perfektní rok na to, abys nebyl středem pozornosti. Vím, že jsem se kolem loňských vánoc choval nemožně – ale ty letošní jsou skvělé.“

„A to proč?“

„Dvojičata tráví prázdniny v Nizozemí, takže se nemusíš obávat, že ti vybuchne jídlo. A co víc,“ snížil Potter hlas až na úroveň šepotu, „je tady Percy. Od předválečných časů poprvé. Nikdo si tě ani nevšimne. Tedy kromě mě. Pusu,“ poručí si Potter a Severus mu vyhoví. „A mezi námi – přesně tak mi to vyhovuje.“

„Vím, že jsem tvůj majetek, Pottere – nemusíš mě o tom pořád přesvědčovat.“

„Ale no tak. Pojďme se připojit k ostatním. Budu pořád s tebou.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“ Harry ho vezme za ruku a vede chodbou.

Severusovo zděšení postupuje na další úroveň. „... Koupil jsem Lupinovi čokoládu.“

„Dobrá volba.“

KONEC

Poznámky k překladu:

1) Píseň 'Plačky nad Finneganem' - <http://www.youtube.com/watch?v=L6QTwZDzak4>

2) Veneficus = čaroděj

3) Smrtiplášť (Lefthifold) - Známý jako živoucí rubáš. Vyskytuje jen velmi vzácně v pásmu tropického klimatu. Připomíná centimetr a půl tlustý plášť (silnější je jen v případě, že přednedávnm zabil a pozřel nějakou oběť), který v noci klouže těsně při zemi. Svou oběť obalí a zadusí. Zastaví ho jen Patronovo zaklínadlo, ale jelikož obvykle napadá kouzelníky ve spánku, mají dotyční jen malou šanci zaklínadlo úspěšně použít.